

Cô Dâu Nhỏ Bị Gạt Cưới Của Tổng Giám Đốc

Contents

Cô Dâu Nhỏ Bị Gạt Cưới Của Tổng Giám Đốc	5
1. Chương 1: Nhìn Trực Tiếp Nhân Vật Thực Tại Hiện Trường!	5
2. Chương 2: Cô Có Bb!	6
3. Chương 3: Không Kết Hôn Với Cô!	8
4. Chương 4: Thật Sự Gả Cho Anh.	9
5. Chương 5: Có Người Đang Nghe!	10
6. Chương 6: Chủ Động Nhận Lỗi	12
7. Chương 7: An Phận Một Chút!	13
8. Chương 8: Lão Sắc Lang!	14
9. Chương 9: Xúc Cầm Của Vợ Tôi, Có Tốt Không	16
10. Chương 10: Gần Trong Gang Tắc Xa Tận Chân Trời	17
11. Chương 11: Ai Mới Là Người Đàn Ông Của Cô!	18
12. Chương 12: Thân Phận Của Cô Chỉ Là Tiểu Tam.	19
13. Chương 13: Hai Người Chính Là Kỹ Nam Và Kỹ Nữ.	21
14. Chương 14: Quyến Rũ Anh!	22
15. Chương 15: Phòng Của Ba Người, Cô Là Người Dư Thừa.	23
16. Chương 16: Gặp Nạn Ở Khu Hồng Đăng (động Mại Dâm).	24
17. Chương 17: Đột Nhiên Hôn Cô.	26
18. Chương 18: Anh Ôm Ấp Người Tình, Cô Thành Kẻ Ngốc.	27
19. Chương 19: Người Tình Là Công Cộng, Vợ Mới Là Chuyên Dụng	28
20. Chương 20: “bắt Gian” Tại Giường.	29
21. Chương 21: Gây Tại Quầy Rượu.	31
22. Chương 22: Không Cho Anh Mang Theo Tình Nhân.	32
23. Chương 23: Bị Bắt Gặp Hôn!	33
24. Chương 24: Uy Hiếp Trắng Trợn.	35
25. Chương 25: Tình Cảm Dị Dàng Vỡ Tan Tành.	36
26. Chương 26: Đột Nhiên Tới Nghi Lễ	37
27. Chương 27: Bí Mật Bị Vạch Trần	39
28. Chương 28: Trong Vòng Một Tháng Phải Mang Thai	40
29. Chương 29: Chuẩn Bị Dục Huyết Phấn Chiến Sao!	41
30. Chương 30: Hộp Quà Thần Bí	42
31. Chương 31: Cũng Chỉ Là Công Cụ Sinh Con	44
32. Chương 32: Chỉ Có Thể Là Anh	45
33. Chương 33: Nhốt Cô Cả Đời	46
34. Chương 34: Tiểu Tam Tìm Tới Cửa	48
35. Chương 35: Nhào Vào Lòng Ngôi Sao Lớn	48
36. Chương 36: Đèn Tột Cùng Có Mấy Người Tình	48
37. Chương 37: Không Muốn Chết Ở Trước Mặt Của Anh	48
38. Chương 38: Ai Đang Lặng Lẽ Quan Tâm Cô	48
39. Chương 39: Anh Xin Lỗi!	48
40. Chương 40: Chẳng Lẽ Là Ông Ta?	48

41. Chương 41: Video Trong Điện Thoại Của Cô	48
42. Chương 42: Nhưng Đã Xảy Ra Chuyện	48
43. Chương 43: Cô Nói Thật	48
44. Chương 44: Chúng Ta Ly Hôn Đi	48
45. Chương 45: Dùng Cô Để Chôn Theo	48
46. Chương 46: Khiến Cô Đau Lòng	48
47. Chương 47: Chuẩn Bị Xong Chưa?	48
48. Chương 48: Đi Tắm	48
49. Chương 49: Mưu Đồ Của Cô Không Phải Là Tiền Sao?	48
50. Chương 50: Mong Lần Sau Gặp Lại Cô	48
51. Chương 51: Tối Nay Tạo Người Đi	48
52. Chương 52: Chuyện Tốt Chỉ Tiến Hành Được Một Nửa	48
53. Chương 53: Thích Cô	48
54. Chương 54: Đồng Ý Với Anh, Rồi Bỏ Anh Ta	48
55. Chương 55: Người Đàn Ông Âm Chiến	48
56. Chương 56: Tiếp Tục Chuyện Lần Trước Chưa Xong	48
57. Chương 57: Cô Nên Rồi Đi	48
58. Chương 58: Không Muốn Cho Cô Đi	48
59. Chương 59: Thụ Tinh Nhân Tạo	48
60. Chương 60: Y Tưởng Mang Thai Đứa Con Của Lãnh An Thần.	48
61. Chương 61: Không Thích Người Đàn Ông Cận Bã	48
62. Chương 62: Tư Cách Nói Dối Tông Đường	48
63. Chương 63: Tin Nhắn Tỏ Tình	48
64. Chương 64: Cùng Ngôi Sao Lớn Hẹn Hò	48
65. Chương 65: Cường Hôn Ở Góc Tường	48
66. Chương 66: Sao Miệng Cô Lại Sưng Lên	48
67. Chương 67: Anh Muốn Kiểm Tra	48
68. Chương 68: Giày Rách Bị Người Khác Xỏ Qua	48
69. Chương 69: Chương 69	48
70. Chương 70: Chương 70	48
71. Chương 71: Chương 71	48
72. Chương 72: Chương 72	48
73. Chương 73: Chương 73	48
74. Chương 74: Chương 74	48
75. Chương 75: Chương 75	48
76. Chương 76: Chương 76	48
77. Chương 77: Chương 77	48
78. Chương 78: Chương 78	48
79. Chương 79: Chương 79	48
80. Chương 80: Chương 80	48
81. Chương 81: Chương 81	48
82. Chương 82: Chương 82	48
83. Chương 83: Chương 83	48
84. Chương 84: Chương 84	48
85. Chương 85: Chương 85	48
86. Chương 86: Chương 86	48
87. Chương 87: Chương 87	48
88. Chương 88: Chương 88	48
89. Chương 89: Chương 89	48
90. Chương 90: Chương 90	48
91. Chương 91: Chương 91	48
92. Chương 92: Chương 92	48
93. Chương 93: Chương 93	48
94. Chương 94: Chương 94	48

95. Chương 95: Chương 95	48
96. Chương 96: Chương 96	48
97. Chương 97: Chương 97	48
98. Chương 98: Là Âm Mưu, Hay Là Cô Suy Nghĩ Nhiều?	48
99. Chương 99: Nghe Lén Lại Có Được Đáp Án	53
100. Chương 100: Vạch Trần Thân Thế	61
101. Chương 101: Đêm Đó Hóa Ra Là Cô	67
102. Chương 102: Không Nên Động Phụ Nữ Của Anh	71
103. Chương 103: Không Thể Nào Tha Thứ Cho Anh	74
104. Chương 104: Bọn Họ Thoát Khỏi Tai Nạn Xe Cộ	78
105. Chương 105: Có Thể Chết Vì Cô	83
106. Chương 106: Nụ Hôn Vị Sầu Riêng	87
107. Chương 107: Chứng Minh Cho Anh Xem	90
108. Chương 108: Em Càng Quan Tâm Chú Ta, Anh Càng Muốn Hủy Diệt	96
109. Chương 109: Em Chọc Giận Chính Là Cả Nhà Họ Lãnh	97
110. Chương 110: Không Thể Không Có Cô	100
111. Chương 111: Cô Mới Đúng Là Người Thắng Lớn Nhất	104
112. Chương 112: Được Cầu Hôn	107
113. Chương 113: Hiện Tại Cô Là Tổng Giám Đốc	110
114. Chương 114: Chương 114	113
115. Chương 115: Chương 115	113
116. Chương 116: Chương 116	113
117. Chương 117: Chương 117	113
118. Chương 118: Chương 118	113
119. Chương 119: Chương 119	113
120. Chương 120: Chương 120	113
121. Chương 121: Chương 121	113
122. Chương 122: Chương 122	113
123. Chương 123: Chương 123	113
124. Chương 124: Chương 124	113
125. Chương 125: Chương 125	113
126. Chương 126: Chương 126	113
127. Chương 127: Chương 127	113
128. Chương 128: Chương 128	113
129. Chương 129: Chương 129	113
130. Chương 130: Chương 130	113
131. Chương 131: Chương 131	113
132. Chương 132: Chương 132	113
133. Chương 133: Chương 133	113
134. Chương 134: Chương 134	113
135. Chương 135: Chương 135	113
136. Chương 136: Chương 136	113
137. Chương 137: Chương 137	113
138. Chương 138: Chương 138	113
139. Chương 139: Chương 139	113
140. Chương 140: Chương 140	113
141. Chương 141: Chương 141	113
142. Chương 142: Chương 142	113
143. Chương 143: Chương 143	113
144. Chương 144: Chương 144	113
145. Chương 145: Chương 145	113
146. Chương 146: Chương 146	113
147. Chương 147: Chương 147	113
148. Chương 148: Chương 148	113

149.	Chương 149:	Chương 149	113
150.	Chương 150:	Chương 150	113
151.	Chương 151:	Chương 151	113
152.	Chương 152:	Chương 152	113
153.	Chương 153:	Chương 153	113
154.	Chương 154:	Chương 154	113
155.	Chương 155:	Chương 155	113
156.	Chương 156:	Chương 156	113
157.	Chương 157:	Chương 157	113
158.	Chương 158:	Chương 158	113
159.	Chương 159:	Chương 159	113
160.	Chương 160:	Chương 160	113
161.	Chương 161:	Chương 161	113
162.	Chương 162:	Chương 162	113
163.	Chương 163:	Chương 163	113
164.	Chương 164:	Chương 164	113
165.	Chương 165:	Chương 165	113
166.	Chương 166:	Chương 166	113
167.	Chương 167:	Chương 167	113
168.	Chương 168:	Chương 168	113
169.	Chương 169:	Chương 169	113
170.	Chương 170:	Chương 170	113
171.	Chương 171:	Chương 171	113
172.	Chương 172:	Chương 172	113
173.	Chương 173:	Chương 173	113
174.	Chương 174:	Chương 174	113
175.	Chương 175:	Chương 175	113
176.	Chương 176:	Chương 176	113
177.	Chương 177:	Chương 177	113
178.	Chương 178:	Chương 178	113
179.	Chương 179:	Chương 179	113
180.	Chương 180:	Chương 180	113
181.	Chương 181:	Chương 181	113
182.	Chương 182:	Chương 182	113
183.	Chương 183:	Chương 183	113
184.	Chương 184:	Chương 184	113
185.	Chương 185:	Chương 185	113
186.	Chương 186:	Chương 186	113
187.	Chương 187:	Chương 187	113
188.	Chương 188:	Chương 188	113
189.	Chương 189:	Chương 189	113
190.	Chương 190:	Chương 190	113
191.	Chương 191:	Chương 190 - 2	113
192.	Chương 192:	Chương 191	113
193.	Chương 193:	Chương 191	113
194.	Chương 194:	Chương 191 - 3	113
195.	Chương 195:	Chương 191 - 4	113
196.	Chương 196:	Chương 192	113
197.	Chương 197:	Chương 192 2	113
198.	Chương 198:	Chương 192 - 3	113
199.	Chương 199:	Chương 192 - 4	113
200.	Chương 200:	Chương 192 - 5	113

Cô Dâu Nhỏ Bị Gạt Cưới Của Tổng Giám Đốc

Giới thiệu

Một cuộc kế hoạch đính hôn của anh đã bị hủy bỏ chỉ vì cái thai trong bụng cô đang mang là của anh.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-dau-nho-bi-gat-cuoi-cua-tong-giam-doc>

1. Chương 1: Nhìn Trực Tiếp Nhân Vật Thực Tại Hiện Trường!

Thật xin lỗi, nhường cái, nhường cái.” Đoan Mộc Mộc ôm bụng, gạt đám đông chạy nhanh như phi nước đại, giờ phút này cô bụng đau dữ dội, mong muốn đi vào nhà vệ sinh, nhất định do thức ăn trên máy bay có vấn đề, để cô giải quyết chuyện cấp bách của mình xong, không đi khiếu nại bọn họ mới lạ đấy?

Giận dữ chạy một mạch tới phòng vệ sinh, nhưng không ngờ cuộc sống quần bách của Đoan Mộc Mộc từ đó bắt đầu mở màn.

“Oa ——” Thật là thoải mái, khi Đoan Mộc Mộc giải quyết xong vấn đề cá nhân, không nhịn được thở dài một hơi, nhưng cô còn chưa kịp xối nước bồn cầu, liền nghe phía ngoài cửa “phịch” một tiếng, tiếp theo là âm thanh của một người đàn ông vang lên, cô nhất thời kinh hãi che miệng.

Trời ạ! Cô sẽ không nhất thời quá mắc đại tiện mà chạy vào nhà vệ sinh nam chứ?

“Thần, em nhớ anh muốn chết.” Ngay sau đó là giọng của một người phụ nữ vang lên, sau đó nữa lại là tiếng quần áo bị xé rách, và sau sau sau đó nữa là âm thanh nước miếng đánh nhau.

Wow, vậy cũng được sao?

Đoan Mộc Mộc nhẹ đóng nắp bồn cầu lại, cả người đứng lên trên, không nên gấp gáp, trời ạ, đang truyền trực tiếp xuân cung đồ tại hiện trường a.

Người phụ nữ đứng, bộ ngực lớn lộ ra ngoài, người đàn ông một tay đang ôm phía trên, xoa nắn thành những hình dạng bất thường không chút nào thương tiếc, nhìn xuống chút nữa, hai chân người phụ nữ móc ngang hông người đàn ông, mà người đàn ông thì đang đâm vào ——

Cái gì? Hình như anh ta không cởi quần?

Không cởi quần cũng có thể làm chuyện đó được sao? Thật đúng là lần đầu tiên Đoan Mộc Mộc nhìn thấy.

Người phụ nữ bị đụng mạnh run rẩy hết cả người, âm thanh phát ra khiến toàn thân người ta cũng nổi da gà, mà người đàn ông đâm vào càng hăng hái, giống như mang theo sức mạnh hủy diệt, Đoan Mộc Mộc đứng nhìn, không biết đã nuốt nước miếng xuống bao nhiêu lần, khuôn mặt nhỏ nanh đỏ bừng tựa như nhuộm hoa đào.

Quá kích động rồi, tình cảnh này.

Đột nhiên, cô xuất hiện một ý nghĩ tà ác, lấy điện thoại di động ra hướng về phía hình ảnh kia ghi lại, có cơ hội để cho Đường Tịch Nhan cùng Giám Ưu nhìn, tuyệt đối còn đã ghiền hơn so với xem phim A.!

Đoan Mộc Mộc đang chụp hăng say, chợt, nghe thấy ngoài cửa có tiếng vang, nhất thời chỉ thấy người đàn ông ôm người phụ nữ xoay tròn hai cái, liền trốn vào phòng vệ sinh sát bên cạnh cô.

Cửa phòng vệ sinh bị đẩy ra, hai người phụ nữ đi tới, thì ra không phải cô đi nhầm nhà vệ sinh!

Đoan Mộc Mộc ngẩng nhìn hình ảnh cuối cùng trên màn hình điện thoại di động, bộ dạng phóng dăng của người phụ nữ thật là gây ấn tượng mạnh, chỉ đáng tiếc là không có chụp được chính diện gương mặt của người đàn ông kia.

Thở dài một tiếng, Đoan Mộc Mộc hình như có chút tiếc nuối, biết kịch hay đã để hồi kết thúc, cô thu hồi điện thoại di động, nhấn nút xả nước bồn cầu rồi sải bước đi ra ngoài.

Phòng vệ sinh bên cạnh nghe được âm thanh này, người đàn ông cau mày, người phụ nữ cũng mặt mày thất sắc, một màn vừa rồi chắc bị nhìn thấy hết rồi!

“Mộc Mộc! ”Nghe có tiếng gọi, Đoan Mộc Mộc mới ra khỏi nhà vệ sinh bèn co cẳng chạy.

Tại sao lại là anh ta? Thật đúng là âm hồn bất tán a!

“Mộc Mộc, anh yêu em, gả cho anh đi?” Nam sinh đuổi theo cô là bạn học cùng đại học - Hồ Tiểu Liệt.

“Mộc Mộc.” Bức tường người đông nghịt chặn mất đường trốn chạy của cô, Hồ Tiểu Liệt đã đứng ở trước mặt cô, trong tay đang cầm một bó hoa tươi, một gối quỳ trên mặt đất.

Nhìn tình cảnh này, Đoan Mộc Mộc chỉ cảm thấy trước mắt như có một đám quạ đen bay qua, trên đời này chuyện cô ghét nhất chính là cái loại đàn ông cầu hôn rêu rao việc cầu hôn, giống như sợ toàn thế giới không biết vậy.

“Gả cho anh đi, Mộc Mộc! Anh yêu em!” Ánh mắt Hồ Tiểu Liệt trong suốt và sáng bóng như kim cương nhìn cô.

Làm sao đây? Đoan Mộc Mộc dậm chân, xem ra trực tiếp từ chối đã không được rồi, bởi vì nếu từ chối anh ta lần nữa, thì cũng đã là lần thứ tám mươi tám rồi, lần này việc cần làm là khiến anh ta hoàn toàn chết tâm luôn!

Phía sau bức tường người bị đẩy ra, một cỗ hơi thở mạnh mẽ xông thẳng tới, dựa vào khứu giác nhạy cảm, Đoan Mộc Mộc lập tức liền xác định người đàn ông tới ở sau lưng là một người đàn ông mạnh mẽ, vì vậy thân thể nhỏ bé liền xoay một cái, đôi tay đã ôm cổ của người đàn ông người đàn ông: “Anh yêu, sao giờ anh mới đến?”

2. Chương 2: Cô Có Bb!

Một màn này quá đột ngột, bị chấn động không chỉ là người đàn ông bị ôm, còn có cả những người xem ở hiện trường, mà Hồ Tiểu Liệt đang quỳ trên mặt đất càng thêm hai mắt trừng trừng, nhìn một màn này với vẻ không dám tin.

Đoan Mộc Mộc hướng về phía Hồ Tiểu Liệt đẹp trai cười một tiếng: “Bạn học Tiểu Liệt, cậu thấy rồi đấy, đây là của vị hôn phu của tôi, hơn nữa tôi đã có bảo bảo (BB) của anh ấy.” Nói xong, cô còn kéo bàn tay to lớn của người đàn ông xoa cái bụng phẳng lì của mình.

Hỗn loạn, tất cả mọi người đều nhốn nháo hết rồi.

Đoan Mộc Mộc thừa dịp mọi người đang nhốn nháo này, lỏ người đàn ông bỏ chạy, cho đến khi khuất tầm mắt của mọi người, cô mới buông tay mình ra, nhưng cũng trong giây phút đó bị người đàn ông đè vào trên tường, thân thể anh ép chặt cô: “Người phụ nữ này, cô đang chơi trò gì thế?”

Âm thanh trầm thấp uốn lượn giống như tiếng chuông cổ ngàn năm, đi thẳng vào lòng người, còn có gương mặt hoàn mỹ của anh quả thật sánh ngang với các tượng thần Hy Lạp, áo sơ mi hiệu Amani màu đen kinh

điển, cổ áo rộng mở, lộ ra làn da màu lúa mạch, vô cùng hấp dẫn, chỉ tiếc là, trên đó in lên một cái vết màu tím rất lớn.

Có gian tình!

Đường như trong nháy mắt, Đoan Mộc Mộc liền nghĩ đến một màn vừa diễn ra trong phòng vệ sinh, sẽ không phải là người đàn ông này chứ? Nhìn kỹ lại, trời ạ, chính xác, bởi vì vừa nãy nhìn thấy bóng lưng nam chính là mặc một cái áo sơ mi màu đen và một cái quần tây màu xám tro.

Oa! Thật ghê tởm!

Không ngờ cô lại tìm phải một người đàn ông đáng điểm để chịu tội thay như vậy, Đoan Mộc Mộc hối hận a, chỉ có điều cô còn chưa kịp biểu hiện thái độ hối hận, liền vang đến bên tai một giọng nữ bén nhọn: “Các người đang làm gì đây?”

Một người phụ nữ có mái tóc màu vàng óng dài đến eo, đứng giữa bọn họ, đôi mắt đẹp hình quả hạnh của người phụ nữ như muốn phun ra lửa, Đoan Mộc Mộc trừng mắt nhìn định giải thích, liền nhìn thấy trong đôi mắt đẹp của người phụ nữ có một thứ chất lỏng y như trân châu rơi xuống.

Một giây trước là lửa, một giây sau là nước, kỹ thuật diễn xuất của người phụ nữ này cũng quá điêu luyện đi chứ?

Đoan Mộc Mộc còn chưa kịp phản ứng, thân thể cao lớn đè ép cô đã rời đi, đuổi theo người phụ nữ vừa chạy đi: “Y Nhiên, Y Nhiên.”

Người phụ nữ kia đối với anh ta có lẽ rất quan trọng đi, bằng không sao lại khẩn trương như vậy?

Đại não của Đoan Mộc Mộc xoay chuyển rất nhanh, sau đó kéo lại quần áo đã bị nhả nhúm của mình, lại liếc mắt nhìn hướng người đàn ông chạy đi, sau đó bước đi

Cô hoàn toàn không biết một màn này sớm đã bị đám chó săn núp trong bóng tối chụp lại.

Sai lệch múi giờ đối với Đoan Mộc Mộc mà nói là chuyện thống khổ nhất, mà chuyện khiến cô cảm tức nhất là đang sai lệch múi giờ thì điện thoại di động vang lên ——

“Alo” Âm thanh của cô giống như đang còn bay lượn ở ngàn dặm xa xôi.

“Đầu gối, cậu lên trang đầu báo giải trí rồi!” Người nói chuyện là Giảm Ưu, người bạn đáng tin cậy của cô.

“Ừm!” Cô đáp một tiếng, sau đó trực tiếp cúp điện thoại, trong lòng còn mắng một câu nha đầu chết tiệt kia dám phá mộng đẹp của ta, sau đó tắt máy.

Đối với nội dung vừa rồi trong điện thoại, một chữ cũng không lọt vào tai cô.

“Bang bang!” Hình như vẫn chưa ngủ được mười phút, tiếng gõ cửa đáng ghét lại vang lên, cô nổi giận trực tiếp dúi đầu vào trong gối nằm, nhưng âm thanh bất đắc dĩ này vẫn kéo dài, giống như nếu không mở cửa sẽ phá cửa mà vào.

“Ba, mở cửa!” Cô rống, nửa ngày nhưng không thấy tiếng đáp lại, tiếng gõ cửa vẫn còn kéo dài.

Rất cuộc cô không thể không rời đi tắm rửa ấm áp để đi mở cửa, nhưng khi chứng kiến người đứng ngoài cửa thì thoáng chốc sáu hồn cũng bay mất.

Ai ya.

Một người đàn ông áo đen, cao lớn đúng tiêu chuẩn 1m8, hơn nữa toàn thân đều đen, người này đang đóng phim bom tấn của Mỹ sao?

Đoan Mộc Mộc nuốt nước miếng, mới nghe được âm thanh của mình, “Anh..anh tìm ai?”

“Xin hỏi cô là Đoan Mộc Mộc sao?” Một người đàn ông trung niên bước tới, ánh mắt tinh nhuệ lướt trên người cô, sắc bén đến độ khiến cho sau lưng người ta căng lên.

“Vâng, các người là.” Đoan Mộc Mộc còn chưa hỏi xong, đã bị cắt ngang.

“Làm phiền cô Đoan đi theo chúng tôi một chuyến!”

3. Chương 3: Không Kết Hôn Với Cô!

Đoan Mộc Mộc bị ‘mời’ đến một biệt thự có kiến trúc bề ngoài giống như cung điện, trên người cô vẫn đang còn mặc áo ngủ hình mèo Kitty đáng yêu, giờ phút này đối mặt một đám người có vẻ mặt nghiêm túc và khí chất cao quý ngồi trên ghế salon, cô có cảm giác như một nữ hầu gái đang được hoàng gia thẩm duyệt. Giật giật môi, cô vừa muốn mở miệng, liền nghe trong phòng vang lên một giọng nói uy nghiêm: “Cô Đoan, ngồi đi!”

Mời cô ngồi? Liếc nhìn chiếc ghế salon bằng da khảm ngọc trai màu trắng, cô thật sự là không có dũng khí, vật này vừa nhìn đã biết là có giá trị xa xỉ, lỡ ngồi bị hư cô không thể bồi thường nổi, nếu ngồi dơ bẩn, cô cũng không lau được.

“Không cần, không cần, ” cô liên tiếp khoát tay, nhìn về phía bà lão đang nói chuyện với mình, mái đầu bạc trắng giống như tơ, sắc mặt trắng hồng, vì được chăm sóc bảo dưỡng kỹ lưỡng nên nhìn chỉ như hơn ba mươi tuổi, tuy nhiên ánh mắt kia đặc biệt sâu thẳm, giống như một đầm nước sâu đang lắng lắng chảy, ai mà nhìn thấy bà, cũng sẽ bị hút vào con sóng gợn lăn tăn trong, dù có muốn giãy giụa cũng vô ích.

“Cô mang thai đứa bé của An Thần?” Một người đàn ông trung niên cũng ngồi trên ghế salon, rất uy nghiêm, bình tĩnh.

Cái gì mà đứa bé? Đoan Mộc có chút ngơ ngẩn, hoàn toàn quên mất chuyện xảy ra ở sân bay bữa trước.

Phịch!

Một cuốn tập san giải trí bay tới trước mặt cô, trong đó có một tấm hình cô đang kéo người đàn ông kia. Phía trên tấm hình có một dòng tít rất to——

Thiếu chủ Lãnh Thị kiểm niềm vui mới, phơi bày chuyện có thai!

Thì ra là cái này?

Đoan Mộc Mộc lắc đầu liên tục, “Không phải vậy, đây đều là hiểu lầm, hiểu lầm!”

“Hiểu lầm?” Người đàn ông ngồi trên ghế salon cười lạnh, “Tin tức này báo chí, TV và internet đều đăng mà có hiểu lầm!”

À?

Đoan Mộc Mộc vô cùng choáng váng.

Không thể nào?

“Cô Đoan, cô đã có mang cốt nhục của nhà họ Lãnh chúng ta, hơn nữa chuyện này đã bị loan tin bởi các phương tiện truyền thông, cho nên chuyện này chúng tôi sẽ chịu trách nhiệm về vụ việc này.” Bà lão tiếp lời.

Đoan Mộc Mộc lắc đầu lia lịa như muốn vứt bỏ những chuyện mơ hồ này, cô muốn giải thích, nhưng nhất thời không biết bắt đầu mở miệng từ chỗ nào. Nếu cô biết người đàn ông bị cô kéo tới chịu tội thay là thiếu gia của Lãnh thị, thì cô thà rằng đồng ý lời cầu hôn của Hồ Tiểu Liệt cho xong.

“Thưa phu nhân. Không, thưa bà không phải như vậy đâu ạ. ” Đoan Mộc Mộc há mồm: “Cháu không mang thai cốt nhục của nhà họ Lãnh các người, chuyện này chỉ là một hiểu lầm, là một vở kịch.”

“Vậy sao?” Bà lão chợt cười một tiếng, nhưng nụ cười này không hiện trong đáy mắt của bà: “Cho dù không mang thai cũng không sao, kết hôn, hai đứa tự nhiên sẽ có con.”

Kết hôn?

Lần này Đoan Mộc Mộc còn chưa kịp mở miệng, đã nghe phía sau truyền đến một giọng nói vô cùng lạnh lẽo âm u: “Cháu sẽ không kết hôn với cô ta!”

Xoay người, thấy Lãnh An Thần vẻ mặt lạnh lẽo đi vào, tay còn dắt theo một người phụ nữ, chính là cô gái tên Y Nhiên ở sân bay ngày đó, thấy bọn họ, Đoan Mộc Mộc giống như thấy được cứu tinh, vội vàng chạy tới, “Vừa đúng lúc, anh giải thích một chút cho họ biết đi.”

Đôi mắt Lãnh An Thần hung hăng quét qua gương mặt của Đoan Mộc Mộc, ánh nhìn như rắn độc di động, khiến toàn thân cô nhất thời run lên, còn anh đã ôm lấy người phụ nữ của mình đi ngang qua bên người cô: “Bà nội, cháu chỉ muốn cưới Y Nhiên, những người phụ nữ khác cháu không cần!”

Phòng khách to như vậy mà yên tĩnh đến độ chỉ cần một cây kim rơi xuống đất cũng có thể phát ra tiếng nổ rung trời, Đoan Mộc Mộc chỉ cảm thấy không khí xung quanh mình trở nên rất mỏng manh, có chút không chịu nổi không khí như vậy, cô vội vã mở miệng: “Đúng rồi đúng rồi, tôi cũng không muốn kết hôn!”

“Không thể thuận theo ý các người được!” Ngừ khí xuất ra khỏi miệng bà lão tóc bạc, uy nghi và lạnh lẽo thấu xương giống như một bậc Đế Vương, khiến ọi người nhất thời không phân biệt rõ được là đang nói với Đoan Mộc Mộc hay đang nói với Lãnh An Thần, nhưng bất luận là nói người nào, thì kết quả cũng đều giống nhau ——

Kết hôn!

4. Chương 4: Thật Sự Gả Cho Anh.

Trong bệnh viện.

Đoan Mộc Mộc ngây người như phỗng, mới vừa rồi còn ở nhà họ Lãnh thảo luận vấn đề có lấy chồng hay không thì lại nhận được một cú điện thoại, nói là cha cô bị tai nạn xe cộ, chẳng lẽ đây chính là họa vô đơn chí trong truyền thuyết?

“Thiếu phu nhân, cuộc phẫu thuật đã sắp xếp xong xuôi, phu nhân không cần phải quá lo lắng!” Người lên tiếng nói chuyện là người đàn ông trung niên đã “mời” cô đến nhà họ Lãnh, cũng là quản gia của nhà họ Lãnh, tất cả mọi người đều gọi ông là chú Khôn.

“Vâng!” Đoan Mộc Mộc trả lời, thậm chí còn không nhận thấy danh xưng của mình đã bị đổi thành thiếu phu nhân, điều này có nghĩa là chỉ cần chuyện nhà họ Lãnh nhận định, ai cũng không thể thay đổi.

Ba giờ sau, cuộc phẫu thuật kết thúc, gương mặt bác sĩ có vẻ nặng nề, “Cô Đoan, cha cô bị chấn thương sọ não, mặc dù được cấp cứu kịp thời đã thoát khỏi nguy hiểm đến tính mạng, nhưng sợ rằng. . . .”

Câu nói tiếp theo, Đoan Mộc Mộc đã quên mất, chỉ biết là từ giờ cha mình vẫn chưa tỉnh lại, chỉ sống như người thực vật, nhưng dù là như vậy, ít nhất ông vẫn còn sống, chỉ có điều phải cần một số tiền rất lớn để nuôi bệnh, nhưng cô lại mới vừa tốt nghiệp đại học, không có một xu dính túi.

“Thiếu phu nhân, mọi chuyện của ông thông gia đều đã sắp xếp xong xuôi, phu nhân cứ yên tâm. ” Lời nói của chú Khôn khiến Đoan Mộc Mộc đang chìm trong tuyệt vọng lại thấy được hi vọng.

“Có phải tôi gả cho Lãnh An Thần thì tiền chữa bệnh của cha tôi cũng không cần lo lắng hay không?” Cô hỏi rất ngu ngốc.

“Điều đó là đương nhiên!” Chú Khôn cười, lộ ra vẻ ảm áp.

“Được, chú báo lại đi, tôi gả!” Đoan Mộc Mộc không có chút do dự nào liền quyết định chuyện liên quan đến cả đời mình, chỉ cần cha cô có thể sống, thì dù cô có chết cũng cam lòng.

Một tuần lễ sau.

Chiếc áo cưới sang trọng mặc ở trên người của Đoan Mộc Mộc, nói là sang trọng là bởi vì thân sau của áo cưới dài hơn hai mét, từng tầng từng tầng giống như như sóng biển, khi cô mặc áo cưới vào người bao gồm dưới, giống như một nàng tiên cá xinh xắn.

Nhìn mình trong gương, Đoan Mộc Mộc cũng không dám tin tưởng cô đã thật sự kết hôn, nhưng đúng là cô đã thật sự kết hôn!

Hôn lễ rất rườm rà long trọng, các phương tiện truyền thông tập trung khoảng hơn một ngàn, Đoan Mộc Mộc bị đèn flash chụp mà choáng váng đầu óc, mà chuyện khiến cô càng choáng hơn chính là nụ hôn diễn ra trong hôn lễ, từ lúc bắt đầu gương mặt của Lãnh An Thần đều là vẻ lạnh lùng, chỉ khi Mộc Sư tuyên bố hôn cô, cô mới nhìn thấy nụ cười ở khóe môi anh, nhưng nụ cười này lại rất tà ác, anh ghé sát vào bên tai của cô thì thầm: “Tân nương xinh đẹp của tôi, rốt cuộc cô đã thỏa nguyện khi kết hôn với tôi, nhưng sau đó, tôi muốn cô phải chuộc tội vì sai lầm của mình!”

Anh cắn răng nghiêng lợi khi thốt ra câu nói này, cảm giác cả hàm răng như muốn rớt ra, sau đó hôn cô, tàn bạo như vậy, làn môi mềm mại của cô bị anh cắn chảy ra máu, cũng may có son môi che phủ, mới không bị cánh nhà báo nhìn ra.

Một khắc kia, cô thiếu chút nữa muốn chạy trốn, nhưng khi nghĩ đến người cha đang hôn mê bất tỉnh, cô chỉ có thể kềm chế.

Phòng cưới sang trọng, khiến Đoan Mộc Mộc có chút không biết làm thế nào, nhưng lời nói của Lãnh An Thần vừa rồi là điều khiến cô khó xử nhất trong hôn lễ.

Chuộc tội?

Anh đang ngụ ý nói cho cô biết, cuộc sống sau này sẽ vô cùng khổ cực sao?

Nếu như cha có thể còn sống, dù có cực khổ thế nào đi nữa cô cũng đồng ý, bởi vì nếu không có cha thì cũng sẽ không có Đoan Mộc Mộc cô, cô là trẻ mồ côi, được cha nhận nuôi nên mới lớn khôn như vậy, cuộc sống của cô và cha tựa như trong bài hát “Ai có vỏ rượu bán không”, câu hát này gần như đã khắc họa cuộc sống của cô và cha cô.

Phịch một tiếng, cửa phòng mạnh mẽ bị phá ra, suy nghĩ của Đoan Mộc Mộc bỗng dưng bị cắt đứt, ngẩng đầu lên, nhìn thấy Lãnh An Thần đang từng bước đi tới, bước chân vô cùng chậm chạp, ánh mắt lạnh nhạt nhìn cô chằm chằm, anh như vậy, dù là đáy mắt sáng ngời, thì cũng ảm đạm tối tăm như đêm đen.

Trong lòng Đoan Mộc Mộc chợt căng thẳng, cảm giác ánh sáng trước mắt chợt tối đi, thân hình cao lớn của người đàn ông đã ép xuống.

5. Chương 5: Có Người Đang Nghe!

Hơi thở nam tính mang theo mùi xạ hương mãnh liệt x khiến Đoan Mộc Mộc như hôn mê, nhịp tim cũng đập tới cực điểm, cảm giác nếu lâu hơn một giây nữa, trái tim cô sẽ bể ra.

“Anh...Anh muốn làm gì?” Mặc dù biết rõ anh muốn làm gì, nhưng vẫn không nhịn được hỏi ra, nín chặt ga giường phía dưới, gầy yếu mảnh mai là vũ khí chống đỡ duy nhất của Đoan Mộc Mộc bây giờ.

Lãnh An Thần giống như nghe thấy một chuyện cười, bèn nở nụ cười tà mị, “Bà xã yêu dấu, hôm nay là đêm tân hôn của chúng ta, cô nói tôi muốn làm gì?”

Ngón tay của anh nhẹ nhàng lướt qua làn da mịn màng của cô, qua chóp mũi, qua môi, cuối cùng hướng xuống trước ngực cô, Đoan Mộc Mộc còn chưa kịp phản ứng, liền nghe “xoạt” một tiếng, chiếc áo cưới sang trọng đã bị anh xé thành hai nửa.

“A ——” Đoan Mộc Mộc hét lên.

“Kêu to lên! ” Khuôn mặt của Lãnh An Thần đã dán chặt vào cô, hơi thở lạnh lẽo dường như có thể khiến người ta đông cứng, nhưng giờ phút này rõ ràng anh đang cười: “Bà xã yêu dấu, tốt nhất cô nên kêu to nhất có thể, bởi vì.... ” đôi môi mỏng nhếch lên: “Bây giờ bên ngoài có người đang nghe.”

Đang nghe?

Nhất thời, Đoan Mộc Mộc gắt gao cắn chặt môi, không dám lên tiếng nữa, quan sát dáng vẻ của cô, Lãnh An Thần lắc đầu một cái: “Tôi sẽ khiến cô phải kêu lên.”

Mấy chữ này, anh nói với vẻ cắn răng nghiêng lợi, sức lực này giống như hận không thể cắn nát được cô, sau đó bàn tay to của anh vờ trên ngực cô, cô đau thiếu chút nữa bật hét lên.

“Anh khôn kiếp!” Đoan Mộc Mộc nghiêng răng.

“Vậy sao?” Lãnh An Thần không thèm để ý đến ánh mắt căm hận của Đoan Mộc Mộc ý, bàn tay vẫn một đường đi xuống, lúc chạm vào bụng cô bỗng dừng dừng lại: “Thiếu chút nữa tôi quên mất.”

Một loại dự cảm xấu khiến sau lưng Đoan Mộc Mộc căng thẳng, ngay sau đó liền nghe anh nói: “Mang thai con của tôi, vậy sao? Tôi lại muốn kiểm tra.”

“Không.” Lời cự tuyệt của Đoan Mộc Mộc còn chưa ra khỏi miệng, áo cưới đã bị anh kéo rơi, không khí lạnh lẽo trong nháy mắt bao bọc lấy cô, cô lập tức co mình lại, bởi vì giờ khắc này toàn thân của cô chỉ còn bộ đồ lót nhỏ xíu che phủ.

Giây kế tiếp, khuôn mặt nhỏ nhắn của Đoan Mộc Mộc bị anh nắm được, “Tôi không biết từ lúc nào mà mằm mống của tôi tiết ra ngoài, vậy cô nói xem, cô mang thai con của tôi thế nào?”

Giọng nói ngoan độc khiến da đầu người nghe căng lên, Đoan Mộc Mộc lắc đầu, hoảng sợ khiến hai mắt nhanh chóng xuất hiện một tầng hơi nước thật mỏng, đây chẳng qua là vở kịch cô tạm thời dựng lên, chỉ là vô ý mà thôi.

“Nói!” Nhìn cô cắn môi, đôi mắt đầm lệ, bộ dạng khổ sở, Lãnh An Thần cảm thấy khó chịu không nói nên lời.

“Không có, tôi không có, ” Đoan Mộc Mộc thất thanh kêu.

“Không có, cô nói không?” Tay của anh dùng sức, gần như muốn bóp vỡ cô, hung bạo hét lên: “Cô có biết một câu nói của cô phá hủy cuộc đời của tôi hay không?”

Cô không nghĩ tới, ai biết chuyện này sẽ xảy ra?

Nếu như có thể lựa chọn lần nữa, cô nhất định sẽ không kéo anh chịu tội thay, nhưng cuộc sống không thể hối hận.

“Người phụ nữ đáng chết này! ” bàn tay của Lãnh An Thần lập tức trượt xuống, áo lót trên ngực trong nháy mắt bị anh kéo rớt, sau đó là những nụ hôn điên cuồng ập tới.

“Không...Đừng.” Đoan Mộc Mộc biết khi kết hôn sẽ phải đối mặt với chuyện này, nhưng cô không muốn theo cách này, sự né tránh của cô rất nhanh đã bị anh chế ngự.

“Không phải muốn tôi sao? Bây giờ tôi liền cho cô.” Tay anh xé quần lót của cô, làn vải sa rất mỏng, chỉ cần nhẹ nhàng xé cũng rách.

Ngón tay của anh mạnh mẽ chen vào, đau đớn bật ra khiến cô hít một hơi lạnh khí, nhìn người đàn ông tàn nhẫn, Đoan Mộc Mộc cũng nổi giận” “Tại sao lại chỉ trách tôi? Sao lúc ấy anh không phủ nhận?”

Cô hỏi ngược lại khiến động tác của anh bỗng dừng dừng lại, tròng mắt đen lạnh lẽo nhìn chòng chọc vào cô: “Cô nói cái gì?”

“Tôi nói lúc đó anh cũng không phủ nhận, chuyện này anh cũng phải có trách nhiệm!” Câu nói kế tiếp, từng chữ từng câu cô nhấn rất mạnh, như sợ anh nghe không rõ lắm.

“Cô lặp lại lần nữa xem!” Ngón tay của Lãnh An Thần đặt trong cơ thể cô lại đi trong sâu thêm một chút.

“A ——” cô đau quá hét lên.

6. Chương 6: Chủ Động Nhận Lỗi

“Chắc chắc, âm thanh này thật sự là phóng túng!” Con người thâm thúy của Lãnh An Thần khẽ nheo lại, hơi thở nồng đậm phun vào cần cổ của cô: “Nhưng, tôi lại rất thích kiểu kêu như vậy.” Ánh mắt của anh khiến Đoan Mộc Mộc sợ hãi, giống như một con dã thú bị khiêu khích.

Trái tim của Đoan Mộc Mộc bị sự ác độc trong lời nói của anh đâm vào, cô biết mình đã chọc phải người đàn ông này, anh đang muốn nhục nhã cô, mà biện pháp duy nhất để tránh khỏi loại nhục nhã này chính là cầu xin tha thứ.

“Anh đừng như vậy, tôi sẽ tìm cơ hội nói rõ ràng cho lão phu nhân biết!” Đoan Mộc Mộc mềm nhũn, đối kháng với người đàn ông trước mắt này, cô biết mình không có nửa điểm thắng lợi.

“Nói rõ ràng?” Lãnh An Thần hừ lạnh, “Nếu có thể nói rõ, tại sao cô không nói sớm?”

Cô làm hại anh và Lam Y Nhiên không thể đính hôn, làm hại danh dự của anh bị tổn thương, người phụ nữ này phá hư kế hoạch của anh, Lãnh An Thần anh từ khi hiểu biết đến bây giờ chưa bị người nào đùa bỡn như thế!

“Bởi vì tôi cần tiền,” Đoan Mộc Mộc cắn môi, trông mắt sáng ngời chỉ trong thoáng chốc đã tối xuống, một hàng lông mi nồng đậm tản ra, giống như con bướm bay xiêu vẹo: “Cha tôi bị tai nạn xe Tôi không thể khoan tay đứng nhìn ông ấy chết đi.”

Âm thanh của cô càng ngày càng nhỏ, cuối cùng mang theo tiếng khóc.

Trong tích tắc này, trái tim của Lãnh An Thần chợt co rút lại, trong đầu thoáng hiện nhanh một hình ảnh, một người phụ nữ nằm trong vũng máu, một đứa bé quỳ bên cạnh, nhưng mặc cho đứa bé kêu gào thế nào, người phụ nữ kia cũng không tỉnh lại.

“Tôi thật sự không phải cố ý,” Đoan Mộc Mộc thấy tức giận trong mắt anh biến mất, lại nhẹ nhàng mở miệng: “Cuộc hôn nhân này chỉ là tạm thời, đến lúc thích hợp tôi sẽ đề nghị ly hôn, hơn nữa trong khoảng thời gian này anh hoàn toàn tự do.”

Nói một hơi, lại phát hiện Lãnh An Thần đang nhìn cô, trông mắt đen như vấy mực mặc dù không còn tàn nhẫn, nhưng vẫn bén nhọn giống như muốn nhìn thấu cô, tựa như sợ anh không tin, Đoan Mộc Mộc lại nhấn mạnh: “Những lời tôi nói đều là sự thật.”

Anh vẫn không nói gì, Đoan Mộc Mộc lại bị áp lực đè nén khiến hít thở không thông, nhất là hai cái tay anh, một tay đang đè lên ngực cô, một tay còn dừng giữa hai chân cô, tư thế như vậy thật sự khiến cho người ta.

Cô chỉ chỉ tay của anh: “Trước tiên anh có thể lấy cái tay này ra hay không?”

Theo phương hướng tay cô chỉ, Lãnh An Thần nhìn xuống, chỉ thấy cô nụ hoa trên bộ ngực cô đang nở rộ xinh đẹp giữa ngón tay anh, một màu hồng rất hấp dẫn, giống như muốn mời người tới hái, trong nháy mắt, anh cảm thấy nơi nào đó của cơ thể bỗng dưng lớn mạnh.

“Nhưng tối nay là đêm tân hôn của chúng ta!” Anh mở miệng, âm thanh trầm thấp có chút khàn khàn, mỉa hoặc quyến rũ.

“Chúng ta, không phải thật. Cho nên, không cần thật.” Cô cố gắng gạt tay của anh, kết quả trên môi lại nóng lên.

Môi của cô rất mềm, giống như kẹo đường, đụng vào sẽ bị dính lại, hơn nữa môi của cô có mùi vị thanh ngọt, khiến người ta muốn ngừng mà không được, Lãnh An Thần vốn định trừng phạt cô đã gây phiền toái cho anh, nhưng vừa đụng vào, liền có chút muốn ngừng mà không được, cuối cùng cả đầu lưỡi cũng xâm nhập vào miệng của cô, cho đến khi cô hít thở không thông phát ra tiếng nức nở nghẹn ngào, anh mới buông ra.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hồng lên như bị say rượu, Đôi mắt trong veo ướm át nhìn anh, vừa mang theo vẻ hoảng sợ, vừa tựa như xấu hổ, trong đáy mắt lại có chút không được tự nhiên, giống như vừa làm chuyện xấu .

“Đây là trừng phạt vì cô đã gây ra phiền toái cho tôi.” anh rút tay ra bỏ đi, Đoan Mộc Mộc lập tức thở dài về nhẹ nhõm.

Tuy nhiên tiếng thở dài nhẹ nhõm này còn chưa dứt, liền nhìn thấy anh xoay người lại, Đoan Mộc Mộc sợ hãi vội vàng kéo chăn che mình: “Anh. . . .”

Nhìn cô đề phòng mình như đề phòng sói, đôi môi mỏng khêu gợi của anh vểnh lên: “Mười tháng sau, nếu cô có thể sinh con của tôi, ân oán của chúng ta xóa bỏ.”

Cái gì? Cái gì?

Đoan Mộc Mộc muốn đập đầu vào tường, cô đường đường là con gái mới lớn, làm sao sinh được đứa bé? Đừng nói cho cô mười tháng, cho dù là mười năm cũng không thể a!

7. Chương 7: An Phận Một Chút!

Nghe trên giường truyền tới tiếng hít thở đều đều, Đoan Mộc có cảm giác may mắn tránh được một kiếp, thế nhưng đây là cô mới gả vào nhà họ Lãnh ngày đầu tiên, còn mỗi ngày sau này cô có thể tránh thoát như thế nào đây?

Ôm chặt cái chăn trong ngực, cô vui người trên ghế sa lon, đêm rất dài, mà cuộc sống của cô sau này hình như còn dài hơn.

Ở bàn ăn sáng của nhà họ Lãnh, nếu như nói món ăn phong phú, như vậy thì người càng phong phú hơn, khiến Đoan Mộc Mộc gần như không thể tiêu hóa được.

“Đây là mẹ hai của cháu, đó là mẹ ba, còn đây mẹ út của cháu.” Bà lão mở miệng, Đoan Mộc Mộc ngay lập tức bối rối, sau đó nhìn về phía Lãnh An Thần , nghĩ thầm người đàn ông này sao lại nhiều mẹ như vậy.

“Họ đều không phải là mẹ tôi! ” Đúng lúc này, người đàn ông đang cúi đầu ăn mở miệng, sau đó liền nghe tiếng cây gậy trong tay lão phu nhân gậy gõ vang trên mặt đất.

Đoan Mộc Mộc mơ hồ đoán ra cái gì đó, nhưng cũng không hỏi nhiều, sau đó nhất nhất chào hỏi, những người khác trên bàn lại tiếp tục bắt đầu giới thiệu:

“Chị là chị cả của em, Lãnh Mặc Doanh!”

“Em là Lãnh Ngọc Thù, là em của chị!”

Hai vị mỹ nữ lạnh lùng cao quý, vừa nhìn đã biết là tiểu thư con nhà giàu có, Đoan Mộc Mộc gật đầu coi như đã biết, tiếp đó liền nghe thấy bên cạnh vang lên âm thanh có một chút trẻ con.

“Còn có em. Chị, em tên là Lãnh An Đăng.” Giọng nói là của một người đàn ông, không, chính xác mà nói là một thiếu niên, bởi vì ánh mắt của cậu trong suốt như nước, không có một chút tạp chất bẩn thỉu nào, khiến người ta có cảm giác đây là một cậu bé ngây thơ thuần khiết, như thiên thần, da tay của cậu rất trắng, trắng không giống bình thường, giống như trẻ con.

Nếu như không phải trong trường hợp bắt buộc, Đoan Mộc Mộc thật sự rất muốn đưa tay nhéo vào khuôn mặt nhỏ nhắn thuần khiết trắng nõn này một cái.

“Xin chào, chị tên là Đoan Mộc Mộc. ” cô nhìn cậu bé trước mắt tên là Lãnh An Đăng này lộ ra một nụ cười đầu tiên kể từ khi bước vào ngôi nhà này.

Cạch!

Là chiếc đũa va vào mặt bàn phát ra âm thanh!

Đoan Mộc Mộc theo phản xạ nhìn qua, liền chạm vào con người sâu như biển của Lãnh An Thần , như lập tức hút cô vào.

“Nó là em chồng của cô.” Anh rút một miếng khăn từ bên cạnh bàn, lau khóe môi, rồi đứng dậy: “Cho nên an phận một chút, không nên cứ thấy đàn ông là quyến rũ.”

Trong nháy mắt, mặt của Đoan Mộc Mộc như bị kim châm chảy máu đỏ bầm.

“Thằng khốn kiếp, mày nói cái gì?” Người đàn ông trên bàn lên tiếng, ông là cha của Lãnh An Thần - Lãnh Chấn Nghiệp.

Lãnh An Thần vừa bước ra ngoài liền dừng lại: “Tôi nói sai sao? Một người người phụ nữ chưa lập gia đình nếu không bị dụ dỗ, thì làm gì có đứa bé?”

Đoan Mộc Mộc cúi gầm xuống bàn, lòng bàn tay chà sát vào nhau muốn rách nát, vốn tưởng rằng trải qua đêm qua bọn họ có thể chung sống hòa bình, thì ra là không phải như vậy.

Anh vẫn hận cô như cũ!

“Cháu muốn đi đâu?” Lão phu nhân mở miệng, rốt cuộc đã phá vỡ cục diện bế tắc khó chịu.

Khóe môi Lãnh An Thần nhếch lên không dấu vết: “Đi làm!”

“Nhưng hôm nay là ngày kết hôn đầu tiên của cháu! ” Lão phu nhân nhắc nhở anh.

“Cháu biết!” Lãnh An Thần đi tới, ôm vai lão phu nhân lấy lòng: “Nhưng bà nội à, vợ con bây giờ đã lớn bụng, nếu ở nhà con chỉ có thể nhìn không thể ăn, nín sẽ bị hỏng đấy!”

Nói xong, anh còn nhìn về phía Đoan Mộc Mộc vẻ như khiêu khích, khiến cô không khỏi nhớ tới một màn nhục nhã tối hôm qua, nhanh chóng cúi đầu.

“Đứa bé này. . . .” Lão phu nhân nhéo vào mặt Lãnh An Thần, giọng nói đều là vẻ cứng chiều: “Được rồi, đi sớm về sớm, tối nay gia đình có dạ tiệc, đều là bạn bè thân thích tới, Mộc Mộc đã gả vào nhà ta rồi cần phải biết.”

“Được!” Lãnh An Thần cúi đầu hôn vào má lão phu nhân một cái: “Cháu bảo đảm sẽ đi sớm về sớm.”

Anh lúc này như ánh mặt trời nghịch ngợm, như như một đứa trẻ, hoàn toàn khác với vẻ lạnh lẽo lúc trước, nhìn bóng lưng anh biến mất, lúc này Đoan Mộc Mộc mới phát giác Lãnh An Thần sâu sắc đáng sợ.

“Ăn cơm xong, đến thư phòng của ta một chuyến!” Đoan Mộc Mộc đang mất hồn thì nghe thấy Lãnh Chấn Nghiệp mở miệng.

8. Chương 8: Lão Sắc Lang!

Thư phòng bằng gỗ Tử Đàn, lộ ravé xa hoa, chỉ có điều rèm cửa sổ kéo kín mít, khiến người ta có cảm giác bị dè nén không thở nổi, Đoan Mộc Mộc đứng ở một bên, lo sợ lo lắng nhìn bóng lưng người đàn ông trung niên đối diện mình, nửa ngày mới kêu thành tiếng: “Cha. . . .”

Lãnh Chấn Nghiệp xoay người lại, ánh mắt sâu thẳm ngừng trên mặt Đoan Mộc Mộc khoảng hai giây, rồi mới mở miệng: “Ngồi đi!”

“Vâng!” Đoan Mộc Mộc ngồi xuống, lại thấy Lãnh Chấn Nghiệp cũng ngồi sát lại, theo bản năng, Đoan Mộc Mộc ngồi dịch ra xa một chút: “Cha, cha tìm con có chuyện gì sao?”

Kể từ khi bước vào nhà họ Lãnh, Đoan Mộc Mộc gặp Lãnh Chấn Nghiệp, ầm ập thì chưa đủ nhưng lạnh lẽo lại có thừa, nhưng trong giờ khắc này ông ta chợt lộ ra một nụ cười mềm mại, khiến Đoan Mộc có chút luống cuống: “Cha. . . .”

“Mộc Mộc!” Lãnh Chấn Nghiệp cười, chỉ là nụ cười này khiến người ta có cảm giác rợn cả tóc gáy: “Đã quen thuộc chưa?”

Cái gì? Cô mới kết hôn có một ngày mà thôi, nhưng Đoan Mộc Mộc vẫn khéo léo gặt đầu một cái: “Cũng tạm ă!”

“Cha kêu con tới đây cũng không có chuyện gì. ” Lãnh Chấn Nghiệp nói xong dựa sát vào cô một chút, Đoan Mộc Mộc mặc dù không dám lộn xộn, nhưng thần kinh đã rất căng thẳng: “Cha chỉ muốn nói cho con biết, về sau nếu có chuyện gì, mặc dù đối với cha mà nói, đứa bé An Thần kia bị làm hư rồi, tính khí quái lạ, con cần phải độ lượng!”

Lúc này Lãnh Chấn Nghiệp hoàn toàn là hình tượng của một người cha từ ái, khiến Đoan Mộc Mộc cảm thấy thái độ này không hiểu ra sao, nhưng vẫn gặt đầu một cái: “Con biết rồi!”

“Vậy thì tốt. ” Nói xong, Lãnh Chấn Nghiệp cầm tay cô, động tác này đã dọa Đoan Mộc Mộc, cô bật đứng lên, lui ra ba bước.

“Cha.”

Sắc mặt Lãnh Chấn Nghiệp hơi biến đổi, nhưng sau đó liền cười: “Chuyện của cha con ta cũng biết rồi, con không cần quá khổ sở, về sau cứ xem cha như ba ruột của con, có được không?”

Nhịp tim của Đoan Mộc Mộc đập dữ dội, không rõ nguyên do, vội vàng gặt đầu một cái: “Cha, nếu như cha không còn chuyện gì khác, con xin phép đi ra ngoài!”

“A, được!” Lãnh Chấn Nghiệp vừa đồng ý, bóng dáng của Đoan Mộc Mộc đã biến mất ở thư phòng.

Cả ngày, trong lòng Đoan Mộc Mộc đều là hoảng loạn, tại sao cô cảm giác Lãnh Chấn Nghiệp đột ngột rất tốt, khiến cô có loại cảm giác như chồn đi chúc tết gà? Đặc biệt là ông ta còn cầm tay cô, nhớ lại khiến toàn thân cô nổi da gà.

“Bà xã của tôi, cô đang nghĩ cái gì?” Đoan Mộc Mộc suy nghĩ đến mất hồn, ngay cả Lãnh An Thần vào phòng lúc nào cũng không phát hiện.

“Không có.” cô hốt hoảng tránh xa anh một chút.

Nhìn thấy cô có vẻ xa lánh mình, Lãnh An Thần nhếch môi cười: “Nghe nói Lãnh Chấn Nghiệp tìm cô rồi hả?”

“À? Ồ!” Cô gặt đầu, không ngờ người đàn ông này không ở nhà, lại biết tất cả, đúng là một con hồ ly tinh.

“Về sau cách xa ông ta một chút.” Anh chợt lạnh lùng mở miệng.

Đoan Mộc Mộc cắn cắn môi, không nịn được nói ra sự nghi ngờ trong lòng: “Hai mẹ ngồi ăn cơm sáng sớm hôm nay đều là vợ của ông ấy sao?”

Lãnh An Thần nghe thấy cô hỏi chuyện này, tròng mắt đen nhánh chợt trở nên tối tăm, sau đó gương mặt tuấn tú áp sát tới cô, ngữ điệu cũng thay đổi: “Ông ta căn bản là một lão sắc lang.”

“Cái gì?” Đoan Mộc Mộc cảm thấy sống lưng tê dại, không khỏi nhớ tới chuyện Lãnh Chấn Nghiệp cầm tay cô, chính là động tác cợt nhả kia.

Nhìn ánh mắt hốt hoảng của Đoan Mộc Mộc, Lãnh An Thần nâng cằm cô lên, chớp mũi gần như đụng vào mũi cô: “Đừng nói với tôi, ông ta đã làm gì cô.”

Giờ khắc này, Đoan Mộc Mộc nhìn thấy những tia sáng như muốn giết người trong mắt Lãnh An Thần , cô vội vã lắc đầu: “Không có, không có. Chỉ nói là sau nếu có việc thì tìm ông ấy.”

Lãnh An Thần có vẻ không tin tưởng, ánh mắt bén nhọn như rắn độc vẫn nhìn cô chăm chăm, như muốn xuyên thủng cô, Đoan Mộc Mộc bị anh nhìn cảm thấy chột dạ, cuống quýt nói: “Anh làm đau tôi.”

Anh buông tay ra, Đoan Mộc Mộc vừa tính thở phào, liền nghe Lãnh An Thần nói tiếp: “Đi dự tiệc với tôi, nhớ đừng làm cho tôi mất thể diện!”

9. Chương 9: Xúc Cảm Của Vợ Tôi, Có Tốt Không

Bữa tiệc của nhà họ Lãnh, mặc dù nói là tiệc nhỏ, nhưng cũng xa hoa khiến người ta nhìn vào mà hoảng hốt, khách mời trên một trăm, khiến Đoan Mộc Mộc càng thêm hoa mắt.

“Thế nào, có thích ứng không?” Cảm thấy bước chân của cô chậm lại, Lãnh An Thần lạnh lùng châm chọc bên tai cô.

Đoan Mộc Mộc đi đôi giày cao gót ít nhất mười phân, cô thề đây là lần đầu tiên cô đi đôi giày cao như vậy, gót chân giờ phút này đã bị phồng rộp, mỗi một bước đi đều đau như kim châm muối xát, nhưng cô biết mình có bị đau cũng không tới phiên người đàn ông này thương tiếc, vì vậy mạnh mẽ căng khoe môi, cười cười: “Cũng tạm!”

Khoe mắt Lãnh An Thần liếc xuống đôi chân có vẻ đứng hông vững của cô, nhưng không có vạch trần, người phụ nữ này nếu thích cậy mạnh như vậy, thì hãy để cho cô ta thỏa lòng.

“An Thần ——”

Một giọng nữ từ xa truyền đến, Đoan Mộc Mộc ngẩng đầu, lúc này mới gặp người, người phụ nữ này cô biết, là bạn gái chính quy của Lãnh An Thần - Lam Y Nhiên .

“Y Nhiên, ” Đoan Mộc Mộc liền nghe vang lên bên tai một giọng nam mềm mại, sau đó cánh tay đang nắm tay cô chợt rút ra.

Giây kế tiếp, cánh tay của Lam Y Nhiên đã ôm vào cổ Lãnh An Thần , mà bàn tay to của anh cũng rất tự nhiên dấn vào tấm lưng trần của người phụ nữ: “Tối lâu chưa?”

“Mới một lát! ” Nét mặt Lam Y Nhiên vui tươi như hoa, âm thanh mềm mại ướm át mang theo yếu ớt: “Sao lâu như vậy anh mới đến?”

“Khách khứa quá nhiều, phải tiếp đãi, sao? Chờ sót ruột rồi hả?” Lãnh An Thần cúi đầu dùng chóp mũi cọ xát vào mũi cô, động tác thân mật cưng chiều.

Tình cảm dịu dàng, ngọt ngào tự nhiên như thế, khiến Đoan Mộc Mộc đứng ở một bên có cảm giác dư thừa, cô lúng túng đứng một lát, mới chậm chạp xoay người, trong nháy mắt, cô cảm thấy ngọn đèn xa hoa sau lưng giờ phút này sao ảm đạm.

Bốn phía đều là khách khứa và bạn bè, hình như đã sớm quen thuộc với quah hệ của Lãnh An Thần và Lam Y Nhiên , vì vậy nhìn Đoan Mộc Mộc có vẻ thương xót nhưng hơn nữa là giấu cợt.

Cô là vợ có cưới hỏi dàng hoàng của Lãnh An Thần , kết quả lại bị gạt sang một bên, mà chồng của cô giờ phút này đang cùng bạn gái trước tình nồng ý đẹp, cảnh tượng như vậy khiến cô bị chê cười.

Nhưng phải trách ai đây? Là cô không có việc gì làm nên giăng bày.

Đoan Mộc Mộc vừa tự an ủi mình, vừa tự động coi thường những ánh mắt ném tới kia, ngẩng đầu lên, ung dung thoải mái đi ra ngoài, con đường này là do cô chọn, mặc kệ có bao nhiêu chông gai, cô đều phải đi tiếp.

Trong một góc tối không có người, Đoan Mộc Mộc thở phào, việc đầu tiên chính là đá văng đôi giày, sau đó tay xoa xoa gót chân: “Đau quá.”

“Không ngờ mấy năm không gặp, em vẫn còn thích phô trương. ” Giọng nói quen thuộc từ đỉnh đầu rơi xuống, Đoan Mộc Mộc kinh hãi mở to mắt, liền nhìn thấy người đàn ông chậm rãi ngồi xổm xuống, tay đã nắm bàn chân cô, sau đó nhẹ nhàng nắn bóp.

Ánh đèn của bữa tiệc chiếu vào mặt của anh, dung mạo quen thuộc, sống mũi cao thẳng như, còn có khi cười lộ ra má lúm đồng tiền.

Đoan Mộc Mộc kinh ngạc như đang nằm mơ, dụi dụi mắt, kêu lên cái tên đã khắc sâu trong đáy lòng: “Hoa Nam.”

“Em còn nhớ rõ anh?” Người đàn ông nhếch môi cười, má lúm đồng tiền lại sâu thêm mấy phần.

“Thật sự là anh?” Vui sướng, kích động khiến cô trong nháy mắt quên mất đau đớn ở bàn chân, đưa tay ôm cổ của anh: “Tô Hoa Nam, rốt cuộc anh cũng xuất hiện.”

“Mộc Mộc, em có khỏe không?” Tô Hoa Nam cũng hơi xúc động, có thể ôm cô như vậy, không biết anh đã suy nghĩ biết bao lâu.

“Em.” Cổ họng Đoan Mộc Mộc tắc nghẹn, không biết phải nói như thế nào.

Cô khỏe không? Kết hôn với một người không thương mình, mình cũng không yêu người đàn ông đó, làm sao khỏe được?

“Mộc Mộc! ” Tô Hoa Nam không nghe cô trả lời, có chút nóng nảy, tay nâng mặt của cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Chú Hai, vợ cháu xin cảm ơn, vẫn khỏe ạ!” Chẳng biết từ lúc nào, Lãnh An Thần đã đi tới.

10. Chương 10: Gần Trong Gang Tắc Xa Tận Chân Trời

Nghe thấy giọng nói của Lãnh An Thần, lòng của Đoan Mộc Mộc chợt trầm xuống, trong đầu nhanh chóng thoáng qua một ý niệm ——

Nguy rồi!

Lúc này, Tô Hoa Nam đã buông Đoan Mộc Mộc ra, nhìn về phía Lãnh An Thần nhàn nhạt cười một tiếng: “Thiếu phu nhân nhà họ Lãnh bị đi lạc, thân làm trưởng bối nên tôi an ủi một chút, dường như không quá mức chứ!”

“Chú Hai có lòng, tuy nhiên phương thức an ủi của chú có vẻ rất đặc biệt? Có muốn cháu tìm một chỗ, để cho hai người cời hết ra mà an ủi, cho đã ghiền một chút?” Lời nói của Lãnh An Thần khiến sắc mặt của Đoan Mộc Mộc trong nháy mắt đỏ lên như rỉ máu.

Cô chịu đựng đau đớn dưới chân đứng lên: “Lãnh An Thần, anh đừng quá đáng.”

“Quá đáng?” Ánh mắt Lãnh An Thần chuyển qua gương mặt Đoan Mộc Mộc, bên trong là những tia máu đỏ cuộn trào như muốn giết người, “Đoan Mộc Mộc cô thật là tham lam, ở nhà họ Lãnh quyến rũ một mình tôi còn chưa đủ, ngay cả đến chú Hai cũng không bỏ qua sao?”

Chú Hai? Lãnh An Thần đang gọi Tô Hoa Nam sao? Đây là tình huống gì?

Cho đến giờ phút này, Đoan Mộc Mộc hình như mới ý thức tới vấn đề xưng hô, cô gờ ngón tay chỉ Tô Hoa Nam: “Anh là.”

Vòng eo chợt căng thẳng, Đoan Mộc Mộc bị Lãnh An Thần bá đạo ôm vào trong ngực, anh dán sát vào, bờ môi lạnh bạc quét qua tai của cô, hơi thở ấm áp phun lên mặt của cô: “Bà xã của tôi, quên giới thiệu cho em, vị này là chú Hai của anh, cũng là chú chồng của em.”

Sắc mặt Đoan Mộc Mộc trong thoáng chốc trắng bệch như mất máu, cô nhìn người đàn ông trước mặt, giống như bị dính keo, không rời mắt đi được.

Làm sao có thể? Tô Hoa Nam sao có thể là người nhà họ Lãnh, anh họ Tô, không phải họ Lãnh.

“Bà xã, về sau nhớ phải giữ khoảng cách với chú Hai, tôi không muốn vợ mình loạn luân.” Bàn tay giữ trên eo cô dùng sức, dường như muốn bẻ gãy eo cô.

Cái này gọi là gì? Vật đổi sao dời sao?

Cô và Tô Hoa Nam thật vất vả mới gặp nhau, nhưng thân phận của bọn họ lại trở thành như vậy, anh là chú chồng của cô, mà cô là cháu dâu của anh.

Đau đớn khiến cô hoàn hồn, dưới ánh nhìn tàn độc của Lãnh An Thần , cô cố ưỡn thẳng sống lưng, nhưng không ai biết, giờ phút này lòng của cô đang chảy máu, thiếu niên cô thầm mến trong lòng hôm nay đã gần trong gang tấc, nhưng lại cách nhau tận chân trời.

Bữa tiệc kết thúc thế nào, Đoan Mộc Mộc đều quên sạch, trong đầu gần như đều là ký ức đã qua của cô và Tô Hoa Nam, anh là học trưởng của cô, học trên cô hai lớp, cũng là mối tình đầu của cô, nhưng hai năm trước, sau khi tốt nghiệp anh liền biến mất, giống như bị bốc hơi, làm thế nào cũng không tìm được anh.

Có người nói anh bị tai nạn xe cộ chết rồi, có người nói anh xuất ngoại, cũng có người nói anh vốn xuất thân con nhà giàu có, đối với cô chẳng qua chỉ là vui đùa một chút mà thôi, giờ đã chán ghét cô, cho nên vứt bỏ cô, nhưng cô không tin, cô biết anh nhất định sẽ trở lại.

Đúng, anh đã trở lại, nhưng, bọn họ không còn khả năng!

“Bà xã, sao như người mất hồn thế, không phải là đang suy nghĩ đến mối tình đầu chứ?” Đoan Mộc Mộc cả kinh, đợi đến khi nhìn thấy người trước mặt thì cảm đã bị Lãnh An Thần nắm được, cả người cũng bị anh đè ép vào cửa phòng tắm.

“Anh nói bậy bạ cái gì?” Đoan Mộc Mộc chột dạ.

Con người đen như mực của Lãnh An Thần lóe lên những tia sáng như lưu ly, ánh mắt sắc bén như đâm thẳng vào trái tim của người ta: “Đoan Mộc Mộc, đừng cho là tôi không biết chuyện dơ dáy bẩn thỉu của cô và Tô Hoa Nam.”

Người đàn ông này chính là con hồ ly, Đoan Mộc Mộc biết, nghe anh nói như vậy nói, cũng không phủ nhận: “Anh ấy là mối tình đầu của tôi không sai, nhưng chuyện này mắc mớ gì tới anh?”

Hình như không ngờ cô có thể trả lời như vậy, bàn tay Lãnh An Thần chợt dùng sức, cầm của cô gần như bị bóp vỡ, “Đoan Mộc Mộc, bây giờ cô là vợ của tôi, cô nói chuyện không liên quan đến tôi sao?”

“Nhưng chúng ta không phải là vợ chồng thật sự. ” Đoan Mộc Mộc cãi anh .

Tròng mắt đen của Lãnh An Thần chợt thu lại, híp lại thành một đường thẳng tắp nguy hiểm: “Ý của cô là muốn làm vợ chồng thật sự với tôi?”

Nói xong, bàn tay nắm cầm cô trượt xuống, đi tới cổ áo của cô.

Xoạt một tiếng, áo của cô trong nháy mắt bị xé thành hai nửa.

11. Chương 11: Ai Mới Là Người Đàn Ông Của Cô!

“Lãnh An Thần , anh muốn làm gì?” Đoan Mộc Mộc ra sức bảo vệ ngực mình, khiếp sợ nhìn người đàn ông trước mắt, nhịp tim vì hoảng sợ mà nhảy dựng lên.

“A ——” một giây kế tiếp, thân thể của cô như bay lên không, cả người bị Lãnh An Thần vác lên ép vào bồn rửa mặt lạnh lẽo, cảm giác lạnh lẽo này nhất thời như xuyên vào xương tủy, cô giùng giàng muốn đứng dậy, nhưng bắp đùi lại bị anh mạnh mẽ tách ra.

“Không được chạm vào tôi!” Đoan Mộc Mộc theo bản năng khép hai chân lại, nhưng lại bị anh mở ra.

“Không phải muốn cùng tôi làm vợ chồng thật sự sao? Tôi sẽ thành toàn cho cô. ” Lãnh An Thần cười lạnh, bàn tay tháo quần lót của cô ra, ngón tay cứng bồng dưng xâm nhập vào trong cơ thể cô.

Đau đớn nhức nhối chưa bao giờ có, như một lưỡi dao sắc bén cắm vào thân thể của cô, cũng làm đau nhói trái tim cô, cô giãy giụa, muốn thoát khỏi Lãnh An Thần , nhưng anh hoàn toàn không cho cô cơ hội, ngược lại còn tách đùi cô ra hết cỡ, đem nơi tư mật của người thiếu nữ hoàn toàn bại lộ trong đáy mắt.

Đoan Mộc Mộc lập tức run rẩy, có lạnh lẽo, có sợ, còn có thẹn thùng.

“Đây mới chỉ là bắt đầu, tôi còn chưa đụng cô, đừng vội vàng thỏa mãn như vậy.” Run rẩy của cô ở trong mắt anh biến thành một loại phản ứng kích tình, anh vừa nói vừa kéo thắt lưng của mình, gần như trong nháy mắt hung khí to như vậy liền bị thả ra ngoài, gân xanh nổi lên phía trên, dữ tợn khiến người ta kinh khiếp, Đoan Mộc Mộc sợ hãi thét chói tai.

“Khốn kiếp, anh buông tôi ra, tôi không muốn.”

“Đoan Mộc Mộc, hôm nay tôi muốn cho cô nhớ, ai mới là người đàn ông của cô. ” Lãnh An Thần vịn vào hung khí của mình đâm vào, nhưng vì cô giãy giụa khiến anh không thành công, không biết thì không sao, nhưng hôm nay chứng kiến cô và Tô Hoa Nam ôm nhau thì anh cảm thấy như có ngọn lửa như thiêu đốt anh.

Thân phận của người đàn ông kia vốn là cấm kỵ của anh, không ngờ hắn ta lại lén phéng với vợ mình, mặc dù cô không phải là người phụ nữ anh muốn, nhưng khi cô còn treo móc là vợ của Lãnh An Thần anh, thì động tác thân mật của họ chính là sự nhục nhã của anh .

Anh không cho!

Vật to lớn cứng rắn nóng rực chĩa vào cô, cùng chỗ tư mật ở giữa hai chân cô đi loạn, Đoan Mộc Mộc nóng, cô không muốn tưởng tượng ra mình bị đâm, tay dùng sức giơ cao lên, bụp một tiếng đánh tới anh .

Tất cả động tác bỗng dừng dừng lại, sau đó Đoan Mộc Mộc cảm giác có một dòng dịch nóng hổi rơi xuống bụng cô, từng giọt từng giọt.

Cúi đầu, phát hiện toàn là máu.

Lãnh An Thần chảy máu, cô đánh anh chảy máu, sau giây phút kinh hoàng ngẩn ngui, Đoan Mộc Mộc trấn định lại, đáng đời anh, ai bảo anh khi dễ cô?

Đoan Mộc Mộc nhanh chóng cầm khăn tắm ở một bên che kín thân thể của mình, đúng lúc này, tiếng gõ cửa bên ngoài truyền tới: “Thiếu gia, thiếu phu nhân, lão phu nhân cho gọi hai người qua.”

Nghe nói như thế, Đoan Mộc Mộc như bắt được cọng rơm cứu mạng, nhắc chân muốn chạy, nhưng cánh tay đột ngột bị níu lại, cho rằng anh lại muốn làm gì? Đoan Mộc Mộc lập tức hoảng sợ trừng mắt về phía anh, nhưng khi nhìn đến thấy anh đang cầm cái áo rách tan tành của cô lau máu mũi: “Đoan Mộc Mộc, cô nhớ kỹ cho tôi, nếu dám cho tôi cảm sừng, tôi sẽ khiến cô chết rất khó coi.”

“Tôi không xấu xa như anh tưởng.” Đoan Mộc Mộc không nhận được quay lại liếc anh .

“Vậy sao? Sao tôi lại thấy hai người ôm chặt. Có phải rất muốn nhóm lại tình cũ?” Tròng mắt Lãnh An Thần lộ ra ánh sáng ngang bướng nguy hiểm, giống như lúc nào cũng có thể giết cô.

Nghĩ đến việc anh cho rằng mình và Tô Hoa Nam tình cũ nhóm lại, Đoan Mộc Mộc cũng không cần thiết phải phủ nhận: “Có khả năng này!”

Có lúc giải thích sẽ khiến người ta cảm thấy giấu đầu hở đuôi, chẳng thà thoải mái thừa nhận, hướng chỉ anh và cô chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa.

“Cô dám!” Cầm của cô đột nhiên lại bị anh nắm lên, hơi lạnh từ trong miệng anh phun ra, dường như đủ để đóng băng cô lại.

12. Chương 12: Thân Phận Của Cô Chỉ Là Tiểu Tam.

“Bà nội ——” Trong phòng của lão phu nhân, Đoan Mộc Mộc và Lãnh An Thần đứng sòng vai, cô cung kính kêu một tiếng.

“Ừ, đến rồi!” Lão phu nhân cười, ánh mắt sắc bén nhẹ nhàng quét qua khoảng cách nửa thước giữa bọn họ: “Tiểu thần, Mộc Mộc là vợ mới cưới của cháu, cháu phải yêu thương nhiều một chút.”

Lời này vừa dứt, Đoan Mộc Mộc cảm giác ngang hông căng thẳng, Lãnh An Thần đã kéo cô vào trong ngực, “Bà nội yên tâm, cháu sẽ thương yêu cô ấy.”

Cái chữ “thương” đó, anh nhấn rất mạnh, khiến Đoan Mộc Mộc có cảm giác khí lạnh xuyên thấu tận xương.

Lão phu nhân gật đầu một cái, trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng: “Cháu như vậy ta có thể yên tâm rồi.” Nói xong đưa tới hai tấm vé: “Hôm nay gọi các cháu tới là về chuyện đi hưởng tuần trăng mật, ta đã kêu người mua hai vé máy bay, đi Las Vegas, còn có Vienna và Amsterdam, trong thời hạn một tháng.”

Đoan Mộc Mộc chỉ cảm thấy da đầu căng lên, trăng mật chẳng phải có nghĩa là cô phải ở bên cạnh người đàn ông này 24/24 giờ sao? Mới nghĩ một chút mà cô đã thấy nhức đầu.

“Bà nội, không đi trăng mật được không ạ?” Đoan Mộc Mộc cẩn thận mở miệng, mới nói dứt liền nhìn thấy sắc mặt của lão phu nhân thay đổi, cô tranh thủ thời gian giải thích: “Cha cháu vẫn còn ở bệnh viện, cho nên cháu.”

“Chuyện Đoan tiên sinh bệnh cháu không phải lo lắng.” Lão phu nhân cắt ngang lời cô: “Ngày mai chín giờ rưỡi bay, các cháu về chuẩn bị đồ đạc đi.”

Trong phòng, Đoan Mộc Mộc cầm vé máy bay mà ngẩn người, cô cảm thấy nhức đầu khi phải một mình chung đụng với Lãnh An Thần, người đàn ông này mặc dù không hung mãnh như sài lang hổ báo, nhưng đơn độc chung đụng với anh, Đoan Mộc Mộc cảm giác trái tim nhỏ quá sức chịu đựng.

“Bà xã, cô đang ảo tưởng về cuộc hành trình sao trăng mật của chúng ta?” Sau lưng đột nhiên vang lên một giọng nói, khiến Đoan Mộc Mộc run lên.

Cô nắm chặt vé máy bay trong tay, cố làm ra vẻ trấn định, “Đúng vậy a, Las Vegas, Vienna và Amsterdam, là nơi tôi đã muốn đến trong suốt hai mươi năm nay.”

Nghe thấy cô nói..., chân mày anh nhíu chặt lại, hướng gần sát vào cô: “Ý của cô là rất chờ mong tuần trăng mật của chúng ta?”

Ngước mắt chống lại ánh mắt của anh gần trong gang tấc, bên trong phản chiếu rõ ràng bộ dáng của cô, trong khoảnh khắc này, trong đầu Đoan Mộc Mộc không khỏi vang lên một câu: trong trời đất này, chỉ mình ta tồn tại!

Nhịp tim của cô ngay lập tức đập thành thịch!

Không biết tại sao lại có cảm giác này, cô hoảng hốt, bật thốt lên một câu, “Đúng vậy a, tôi rất mong đợi!”

Nghe thấy câu trả lời của cô, Lãnh An Thần càng ghé sát vào, ngón tay nhắc cằm cô lên, ánh mắt mềm mại như nước: “Bà xã, thật ra thì anh cũng rất chờ mong!”

Nói xong, anh thân thiện nhe răng cười một tiếng, chẳng biết tại sao, khi Đoan Mộc Mộc nhìn thấy anh cười, cảm giác quanh thân giống như có một làn gió lạnh thổi qua, lạnh nổi gai ốc.

Ngày hôm sau, Đoan Mộc Mộc xách theo túi hành lý đơn giản cùng Lãnh An Thần đi tới sân bay, đến khi nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp đi về phía người đàn ông bên cạnh thì cô chợt hiểu tối hôm qua anh nói câu đang mong đợi có ý nghĩa gì rồi.

Thì ra là, tuần trăng mật này có ba người!

“An Thần, sao giờ anh mới đến, em đợi một hồi lâu!” Lam Y Nhiên nũng nịu ôm cổ của Lãnh An Thần, nhưng ánh mắt lại liếc về hướng Đoan Mộc Mộc đứng ở một bên, trong đôi mắt đẹp hình quả hạnh là vẻ đắc chí, thành công, kiêu ngạo, còn có khinh bỉ, giống như đang nói..., Đoan Mộc Mộc cô tính là cái gì, cho dù đã gả cho Lãnh An Thần, nhưng người đàn ông này vẫn là của tôi đây.

Về đặc chí này của cô, rơi vào trong mắt của Đoan Mộc Mộc, vốn cô không muốn sanh sự, nhưng giờ phút này bất chợt muốn tranh đấu, đi tới, cô không chút lưu tình kéo cánh tay đang ôm cổ Lãnh An Thần ra, khẽ mỉm cười, vô cùng quyến rũ nói: “Cô Lam, có đôi lời tôi muốn nhắc nhở cô, mặc kệ cô và chồng tôi yêu nhau nhiều như thế nào, nhưng bây giờ tôi mới là vợ của anh ấy, mà thân phận của cô chỉ có một, đó chính là Tiểu Tam!”

13. Chương 13: Hai Người Chính Là Kỹ Nam Và Kỹ Nữ.

Đoan Mộc Mộc bỏ lại câu nói kia, mặc kệ người sau lưng có vẻ mặt gì, vẫn ung dung tới cửa lên máy bay.

Hả giận sao? Thật ra thì cô không cảm thấy, ngược lại trong lòng có cảm giác chua xót không nói ra được, giống như chiếc bình bị lật ngược.

Cô không biết tại sao mình để ý đến việc anh và người phụ nữ khác ân ái, dù sao chính là không thoải mái, suy nghĩ một chút có lẽ vì sĩ diện chăng? Dù sao bây giờ cô mới là vợ của anh, cho dù là trên danh nghĩa, anh cũng không có tư cách sỉ nhục cô như vậy.

Trong buồng máy bay sang trọng, tất cả đều có, đây chính là sự xa xỉ của người có tiền. Đoan Mộc Mộc ngồi trên ghế sa lon màu trắng bằng da thật, cúi đầu đọc tạp chí trước mặt, sắc mặt bình tĩnh, mặc cho trong phòng ngủ cách đó không xa, truyền đến từng đợt âm thanh quái dị, cô đều ngoảnh mặt làm ngơ.

“ A! Thần. Thật khó chịu, nhanh lên một chút. A. Thần, em muốn.”

Tiếng kêu phóng đặng lộp độp lại, như tiếng kêu của ruồi nhặng, thật là phá hư tâm tình của người khác, Đoan Mộc Mộc cuối cùng không chịu nổi thở ra một hơi, mở DV một bên, để tiếng nhạc vang lên.

“Ngọt ngào, nụ cười của anh thật ngọt ngào, thật giống như đóa hoa nở trong gió xuân.” [*] Là tiếng hát của Đặng Lệ Quân, rất xưa rồi, nhưng vẫn lay động lòng người, chỉ là giờ phút này rơi vào Đoan Mộc Mộc, cũng không phải mùi vị ngọt ngào.

[*] bài hát “Mặt Ngọt” của ca sĩ Đặng Lệ Quân

Ngày kết hôn anh đã nói qua, sẽ khiến cô vì sai lầm của mình mà chuộc tội, vậy bây giờ khiến cô nhục nhã cũng là một trong những cách thức mà anh muốn cô chuộc tội đi!

Đoan Mộc Mộc nhìn mây trắng ngoài cửa sổ ngẩn người, cũng không chú ý tới cửa phòng ngủ đã mở ra không một tiếng động, người đàn ông nghe thấy tiếng nhạc, hai hàng lông mày khôi ngô cao quý vẫn chung một chỗ, bộp một tiếng tắt đi, cả khoang máy bay yên tĩnh dường như chỉ nghe được tiếng hít thở.

Cô vẫn không nhúc nhích, nhưng nhịp tim lại đập điên cuồng như thiên quân vạn mã đang chạy, bàn tay đang cầm sữa tươi đã từ từ nắm chặt lại.

“Tại sao lại mở nhạc?” Lãnh An Thần đi tới, ngón tay thon dài lập tức vịn mặt của cô qua, tròng mắt như sơn màu đen bịt kín một tầng băng lạnh, ánh sáng vu vu chớp động, nguy hiểm không thể đoán được.

Đoan Mộc Mộc bị buộc phải nhìn anh, lúc này Lãnh An Thần chỉ dùng khăn tắm bao lấy thân dưới, vết tím ở ngực rất chói mắt, cô nâng khóe môi: “Bởi vì âm nhạc khiến người ta thoải mái hơn so với tạp âm.”

“Vậy sao?” Anh cười một tiếng quỷ dị, đi tới gần cô, mùi vị của phụ nữ sau khi hoan ái chọt ập vào hơi thở của cô, khiến cô nhất thời quận thất dạ dày muốn nôn mửa: “Cô cảm thấy đó là là tạp âm, không bằng cô nên chế tạo một âm thanh dễ nghe, để cho cô ấy học hỏi một ít?”

Lãnh An Thần kéo eo thon của cô qua, một tay kéo cô vào trong ngực, hơi thở nóng bỏng phun trên mặt của cô, khiến lỗ chân lông trên mặt cô nhanh chóng mở rộng, đồng thời cô rõ ràng cảm thấy nơi bụng bị một vật cứng đâm vào, cô biến sắc: “Buông tôi ra, khốn kiếp!”

“Buông ra?” Môi của anh quét qua mặt của cô, xúc cảm trơn mịn như dương chi bạch ngọc khiến anh tham luyến, đây chính tuần trăng mật của chúng ta, hơn nữa lão phu nhân đã dặn dò, muốn tôi phải yêu thương cô!”

Anh dùng tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy hoảng sợ của cô, ngữ điệu mập mờ, xen lẫn mấy phần tà ác.

“Lấy bàn tay bần thủ của anh ra.” Đoan Mộc Mộc nghĩ đến bàn tay này mới vừa sờ qua người phụ nữ khác, cô liền hận không thể há mồm cắn nát tay anh.

“Cô chê tôi bẩn?” Giọng điệu của anh đột nhiên trầm xuống, hai mắt âm độc lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, phảng phất như muốn đem cô ăn tươi nuốt sống.

“Đúng, anh rất bẩn, bẩn đến độ khiến tôi ghê tởm.” Đoan Mộc Mộc ngẩng đầu lên, sống lưng cũng ưỡn lên thẳng băng.

“Cô lặp lại lần nữa!” Người đàn ông bị chọc giận triệt để.

“Lãnh An Thần anh chính là rất bẩn, hai người vốn dĩ chỉ là kỹ nam, kỹ nữ” Đoan Mộc Mộc còn chưa mắng xong, trên môi liền nóng lên, nuốt phải nước bọt của người khác trộn lẫn vào.

14. Chương 14: Quyến Rũ Anh!

Đoan Mộc Mộc muốn đẩy đầu lưỡi của anh ra, nhưng làm thế nào cũng không được, anh giống như giác hút mạnh mẽ mút lấy cô, bàn tay càng thêm hung mãnh xoa nắn trên ngực cô, dùng sức mạnh như vậy, hận không thể đem ngực cô vo viên lại.

Đau đớn khiến Đoan Mộc Mộc thiếu chút nữa chảy nước mắt, nhưng không thể, cô tự nhủ trước mặt người đàn ông này phải kiên cường không được khóc, nếu không cô sẽ thua.

Thân thể của anh ép chặt cô, không cho cô một chút không gian nào để hoạt động, một tay khác trượt vào cô vấy cô, Đoan Mộc Mộc lần nữa hối hận vì mình đã mặc váy.

“Có phải là cô cũng rất muốn hay không, hả?” Anh buông cô ra, giữa hơi thở gấp gáp, tà ác hồi nhỏ.

Đoan Mộc Mộc hung dữ nhìn anh chằm chằm, hoảng sợ đã khiến cô nói không ra lời, nhưng anh đã nhắc một chân của cô lên để ngang hông mình, đồng thời đem vật to lớn của anh chống đỡ giữa hai chân cô: “Không bằng cô van xin tôi...tôi sẽ giúp cô như thế nào?”

“Phi!” Đoan Mộc Mộc nhổ một ngụm nước miếng lên mặt anh.

Anh ghé sát lại, cọ cọ trên mặt cô: “Chớ ghen tỵ như vậy, giống như cô nói, dù thế nào đi nữa, cô cũng là vợ tôi, ta tại sao tôi có thể để cho vợ mình cô đơn đây?”

“A ——” cảm thấy anh đem vật to lớn lại gần sát mình mấy phần, Đoan Mộc Mộc sợ hãi thét chói tai.

Quả nhiên, tiếng hét này kinh động đến người trong phòng ngủ, khi cơ thể cũng chỉ bọc một chiếc khăn tắm màu xanh nhìn thấy cảnh tượng ngoài cửa thì nhất thời mặt mày đỏ bừng.

“Lãnh An Thần !” Người phụ nữ phát ra tiếng kêu sắc lạnh, sau đó trong không khí truyền đến ‘bốp’ giòn vang.

Đoan Mộc Mộc được thả ra, nhưng trên mặt lại đau rất

“Cô thật không biết xấu hổ!” Lam Y Nhiên vừa nói vừa muốn tát nữa, nhưng bị Lãnh An Thần níu lại.

Đau nhức trên mặt tràn ra, chạy thẳng xuống đáy lòng, Đoan Mộc Mộc hung hăng bấm chặt lòng bàn tay của mình, mới khiến nước mắt không chảy xuống, quật cường ngẩng đầu lên nhìn về phía hai người trước mặt: “Đích xác là không biết xấu hổ, nhưng người đó không phải là tôi!”

“Cô quyến rũ người đàn ông của tôi, còn dám nói không phải mình?” Lam Y Nhiên vẫn ngạo mạn như cũ.

Đoan Mộc Mộc giơ tay lên mơn trớn làn môi bị làm nhục của mình, sau đó nhìn về phía Lam Y Nhiên: “Cô Lam trí nhớ thật kém, hình như tôi mới nói qua giữa hai ta cô mới là Tiểu Tam, tôi có quyến rũ thì cũng là quyến rũ chồng của tôi, mà cô thì sao?”

“An Thần vốn chính là người đàn ông của tôi, là cô không biết xấu hổ đoạt đi anh ấy, cô.” Lam Y Nhiên cảm phần phẫn kháng, trong nhất thời, cabin to như vậy, thành khu vực chiến tranh của phụ nữ.

“Đủ rồi!” Lãnh An Thần lạnh lùng lên tiếng cắt đứt, ánh mắt phức tạp quét qua ánh nước gợn mơ hồ trong mắt Đoan Mộc Mộc, kéo người phụ nữ bên cạnh đi trở về phòng ngủ.

Trong giây phút khi cửa phòng đóng lại, cơ thể Đoan Mộc Mộc cũng mềm nhũn xuống, dường như ngay cả hơi sức để thở cũng không có.

Trong phòng ngủ, Lam Y Nhiên ngồi ở trên giường lớn nức nở, vừa khóc vừa nói: “Lãnh An Thần, không phải bây giờ anh đã động lòng với cô ta chứ? Có phải nếu em không ra, hai người đã trực tiếp làm rồi sao?”

“Cô ta luôn miệng mắng em là tiểu tam, anh có nghe hay không? Anh nói xem, rốt cuộc em và cô ta ai mới là Tiểu Tam?”

Lam Y Nhiên lảm nhảm khiến anh khó chịu, gương mặt tuần tú âm u đáng sợ.

Giờ phút này, Lãnh An Thần đang suy nghĩ một vấn đề, đó chính là nếu như Lam Y Nhiên không ra, anh thực sẽ muốn cô sao?

Anh cũng không biết đáp án, thật ra thì anh trừng phạt cô chỉ do tức giận người phụ nữ này chọc tức mình, nhưng chẳng biết tại sao khi chứng kiến dáng vẻ cô hồ hững với mình thì cảm thấy buồn bực, khi chạm đến vẻ đẹp của cô thì không khắc chế được, phảng phất như trên người cô có một sức mạnh đặc biệt hấp dẫn anh

Hấp dẫn anh đến gần, hấp dẫn anh trêu chọc, hấp dẫn anh

15. Chương 15: Phòng Cửa Ba Người, Cô Là Người Dư Thừa.

Máy bay chậm rãi hạ cánh, đúng vào lúc hoàng hôn, từ cửa sổ nhìn xuống, đường phố Las Vegas sầm uất được từng chiếc từng chiếc đèn trang trí vô cùng xinh đẹp, giống như đeo lên một chiếc dây chuyền kim cương lộng lẫy, lấp lánh chói mắt, chỉ nhìn một chút, đã khiến nhịp tim Đoan Mộc Mộc đập rộn lên, những lon lảng dè ở trong lòng lập tức biến mất.

Đoan Mộc Mộc là người đầu tiên ra khỏi máy bay, khi không khí trong lành ập vào khoang mũi, cô mới phát giác thời gian vừa qua không chịu đi hưởng thụ, dùng để tức giận thật là lãng phí.

Bên trong khách sạn, Đoan Mộc Mộc cầm thẻ mở cửa phòng vừa mới mở cửa ra, một bóng người chen vào trước cô, nhìn người đàn ông không chút khách khí, cô hừ một tiếng: “Ông xã thân yêu, có vẻ anh đi nhầm phòng rồi?”

Nói xong, cô nhìn người phụ nữ đứng ở cửa phòng sát vách, đôi mắt đẹp giờ phút này đang phát ra những tia sáng như rắn độc, cô vẽ hện không thể cản chét cô.

Đoan Mộc có chút không hiểu, đang định nói thêm gì đó, chỉ cảm thấy cánh tay căng thẳng, cả người bị một cỗ trọng lực hút giật vào trong, sau đó bị cưỡng chế trên cánh cửa, “Sao cô nói nhảm nhiều như vậy?”

“Tôi.” Đoan Mộc Mộc còn chưa phản bác tới cùng, anh đã buông cô ra, tháo cà vạt, sau đó từng ném ra từng món một, cho đến khi lộ ra cơ thể cường tráng của đàn ông.

Làn da màu lúa mạch, cơ thể hiện ra những đường cong tự nhiên, vai rộng hông hẹp, hai chân thẳng, toàn thân cao thấp không thấy được một tia thịt dư, hoàn mỹ như điêu khắc.

Oa! Oa! Oa!

Thật sự rất hoàn mỹ!

Thời điểm Đoan Mộc Mộc ngẩn người mất hồn, nước miếng như muốn chảy ra, tiếng đóng cửa “phanh” một tiếng khiến cô thức tỉnh, cô mới nhớ tới cái gì ——

“A! tên lưu manh.”

Nhưng đáp lại cô chỉ là tiếng nước chảy ào ào.

Căn phòng cách vách, Lam Y Nhiên đang khóc vô cùng đau khổ, bởi vì chuyện Lãnh An Thần đùa cợt Đoan Mộc Mộc, ở trên máy bay bọn họ vẫn giận dữ, cô cho rằng anh chỉ tạm thời giận chính mình, không ngờ người đàn ông này cứ nhiên đi vào phòng của người phụ nữ kia?

“Khốn kiếp. Lãnh An Thần , tôi sẽ không tha thứ cho anh.” Lam Y Nhiên nói xong, nhưng lại thấy sợ hãi, nếu bây giờ anh và người phụ nữ kia sống chung một phòng, biết có chuyện gì xảy ra?

Nghĩ đến vấn đề này, Lam Y Nhiên đột nhiên đứng lên, nước mắt đang rơi lã chã trong nháy mắt ngưng lại, thời gian này không phải là lúc cô tranh giành người tình, làm như vậy chỉ đẩy Lãnh An Thần xa cô hơn mà thôi.

Lam Y Nhiên ơi Lam Y Nhiên, sao mày lại hồ đồ như vậy chứ?

Đoan Mộc Mộc đang sắp xếp lại hành lý của mình, liền nghe đến chuông ở cửa phòng vang lên, cô ra mở cửa, đứng ở phía ngoài là Lam Y Nhiên đang rưng rưng nước mắt đẹp, cho rằng cô ta đến bới móc, Đoan Mộc Mộc trực tiếp mở miệng: “Tôi không có hứng thú đánh nhau, gây gổ tôi cũng không muốn!”

Nói xong muốn đóng cửa, lại nghe Lam Y Nhiên đột nhiên mở miệng: “Cô Đoan, xin lỗi!”

Đoan Mộc có chút ngơ ngẩn, lại nghe Lam Y Nhiên nói tiếp, “Là tôi lòng dạ hẹp hòi, không nên nói cô như vậy, thật ra thì do tôi quá yêu An Thần nên mới như vậy, tôi biết bây giờ hai người là vợ chồng, nhưng tôi thật sự rất yêu anh ấy.”

Đoan Mộc Mộc rối loạn, người phụ nữ này không uống lộn thuốc chó?

“Y Nhiên!” chẳng biết lúc nào, Lãnh An Thần đã từ trong phòng tắm ra ngoài.

“An Thần, em sai rồi, em không nên ghen, em.” Nước mắt Lam Y Nhiên chảy xuống y như trên châu rơi, ngay cả Đoan Mộc Mộc nhìn cũng thấy đau lòng.

“Anh không trách em.” Giọng nói của Lãnh An Thần êm ái vang lên, mà Đoan Mộc Mộc chỉ cảm thấy trước mắt chột lóe, bóng dáng bên ngoài cánh cửa cánh cửa kia đã nhào vào trong ngực của người đàn ông phía sau.

“An Thần, em thật sự yêu anh, rất sợ mất đi anh.” Lam Y Nhiên vừa khóc vừa thổ lộ, Lãnh An Thần hôn nhẹ mái tóc của cô, vẻ mặt mềm mại khiến đá cũng phải mềm.

Đoan Mộc Mộc đứng ở đó, nhìn hình ảnh dịu dàng này, trong lòng giống như có một cụm mây đen, buồn bực khiến cô không thở nổi, thì ra ba người một phòng, cô ở chỗ này là thừa thãi.

Ầm!

Đóng cửa phòng, cô bước nhanh rời đi.

16. Chương 16: Gặp Nạn Ở Khu Hồng Đăng (động Mại Dâm).

Tiếng cửa phòng đóng lại làm kinh động người đàn ông đang đắm chìm trong nồng tình mật ý, thấy Đoan Mộc Mộc đi, vẻ mặt Lãnh An Thần chợt căng thẳng, muốn buông Lam Y Nhiên ra, nhưng lại bị cô ôm vào cổ: “An Thần, đừng rời khỏi em.”

Âm thanh thật thấp mang theo cầu khẩn, khiến lòng của anh run lên, ngoái đầu nhìn lại, cúi đầu ôm người phụ nữ trong ngực chặt hơn.

Đoan Mộc Mộc đi ra khỏi khách sạn, một làn gió ào vào mặt, rõ ràng không lạnh, lại khiến cô co rúm lại run lên, nhưng dù là như thế, cô cảm thấy còn tốt hơn sống ở trong căn phòng kia.

Ban đêm ở Las Vegas rất đẹp, khiến người ta không tự chủ đắm chìm trong đó, Đoan Mộc Mộc đi dọc theo đường phố, cũng không biết phải đi đâu, liền nhìn đến trước mặt có một dãy phố hơi tối, đặc biệt là những ánh đèn kia có vẻ mang theo màu sắc mập mờ.

Cô là người phụ nữ rất hiếu kỳ, càng như vậy càng muốn dò xét đến cùng, cứ như vậy đi vào, cho đến khi thấy hai bên đường có các cô gái quần áo hở hang, thỉnh thoảng lại đụng phải nam nữ đang quần nhau trong bóng tối, lúc đó mới cảm nhận được đây là đâu!

Las Vegas được biết đến như một “Thiên đường tình ái”, nơi này nổi tiếng có khu Hồng Đăng. Nhớ đến trước đây ở trên mạng xem Nam - Nam YY, cô lập tức hưng phấn, quả nhiên một góc cách đó không xa, liền thấy hai người đàn ông đang ôm nhau, bọn họ đang hưng phấn vuốt ve đối phương.

Đoan Mộc Mộc say mê quan sát, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ giống như bị nấu chín, nhịp tim cũng đập không theo quy luật, hóa ra đàn ông yêu nhau là như vậy. Cô vừa xem vừa suy nghĩ, hoàn toàn không có chú ý nguy hiểm gần kề.

“Cô bé, nhìn high như vậy, không bằng chúng ta tự mình thử nghiệm một cái?” Sau lưng Đoan Mộc Mộc có hai người đàn ông da đen cao lớn, trong bóng đêm mờ mờ giống như ác quỷ.

Đoan Mộc Mộc vẫn say mê xem, hoàn toàn chưa kịp phản ứng, bàn tay giơ ra, trả lời bằng Anh ngữ: “Đợi chị đây nhìn xong hãy nói. Ách.”

“A!” Giây tiếp theo, Đoan Mộc Mộc phát ra tiếng hét chói tai như heo bị thọc tiết: “Buông tôi ra, buông ra.”

“Đi thôi, cô bé, tí nữa sẽ cho em kêu.” Người đàn ông vừa nói vừa vác Đoan Mộc Mộc lên muốn đi.

“Ừm ừm.” Miệng cô bị bịt lại, ngay cả muốn nói cũng không thể, Đoan Mộc Mộc cảm giác mình đã xong đời.

“Buông cô ấy ra!” Đột nhiên, một giọng nam vang lên như búa cứu mạng, Đoan Mộc Mộc nhìn thấy trên đường trước mặt có vài người đàn ông cùng màu da với mình.

“Cứu tôi!” Cô chỉ mở miệng nói hai chữ, thân thể nhỏ bé liền bị ném xuống rất mạnh, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Trước mắt hỗn loạn từng bừng, hình như đánh nhau, Đoan Mộc Mộc nhìn tình hình này, cũng không kịp suy nghĩ cái gì, bò dậy bỏ chạy, không biết chạy bao lâu, đang trong lúc cô cảm thấy mình không còn hơi sức để chạy thì chợt thân thể căng thẳng, cả người bị ôm lấy, sau đó chui vào một thùng rác sau lưng.

Mùi hôi nồng nặc khiến cô muốn ói, nhưng người đàn ông đã bịt miệng của cô, đúng lúc này có tiếng bước chân cấp tốc chạy tới, cũng đúng lúc này cô bị người đàn ông đặt ở phía dưới.

“Ừm.” Cô giãy giụa phát ra tiếng kháng nghị.

“Xuyết!” Âm thanh của người đàn ông vang lên bên tai cô, hơi thở nóng rực phả vào lỗ tai cô, cảm giác ngứa ngứa, khiến Đoan Mộc Mộc rất không thoải mái muốn tránh né, quay đầu lại, chỉ thấy một đôi mắt sáng ngời, còn lại đều là khoảng không gian đen kịt.

Những người đàn ông vừa chạy tới đá lung tung xung quanh một lúc, cuối cùng lăm nhăm mắng chửi gì đó, rồi mới tức giận bỏ đi, Đoan Mộc Mộc thở phào một hơi, lúc này mới dám lên tiếng: “Buông tay!”

Nhưng người đàn ông đè trên người cô không những không buông tay, ngược lại còn ôm cô chặt hơn!

Sắc lang?

Trong đầu Đoan Mộc Mộc nhanh chóng thoáng qua hai chữ này.

17. Chương 17: Đột Nhiên Hôn Cô.

Cô đây là mới thoát khỏi ổ sói lại vào hang hổ a, thật là xui xẻo đến tận cùng, Đoan Mộc Mộc không tiếp nhận nỗi số mạng bị khi dễ, trở tay cái núm lấy tóc của người đàn ông: “Buông tôi ra, sắc lang!”

Không biết người đàn ông bị cô nhéo đau đớn, hay là xác định thật sự không còn nguy hiểm nữa, mới từ trên người của cô dời đi, Đoan Mộc Mộc liền lẩn một vòng né tránh thật xa, ánh mắt rơi vào khuôn mặt của người đàn ông, cô mới nhìn rõ bộ dáng của anh, trán bị chém một nhát, máu chảy tràn khắp nửa gương mặt, bộ dạng này trong bóng đêm quả thật giống Quỷ .

“A ——” cô sợ hãi lui về phía sau.

“Tên gì? Chẳng lẽ cô còn muốn đánh động cho hai tên khốn kiếp kia tới sao?” Người đàn ông vừa nói, vừa dùng áo lau vết máu trên mặt.

Đoan Mộc Mộc làm động tác nuốt nước bọt: “Anh...Anh không sao chứ?”

Người đàn ông nhìn cô một cái, trông mắt đen nhánh lóe ra ánh sáng bức người, anh đứng lên, kéo quần áo trên người, mới phát hiện bộ quần áo hơn mười mấy vạn hoàn toàn hỏng nát, đứt khoát cởi ra, đôi tay vo lại ném vào thùng rác.

“Này, cái đó cảm ơn anh!” Nhìn bóng lưng người đàn ông đi xa, Đoan Mộc Mộc mới nhớ tới việc này.

Người đàn ông dừng bước chân lại, quay đầu lại, nói một câu, “Một cô gái không có việc gì thì ít đi dạo lung tung đi, hại người hại mình.”

Có bài học kinh nghiệm này, Đoan Mộc Mộc một mạch đi về, khi nhìn thấy dòng chữ to dùng của khách sạn huy hoàng thì cô mới thở phào nhẹ nhõm, chỉ có điều vừa muốn đặt mông ngồi xuống, cảm giác thân thể bị xách lên, một âm thanh lạnh lùng từ đỉnh đầu rơi xuống: “Đi đâu?”

Đoan Mộc Mộc tức giận, đưa tay đẩy người trước mặt: “Ai cần anh lo!”

“Đi đâu?” Ngữ điệu của Lãnh An Thần cao thêm một tông, sau khi cô chạy đi, anh cảm thấy không yên lòng, liền đuổi theo, kết quả tìm nửa khu phố cũng không tìm được cô, anh đang lo lắng muốn báo cảnh sát, nên biết rằng thành phố này cũng không yên ổn gì.

“Không cần anh” Chữ “quan tâm” phía sau còn chưa kịp nói ra ngoài, môi Đoan Mộc Mộc đã bị chặn lại, cô kinh hãi mở to mắt, mà đầu lưỡi dài của anh đã thăm dò vào trong miệng của cô, cuốn lấy lưỡi cô công thành chiếm đất.

Môi của anh lạnh lạnh, mang theo mùi vị Bạc Hà mát mẻ, khiến những lo lắng sợ hãi từ đáy lòng cô trong nháy mắt yên tĩnh lại, không hề sợ nữa, không hề kinh hãi nữa, giống như biết có anh, cô sẽ không gặp nguy hiểm.

Lần này, Đoan Mộc Mộc không còn giãy giụa, thậm chí từ từ nhắm hai mắt lại, mặc ình trầm luân trong nụ hôn của anh!

Cũng không biết trải qua bao lâu, cơ thể Đoan Mộc Mộc chợt trống rỗng, cô mới giật mình mở mắt, thì thấy người đàn ông trước mặt đang nhứ chặt chân mày, dùng sức vôn môi của mình, giống như phía trên dính vi khuẩn rất ghê tởm .

Cùng cô hôn môi ghê tởm như vậy sao? Nếu ghê tởm tại sao còn hôn cô?

Lòng tự trọng của Đoan Mộc Mộc trong thoáng chốc giống như bị người chà đạp dưới chân, nước mắt cơ hồ tràn mi, nhưng không, cô hung hăng cắn môi dưới, cứng rắn ép ngược nước mắt trở về: “Anh lau cái gì lau? Người nên ghê tởm là tôi!”

Đúng vậy a, cái miệng này của anh vừa mới hôn qua Lam Y Nhiên? Sao cô lại cùng anh hôn môi, còn say mê trong đó?

Nghe nói như thế, Lãnh An Thần chợt ngược mắt, trông mắt sáng như ánh sao chợt ép tới gần cô: “Cô đi đâu mà trên người lại hôi như vậy!”

Nghĩ đến mới vừa rồi mình nằm trong thùng rác, Đoan Mộc Mộc

Lãnh An Thần nhìn cô vò vò mái tóc, lại nhìn những nếp nhăn trên quần áo của cô, càng thêm tức giận: “Cô cho rằng hôn cô sao, nếu như không phải là lão phu nhân phái người âm thầm giám sát tôi, tôi.”

Ánh mắt ghét bỏ của anh khiến lòng cô trong nháy mắt chìm xuống đáy vực.

Hoá ra là như vậy? Không trách được mới vừa rồi anh lại hôn cô, giống như cảm giác trước mắt có một tia chớp thoáng qua.

Nụ hôn của anh cũng chỉ là diễn trò, diễn cho người khác xem.

Nhìn cô rũ mắt, đôi tay níu lấy vạt áo, Lãnh An Thần ý thức được lời nói của mình hình như quá đáng, mới ho nhẹ hai tiếng: “Bây giờ mới biết vợ của Lãnh An Thần tôi cũng không có tốt như vậy?”

18. Chương 18: Anh Ôm Ấp Người Tình, Cô Thành Kẻ Ngốc.

Cửa hàng.

Đoan Mộc Mộc nhìn hai người nam nữ thân thể như nhập vào một đi ở phía trước, thật sự cảm thấy hối hận vì cùng theo ra ngoài, nhưng không đi cũng không được, bởi vì cô còn phải cùng với người người đàn ông kia tùy lúc mà diễn trò.

Sớm biết là tuần trăng mật chó má như vậy, cô cũng không cần, Đoan Mộc Mộc giận dữ cắn răng, ánh mắt xẹt qua bọc lớn túi nhỏ trong tay Lam Y Nhiên, trong lòng cảm thấy bất bình, dù nói thế nào Đoan Mộc Mộc cô mới là người vợ chính quy, tại sao hai tay lại trống trơn?

Lại nói tiền của chồng không tốn ngu sao mà không tiêu, vì vậy Đoan Mộc Mộc bèn dừng bước ở khu nữ trang: “Ông xã, em muốn cái này!”

Có lẽ một tiếng ông xã này rất chấn động, Lãnh An Thần dừng bước, ánh mắt có chút ngạc nhiên nhìn cô, chỉ thấy sau đó Đoan Mộc Mộc mỉm cười gật đầu một cái, chỉ chỉ quần áo: “Cái này.”

“Thích thì mua, ” Lãnh An Thần cũng không keo kiệt, nhưng ngược lại Lam Y Nhiên ở một bên lại giống như tiêu tiền của cô, bộ dáng ra vẻ oán giận.

Đoan Mộc Mộc mua liên tiếp vài món, chỉ trong chốc lát cô cũng bao lớn túi nhỏ, trong lòng mới thoải mái một chút, đúng lúc chuẩn bị kết thúc chuyến đi cửa hàng thì nhìn thấy Lam Y Nhiên chỉ vào một khu đồ tắm: “An Thần, tối nay không phải có party hồ bơi sao?”

Party ở hồ bơi? Sao cô không biết?

Đoan Mộc Mộc nhìn sang, ai ya.

Những thứ này đồ tắm trước mặt ngoài sức tưởng tượng, từng món rất mỏng manh, Đoan Mộc Mộc chỉ nhìn thôi đã mặt nóng tim đập, đang trong lúc tư tưởng cô lả lướt thì bên tai chợt vang lên tiếng nói trầm thấp của người đàn ông: “Cô cũng chọn một cái chứ?”

“Tôi?” Đoan Mộc Mộc đang muốn từ chối, nhưng đúng lúc này lại nghe Lam Y Nhiên đứng ở một bên hừ một tiếng, âm thanh kia căn bản không phải là trách móc, nhìn lại ánh mắt Lam Y Nhiên đang quan sát mình, rõ ràng đang ám chỉ bằng vóc người của cô mà dám mặc đồ bơi?

Đoan Mộc Mộc hận nhất người khác xem thường mình, cho nên câu kia bị cô ép trở về, còn ôm cánh tay Lãnh An Thần, nói một câu chắc nịch: “Được!”

Khi Đoan Mộc Mộc giơ lên một cái bikini màu xanh biển ngay cả Lãnh An Thần cũng không bình tĩnh: “Cô nhất định phải mặc cái này?”

Gật đầu một cái, Đoan Mộc Mộc thậm chí còn cố ý ưỡn ngực, “Ừ, tôi xác định!”

Trước khi màn đêm buông xuống, Đoan Mộc Mộc thay bộ bikini đó, lúc này cô mới hiểu ra Lãnh An Thần hỏi cô câu kia là có ý tứ gì?

Mẹ, cái này cũng gọi quần áo sao? Cũng quá tiết kiệm đi, nào có cái gì là sợi tổng hợp, gần như đều là dây, cũng may vùng ngực lại thiết kế rất tốt, khiến ngực cỡ A+ của Đoan Mộc Mộc mạnh mẽ tạo ra một rãnh sâu.

Từ phòng thay quần áo ra ngoài, không khí hồ bơi lập tức hấp dẫn ánh mắt Đoan Mộc Mộc, nhưng cũng chướng mắt vì toàn đưng phải những mảnh nam, còn có rượu sâm banh đỏ, cô vui vẻ chạy tới, hoàn toàn không chú ý tới một đôi mắt chim ưng đang gắt gao đi theo cô.

Lãnh An Thần không ngờ cô thực sự có can đảm mặc loại này bikini này ra ngoài, hơn nữa đồ bơi màu xanh nước biển mặc ở trên người cô, càng làm nổi bật hơn làn da trắng như tuyết của cô, ngay cả anh cũng có cảm giác như bị thiêu đốt.

Quả nhiên, chỉ trong chớp lát, cô đã hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều đàn ông, lại thấy một người đàn ông nước ngoài cao lớn dính vào bên người cô, quần bơi của người đàn ông dán rất gần cô, gần đến nỗi khiến Lãnh An Thần không thể bình tĩnh được nữa.

Đoan Mộc Mộc đang cùng người đàn ông nói chuyện vui vẻ, thân thể chợt bị nghiêng đi, bị kéo vào một lồng ngực ấm áp, chống lại ánh mắt như hồ ly của Lãnh An Thần, cô lườm anh một cái: “Buông tôi ra, anh muốn làm gì?”

“Bà xã, em mặc ít vải như vậy là chuẩn bị bắt cá hai tay sao?” Lãnh An Thần kéo cô qua một bên, cánh tay như kìm sắt siết chặt eo nhỏ của cô.

“Ừ, thì sao?” Đoan Mộc Mộc khẽ mỉm cười, lại cũng là ánh mắt quyến rũ.

“Cô dám!” Ánh mắt Lãnh An Thần trong thoáng chốc trở nên bén nhọn.

Đoan Mộc Mộc chân đi xiêu vẹo cười một tiếng, “Tại sao tôi không dám? Anh ôm ấp tình nhân của anh, còn tôi lại ngồi như kẻ ngốc à. . . . Hai chúng ta không liên quan gì đến nhau, chẳng phải tốt hơn sao?”

“Cô lặp lại lần nữa xem?” Nụ cười trên mặt Lãnh An Thần biến mất, âm thanh rống giận gần như chấn vỡ màng nhĩ của cô.

19. Chương 19: Người Tình Là Công Cộng, Vợ Mới Là Chuyên Dụng

Đoan Mộc Mộc bị Lãnh An Thần ôm ép buộc trở về khách sạn, một cái hất tay, cô bị anh ném trên giường lớn, cả người choáng váng.

“Anh rốt cuộc muốn làm gì?” Đoan Mộc Mộc từ trên giường nhảy dựng lên, cặp mắt phóng hỏa, party ở hồ bơi rất vui, cô còn chơi chưa thỏa mãn đã bị người đàn ông này phá hư, suy nghĩ thấy mất cả vui.

Đáy mắt Lãnh An Thần hoàn toàn lạnh lẽo, giống như khe sâu không thấy đáy, giờ phút này, Đoan Mộc Mộc mới ý thức là anh thật sự tức giận, không khỏi có chút sợ hãi, nhất là bây giờ anh chỉ mặc một cái quần bơi nho nhỏ, vật nào đó khiến người ta không dám nhìn nhiều lại nhô ra giống như trưng bày một tội ác.

“Anh đừng tới đây!” Hai chân Đoan Mộc Mộc co lại trên giường lớn, bắt đầu hoảng sợ lui về phía sau.

Một giây sau đó, mắt cá chân căng thẳng, cả người bị lôi trở về, cơ thể cao lớn của Lãnh An Thần đã ép xuống: “Không phải cô đơn như kẻ ngốc sao? Xem ra người chồng như tôi đây chưa thỏa mãn được cô, mới khiến cho cô không nhịn được muốn hồng hạnh xuất tường!”

“Tôi mới không cần anh thỏa mãn.” Bàn tay Đoan Mộc Mộc níu chặt ga giường phía dưới, nỗ lực rút ra hai chân của mình về, nhưng mà lại như bị cố định không thể động đậy.

“Dám quyến rũ đàn ông? Dám cho Lãnh An Thần tôi đội nón xanh? Bà xã, tôi thấy cô càng lúc càng lớn mật rồi.” Ngón tay Lãnh An Thần theo đường cong trên đồ bơi trượt xuống, kích thích Đoan Mộc Mộc run rẩy một hồi.

“Tôi không có.” Đoan Mộc Mộc không dám chọc người đàn ông này nữa, vì vậy cố gắng giải thích: “Tôi chỉ muốn tham gia party, hưởng thụ một chút không khí vui vẻ mà thôi.”

“Cô không có?” Khóe môi của Lãnh An Thần xẹt qua một đường vòng cung đẹp đẽ: “Không có, mà ăn mặc như vậy?”

Cô mặc thành ra như vậy thì sao? Lam Y Nhiên không phải cũng mặc bikini sao, còn có những người phụ nữ trong buổi party cũng ăn mặc thoải mái như vậy, sao lại chỉ có cô có lỗi hả?

Người đàn ông này hoàn toàn không nói đạo lý, cho nên cô còn chưa chọc giận anh cho thỏa đáng, trừng mắt nhìn, Đoan Mộc Mộc nhắc nhở anh: “Lãnh An Thần, hình như Lam Y Nhiên cũng mặc giống như tôi? Không chừng giờ phút này cô ấy đang bị người đàn ông khác YY, anh nên nhanh đi làm anh hùng cứu mỹ nhân đi!”

Một chút giảo hoạt của cô không lừa gạt được ánh mắt sắc bén của Lãnh An Thần: “Vậy sao? Vậy thì thật là tốt.”

Anh nói gì? Cô không nghe lầm chứ? Lam Y Nhiên là người phụ nữ ngự trị trong lòng anh, tại sao anh có thể không thèm để ý?

“Lãnh An Thần, đầu óc của anh không có sao chứ?” Nói xong, bàn tay nhỏ bé của Đoan Mộc Mộc sờ vào trán anh, lại bị anh cầm chặt, cả người anh cũng đè xuống, lồng ngực nóng bỏng ép chặt vào lồng ngực nhỏ bé của cô, khiến cô như muốn vỡ ra.

“Đau.” Cô đẩy anh, vốn ngực của cô đã không lớn, nếu cứ như vậy mà bị phá hủy, cô hoàn toàn xong đời: “Lãnh An Thần, cùng lắm thì tôi không đi party được không? Anh nên nhanh chóng đi cứu tâm can bảo bối của anh đi!”

“Không cần cô quan tâm, bây giờ nên quan tâm bản thân cô một chút đi.” nói xong, môi của anh hôn xuống, hung hăng chà đạp cái miệng nhỏ nhắn của cô.

Đôi tay Lãnh An Thần chia ra hai đường, vừa xoa nắn Tiểu Bạch Thỏ của cô, vừa thăm dò vào u cổ của cô, cực dương nóng rực chống đỡ ở bụng cô nhanh chóng trở nên to lớn và cứng rắn.

“Ừm. Không.” Đoan Mộc Mộc sợ hãi giãy giụa.

“Bà xã, không bằng bây giờ tìm lại cảm giác mà đêm tân hôn đã mất đi!” hơi thở của Lãnh An Thần nặng nhọc, môi của anh mút vào dải tai của cô, giọng nói khàn khàn tràn đầy tình dục.

“Không cần, không!” Đoan Mộc Mộc mãnh liệt lắc đầu: “Lãnh An Thần, anh uống say sao? Người yêu của anh là Lam Y Nhiên, không phải là tôi!”

“Nhưng cô là vợ của tôi.” Môi của anh trượt xuống, tìm động mạch cổ của cô, dùng sức hung hăng mút: “Giống như cô nói vậy, cô ấy chỉ là một người tình.”

Đoan Mộc Mộc muốn chết, anh rốt cuộc cũng nhớ cô là vợ rồi sao?

Nụ hôn của anh mạnh mẽ di chuyển đến sau tai của cô, nói nhỏ: “Chẳng lẽ cô chưa nghe nói qua, người tình là công cộng, vợ mới là chuyên dụng sao?”

20. Chương 20: “bắt Gian” Tại Giường.

Ngón tay của anh vẽ nắn nhụy hoa của cô, một trận tê dại như dòng điện chạy qua đại não của Đoan Mộc Mộc, cô ra sức muốn loại bỏ những cảm giác này ra khỏi cơ thể, nhưng không thể nào làm được!

“Bà xã, có phải rất muốn hay không?” Anh giơ ngón tay trước mặt cô, phía trên dính chất lỏng óng ánh, nhất thời khiến Đoan Mộc Mộc xấu hổ không còn mặt mũi nào.

Cô là một người phụ nữ đã thành thục và chín muồi ở mọi phương diện, đối mặt với người đàn ông khiêu khích mình, cô không có lý do gì mà không xuất hiện phản ứng, thế nhưng hết thấy cũng không phải do cô muốn.

Lãnh An Thần nhìn người phụ nữ đang nhắm nghiền hai mắt nằm ở phía dưới, hàng lông mi dài run rẩy như cánh bướm, đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó trong cơ thể nhanh chóng nổ tung. . . .

Vươn tay chạm vào dây áo tắm của cô, nhẹ nhàng giựt nhẹ liền trượt xuống tay anh, hai luồng đầy đà giống như được giải phóng nảy bật ra, nụ hoa màu hồng nhạt ở giữa trong phút chốc cũng nở rộ —

Một cổ tê đại từ ngực tràn ra, Đoan Mộc Mộc không chịu nổi rên rỉ ra tiếng, tên khốn kiếp này thế nhưng lại hôn vào nụ hoa của cô, thậm chí cô có thể cảm thấy anh đang dùng răng nhọn nghiền nát nụ hoa của cô đến đau đớn tê dại.

Mùi của cô thơm ngọt hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng của anh, Lãnh An Thần gần như chìm vào trong kích động, một bên anh ngón từng ngón lớn nụ hoa thơm mềm của cô, một bên giật xuống chiếc quần bé xíu của hai người, sau đó tách hai chân của cô ra, đem vật khổng lồ của chính mình áp tới gần —

Kháng cự của Đoan Mộc Mộc sụp đổ ngay từ lúc anh kích thích ham muốn, bên trong thân thể kêu gào khát vọng, thậm chí cô còn mong chờ những giây phút sắp đến, cô cắn chặt cánh môi đỏ tươi, những ngón tay thon dài càng bám chặt vào cánh tay của anh .

Lãnh An Thần đẩy cơ thể mình về phía trước một chút, dường như anh muốn nhấn hông xuyên qua. Ngay trong khoảnh khắc này, cửa phòng “phanh” một tiếng bị phá ra——

“Các người đang làm gì?” Thanh âm sắc lạnh của người phụ nữ vang vọng trong căn phòng lớn đến vậy, đột nhiên sự kích tình của đôi nam nữ biến mất, chỉ còn lại tiếng trái tim vẫn còn đập mạnh, dục vọng ham muốn đã bị tiếng thét chói tai của người phụ nữ này dập tắt.

Đoan Mộc Mộc cầm tấm chăn che cơ thể mình, Lãnh An Thần cũng kéo chiếc quần tắm nằm ở một bên, bao bọc kỹ lưỡng chính mình, rồi mới quay đầu lại nhìn về phía người phụ nữ đột nhiên xông vào kia: “Y Nhiên, em. . . .”

“Lãnh An Thần, anh bị con tiện nhân này quyến rũ phải không? Phải không?” Lam Y Nhiên nhào tới khóc lóc, những quả đấm yếu ớt tàn nhẫn đập thành thịch vào ngực Lãnh An Thần, giờ phút này cô vô cùng giống người vợ bất được chồng mình ăn vụng.

Lãnh An Thần không nhúc nhích, mặc cho người phụ nữ đánh, nhưng chỉ trong chớp lát, Lam Y Nhiên liền ngưng động tác của mình, ánh mắt oán hận nhìn về Đoan Mộc Mộc đang ngồi trên giường: “Đều là do loại tiện nhân như cô, là do cô phá hủy lễ đính hôn của chúng tôi, là cô cướp đi người đàn ông của tôi, cô đem anh ấy trả lại cho tôi. . . .”

Nói xong, Lam Y Nhiên liền quơ móng tay đỏ chót đánh về phía Đoan Mộc Mộc, trong giây phút đó, Đoan Mộc Mộc đột nhiên nhớ tới “bạch cốt tinh” trong Tây Du Ký, hai mắt nhắm lại, chuẩn bị nghênh đón sự đau đớn do bị cào xé.

Nhưng không có.

Mở mắt, chỉ thấy Lãnh An Thần đã kéo tay Lam Y Nhiên lại, mà người phụ nữ kia đang nhìn anh, trong mắt đều là oán hận khiến Đoan Mộc Mộc cũng cảm thấy khó chịu.

Cô ta như thế không biết tính là gì? Bắt gian tại trận sao? Nhưng cô và Lãnh An Thần rõ ràng là vợ chồng hợp pháp mà!

Đoan Mộc Mộc chỉ cảm thấy rối như tơ vò, gãi gãi đầu, cô dùng cái mền bao lấy mình, sau đó kéo cửa phòng ra, lạnh lùng nói, “Đi ra ngoài, các người đi ra ngoài!”

Lãnh An Thần nhìn vẻ mặt trắng bệch của Đoan Mộc Mộc, cau mày, lời Lam Y Nhiên rời đi, trong nháy mắt khi cửa phòng đóng lại, thân thể Đoan Mộc Mộc cũng từ từ trượt xuống.

Lam Y Nhiên luôn miệng mắng cô là tiện nhân, nếu là bình thường, Đoan Mộc Mộc đã sớm trả đũa, nhưng hôm nay cô hình như không còn dũng khí đó, giống như cô đang chột dạ, đúng, dù sao người đàn ông tên Lãnh An Thần này là do bị cô lừa gạt, cô bị chửi là đáng đời!

21. Chương 21: Gây Tội Tại Quầy Rượu.

Nửa đêm, Đoan Mộc Mộc bị tiếng phá cửa đánh thức, ngoài ý muốn là Lam Y Nhiên đang đứng ngoài cửa, phản ứng đầu tiên của cô chính là đóng cửa, nhưng bị ngăn trở: “Không thấy An Thần.”

Những lời này khiến cơn buồn ngủ của Đoan Mộc Mộc tỉnh hơn phân nửa, nhưng nghĩ lại, người đàn ông kia không thấy có liên quan gì đến mình, gấp một cái, Đoan Mộc Mộc mở cửa lớn một chút: “Anh ta không có ở đây, không tin cô có thể đi vào lục soát!”

Lam Y Nhiên lắc đầu một cái: “Tôi biết. . . . Anh ấy đang say ở quán bar, cô có thể giúp tôi đưa anh ấy về không?”

Thì ra là vì vậy!

Đoan Mộc Mộc rất muốn từ chối, nhưng lúc này nhìn trong ánh mắt Lam Y Nhiên có vẻ cầu khẩn, cuối cùng cô cũng không nhẫn tâm, nghe nói những người phụ nữ xinh đẹp sẽ có lực hút cực mạnh, quả nhiên không sai, Đoan Mộc Mộc tùy tiện thay bộ quần áo khác, cùng Lam Y Nhiên đi tới quán bar.

Trong một góc mờ tối, trước mặt Lãnh An Thần nằm ngổn ngang một đồng chai bia, mà trong ngực của anh còn có mỹ nữ, tóc vàng mắt xanh, vóc người nóng bỏng khiến người ta chảy cả máu mũi.

Đoan Mộc Mộc nhìn một màn này, ở trong lòng liền vang lên một tiếng, Lãnh An Thần ơi Lãnh An Thần, anh ra ngoài hưởng tuần trăng mật mang theo vợ không đủ, còn mang theo người tình, kết quả vẫn chưa thỏa mãn, lại còn đi chơi lêu lổng, anh thật là rách nát tới cực điểm.

Nhưng Lam Y Nhiên lại không bình tĩnh được như Đoan Mộc Mộc, khi nhìn thấy bàn tay cô gái ngoại quốc cắm vào trong lưng quần của Lãnh An Thần thì nhất thời ghen ghét tức giận, đi lên kéo người phụ nữ kia ột cái tất.

Trong phút chốc quán bar đang huyền ảo trở nên yên lặng, chỉ có tiếng nhục mạ của Lam Y Nhiên cực kỳ vang dội: “Thật không biết xấu hổ!”

Khi cô gái ngoại quốc quay mặt thẳng lại thì Đoan Mộc Mộc rõ ràng thấy khoe môi cô có vết máu đỏ tươi, trong lòng không khỏi hít một hơi khí lạnh, Lam Y Nhiên ra tay quả thật rất nặng, thật ra thì Đoan Mộc Mộc cũng đã từng lĩnh giáo qua.

Không khí chung quanh đột nhiên trở nên mỏng manh, Đoan Mộc Mộc lúc này mới phát hiện ra bọn họ đã bị vây quanh, phía sau toàn là những người đàn ông hung hãn, lòng nhất thời trầm xuống, kéo Lam Y Nhiên, sau đó cùng cô ta nhắc Lãnh An Thần lên: “Thật xin lỗi các vị, vui lòng nhường đường một chút!”

Câu nói của Đoan Mộc không những khiến họ không nhường đường, mà ngược lại càng khiến không gian của bọn họ càng trở nên nhỏ hẹp, Đoan Mộc Mộc cho rằng bọn họ muốn tiền, nhanh chóng móc ví trong túi Lãnh An Thần ra, sau đó lấy ra một cọc tiền không quản là bao nhiêu, tất cả đều đặt hết lên trên bàn, cười thân thiện một tiếng: “Hiện tại OK rồi hả?”

OK? Đoan Mộc Mộc nằm mộng đi! Chỉ cảm thấy cánh tay đau nhói, cô bị xách lên y hệt như con gà con, ném ra chiếc ghế sa lon phía sau lưng, sau đó Lam Y Nhiên cũng bị hai người đàn ông bắt lại.

“Buông tôi ra, khốn kiếp, các người muốn làm gì?” Lam Y Nhiên sợ hãi, liều mạng hét chói tai.

Chỉ thấy người phụ nữ bị đánh vừa rồi chột mồm từ trong ụng ra một con dao nhọn chìa vào mặt Lam Y Nhiên: “Con đàn bà thú vị này dám đánh tao, hôm nay tao sẽ rách nát mặt của mày ra!”

Lam Y Nhiên sợ hãi rơi cả nước mắt, Đoan Mộc Mộc cũng sợ hãi nhắm chặt mắt lại, cô không thể tưởng tượng nổi cảnh tượng Lam Y Nhiên bị rạch nát khuôn mặt.

“Dừng tay!” Chợt, Lãnh An Thần nửa tỉnh nửa say trong thoáng chốc tỉnh táo lại: “Thả cô ta ra!”

Đoan Mộc Mộc mở mắt ra, nhìn về mặt người đàn ông khôi phục lại vẻ âm lãnh, cô sao lại có thể quên mất Lam Y Nhiên là tâm can bảo bối của anh, sao anh có thể để cô bị hủy dung chứ?

Tuy nhiên Lãnh An Thần hình như quên mất là đang ở nước ngoài, hơn nữa hiện tại anh còn thân cô thể cô

“Cẩn thận ——” khi Đoan Mộc Mộc nhìn thấy một hòng súng đen ngòm chĩa vào gáy Lãnh An Thần, theo bản năng cô lao tới, khi tiếng súng vừa vang lên thì cô đã nhào tới sau lưng Lãnh An Thần, ôm chặt lấy anh .

22. Chương 22: Không Cho Anh Mang Theo Tình Nhân.

Mùi vị nồng đậm của anh xâm nhập vào hơi thở, thậm chí khiến cô quên mất cảm giác đau trên người, thật sự không đau, ngoài ý muốn của cô.

Thân thể của cô bị anh xoay ngược lại, lúc này đang nằm trong ngực của anh, cô nhìn thấy bộ dáng của anh, tròn mắt thâm thúy, sống mũi cao, đôi môi nhỏ, thật ra thì người đàn ông này rất đẹp trai, đẹp trai đến độ khiến cô muốn đưa tay sờ một cái, mà cô cũng đã làm như vậy.

Ngón tay lướt qua mặt anh, gương mặt góc cạnh rõ ràng, sau đó ngón tay của cô bị anh ngậm vào trong miệng, âm thanh của Lãnh An Thần run rẩy vang lên: “Sao cô ngu như vậy?”

Ngu?

Lúc này, Đoan Mộc Mộc mới phát hiện ra mình không phải ngu thì là cái gì? Sao lại thay anh cắn đạn? Nên biết rằng cô rất sợ chết.

Nhưng, trong giây phút này, cô lại không thấy hối hận vì đã ngu một lần!

Thân thể giống như bao cát bị đâm thủng, có thứ gì đó nhanh chóng biến mất, trước mắt của cô không còn rõ ràng nữa, kể cả bộ dáng của anh cũng dần dần mờ hồ, cô đã sắp chết rồi sao?

Chợt, trong đầu Đoan Mộc Mộc vang lên tiếng nói:

“Lãnh An Thần” Cô nỗ lực kêu lên tên của anh, cũng cảm thấy mặt của anh dán sát lại, rất ấm áp, rất thoải mái, thoải mái khiến người ta muốn đắm chìm trong đó.

“Thật xin lỗi.” Trước khi mất nhắm lại cô đã kịp nói ba chữ này.

Thật xin lỗi, cô đã phá hủy lễ đính hôn của anh.

Thật xin lỗi, cô đã gây phiền não cho anh

Thật xin lỗi, tất cả mọi chuyện không phải cô cố ý.

Lam Y Nhiên nhìn một màn này, sợ hãi sớm đã bị thay thế bằng khiếp sợ, Đoan Mộc Mộc cứ nhiên thay Lãnh An Thần ngăn cản viên đạn, nếu là cô đứng ở chỗ đó, chỉ sợ cũng không dám làm điều này?

Người phụ nữ này chẳng lẽ chỉ vì nhất thời chơi đùa mới chịu gả cho Lãnh An Thần sao? Hay là, căn bản cô đã yêu anh?

Nhìn lại bộ dạng Lãnh An Thần ôm chặt Đoan Mộc Mộc, trái tim Lam Y Nhiên chợt trầm xuống, anh như vậy hoàn toàn không giống như đang khấn trương lo lắng ột ân nhân đã cứu mạng anh, mà giống như. . . .

Chợt, Lam Y Nhiên sợ hãi, còn sợ hơn so với sợ con dao găm đang còn gí trên mặt mình.

*

“Thật là đau!” Đ oan Mộc Mộc ai oán than một tiếng, chậm rãi mở mắt ra.

Trần nhà màu trắng, vách tường màu trắng, màu trắng chướng mắt khiến phản ứng đầu tiên của cô chính là nghĩ mình đã lên Thiên đường.

“Em đã tỉnh, chỗ đó có không thoải mái không?” Âm thanh vang lên bên tai khiến cô kinh ngạc trừng mắt nhìn.

Lãnh An Thần?

“Không phải tôi ở trên thiên đường sao?” Cô vừa mở miệng đã khiến Lãnh An Thần dở khóc dở cười.

“Ừ, tôi và em đã cùng đến Thiên đường.” Câu hỏi của cô khiến anh cũng thốt lên lời nói dối nghịch ngợm.

Đ oan Mộc Mộc - ý thức còn chưa quay trở lại: “Anh, chẳng lẽ anh cũng trúng đạn?”

Nhìn cô như vậy, Lãnh An Thần có chút lo lắng, người phụ nữ này sẽ không trở nên điên loạn chứ?

“Lãnh An Thần! Sao anh cũng trúng đạn?” Cô chợt nắm tay anh, kích động.

Lãnh An Thần nhìn khuôn mặt nhỏ trắng bệch không có chút máu của cô, rồi cầm tay cô: “Tôi không bị trúng đạn, em cũng chưa lên Thiên đường, chúng ta đều còn sống.”

Cô còn sống? Có thật không?

Quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trời xanh mây trắng, ánh mặt trời đỏ hồng ấm áp, lúc này, Đ oan Mộc Mộc mới thở phào nhẹ nhõm: “Tôi còn tưởng rằng mình đã chết!”

“Cháu dâu của ta sao có thể dễ dàng chết như vậy chứ?” Đột nhiên, một âm thanh già nua chen vào, Đ oan Mộc Mộc nhìn sang, nhìn thấy lão phu nhân đang được người dìu vào.

Đ oan Mộc có chút ngây ngô, cho đến khi Lãnh An Thần ghé vào tai cô nói một câu: “Em ngủ mê ba ngày ba đêm, chúng ta đã trở về nước!”

“Á?” Đ oan Mộc Mộc thét chói tai: “Tôi còn chơi chưa đủ, sao đã về nước rồi?”

Nhất thời, lời nói của cô khiến cả phòng cười to, Đ oan Mộc Mộc lúc này mới cắn môi, ngượng ngùng giấu mặt vào trong chăn.

“Nha đầu ngốc, chờ cháu khỏe lại, sẽ kêu Tiểu Thần dẫn cháu đi.” Lão phu nhân đi tới, kéo chăn ra.

“Vậy thì không cho anh ta mang theo tình nhân.” Những lời này bật thốt lên, chỉ thấy Lãnh An Thần đứng một bên sắc mặt đã biến thành màu gan heo.

23. Chương 23: Bị Bắt Gặp Hôn!

Mùi cháo thơm dịu khi vào miệng trơn mềm này hình như là loại cháo ngon nhất mà Đ oan Mộc Mộc từng ăn qua, thật ra thì chén cháo này cũng không phải là loại ngon nhất, mấu chốt là do chén cháo này có người đút vào trong miệng của cô.

Đ oan Mộc Mộc vừa húp cháo vừa cẩn thận quan sát người đàn ông trước mắt, ngón tay thon dài, từng đốt xương phân biệt rõ ràng, lúc múc cháo vô cùng thanh nhã, còn có gương mặt tuấn tú đã mất đi vẻ tàn ác lạnh lẽo thường ngày, khiến người ta có cảm giác dễ chịu không nói thành lời.

Lần này cô là anh hùng cứu mỹ nam, đổi lấy sự dịu dàng của anh, cũng xem như là đáng giá, Đ oan Mộc Mộc vì suy nghĩ mien man, nên chén cháo đã cạn đáy.

“Muốn ăn thêm không?” Lãnh An Thần hỏi khẽ.

Đoan Mộc Mộc lắc đầu một cái, nhìn Lãnh An Thần đặt chén xuống, cô lại cảm thấy lại có chút luyến tiếc: “Cái đó.”

Nghe thấy cô lên tiếng, anh quay đầu lại, nhưng cô lại lắc đầu: “Không có việc gì. Cảm ơn anh đã dứt cháo cho tôi!”

Nói xong, Đoan Mộc Mộc liền cắn lưỡi, tại sao phải nói như vậy, cô vì anh mà bị thương, nên anh dứt cháo cho cô không đúng sao?

Chợt, một hơi thở nồng đậm tiến tới gần, Đoan Mộc Mộc hốt hoảng ngẩng đầu, đã thấy Lãnh An Thần chẳng biết từ lúc nào đã tiến gần cô, hơn nữa lại vô cùng gần, gần đến độ môi của anh gần như chạm vào chóp mũi của cô, vẻ mặt cô căng thẳng: “Anh.”

Còn chưa nói hết, trên môi của cô nóng lên, là ngón tay của anh phất qua, “Em xem!”

Thì ra là hạt cơm!

Khi Đoan Mộc Mộc còn đang méo miệng, thì Lãnh An Thần đã cầm lấy áo khoác, vừa mặc vừa nói: “Công ty tôi có chuyện, buổi tối tôi sẽ trở lại với em!”

“Ừm!” Chẳng biết tại sao, nghe thấy anh nói muốn đi, trái tim Đoan Mộc Mộc lại thoáng qua một tia mất mát.

Trong phòng vang lên tiếng bước chân của anh, càng ngày càng xa, trong một khắc này, Đoan Mộc Mộc chợt mở miệng: “Lãnh An Thần?”

Quay đầu lại, anh nhìn cô ——

“Anh, tôi. Cái đó, về sau. Chúng ta chung sống vui vẻ, có được hay không?” Ặm ừ nửa ngày, rốt cuộc cô cũng nói ra.

Cơ thể Lãnh An Thần hơi dừng lại, sau đó khoe môi giơ lên: “Được!”

“Đừng động, nhột.” Trong giấc mộng, Đoan Mộc Mộc cảm giác trên chóp mũi giống như có vật gì đang bò, cô phẩy tay gạt đi, nhưng làm sao cũng không được, cho đến khi bàn tay nhỏ bé của cô không thể động đậy được nữa, cô mới đột ngột mở mắt ra.

“Anh?” Thấy tô Hoa Nam, cơn buồn ngủ của Đoan Mộc Mộc liền biến mất.

Cô mới vừa tỉnh ngủ, ánh mắt lóe sáng giống như hai đầm nước, cái miệng nhỏ xíu hơi chu ra, dường như vẫn còn ngái ngủ, Tô Hoa Nam nhìn mà cảm thấy cổ họng căng thẳng, âm thanh khàn khàn: “Là anh!”

Ánh mắt của anh sáng như ngọn lửa dường như có thể đi thẳng vào lòng người, Đoan Mộc Mộc bị anh nhìn như thế cảm thấy hốt hoảng, nhanh chóng rủ mí mắt xuống, nhất thời không biết nên nói gì.

“Còn đau không?” Anh chủ động cầm tay cô, Đoan Mộc Mộc muốn rút tay về, thế nhưng anh lại không cho cô cơ hội: “Mộc Mộc, em sống không hạnh phúc, tại sao phải miễn cưỡng chính mình?”

Chuyện Lãnh An Thần mang theo Lam Y Nhiên cùng đi hưởng tuần trăng mật, cả nhà họ Lãnh ai ai cũng biết, hơn nữa chuyện hôn nhân của họ Tô Hoa Nam cũng có nghe đôi chút.

“EmEm không sao.” Chẳng biết tại sao, trước kia gặp anh cảm thấy đặc biệt ấm lòng, nhưng lúc này ngồi đối mặt nhau, lại khiến Đoan Mộc Mộc lo lắng.

“Em nói dối!” Giọng nói của Tô Hoa Nam đột nhiên thay đổi: “Em hoàn toàn không thương nó, nó cũng không thương em, cần gì phải ở chung một chỗ?”

Từ miệng Tô Hoa Nam thốt ra hai từ “không thương”, giống như là một lưỡi dao cứa trong lòng Đoan Mộc Mộc, đau đớn khiến cô nhất thời ầm ỨT viên mắt.

“Vâng, chúng tôi không yêu nhau, nhưng như vậy thì thế nào? Ít nhất anh ta cũng không đến nỗi vứt bỏ tôi mà không nói một tiếng nào, sẽ không đột ngột bốc hơi bất vô âm tín, Tô Hoa Nam anh là người không có tư cách nhất để quan tâm tới tôi, Anh.” Lời của cô chưa dứt, trên môi cảm thấy chặt chẽ, Tô Hoa Nam đã hôn cô.

Nụ hôn nóng bỏng, mềm mại, mang theo tư vị trong ký ức, khiến cô chợt cảm thấy đầu óc trống rỗng, những hình ảnh ngày xưa cũng lần lượt lướt nhanh qua trong tâm trí, thậm chí khiến cô quên đi anh ra, cho đến khi trong phòng vang lên tiếng kêu hoảng sợ —

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, hai người, hai người cứ tiếp tục. . . .” Giọng nói của Lam Y Nhiên khiến trong đầu Đoan Mộc Mộc bỗng chốc kêu ong ong một tiếng, muốn đẩy người trước mặt ra nhưng đã trễ.

24. Chương 24: Uy Hiếp Trắng Trợn.

Tô Hoa Nam rời đi, người trước mặt đổi thành Lam Y Nhiên, cô vẫn là một Y Nhiên xinh đẹp động lòng người, mặt cũng không bị rạch nát, trong giờ phút này nhìn Đoan Mộc Mộc cười, nụ cười này làm cho người ta có cảm giác mềm mại như bông vải nhưng chất chứa trong đó là những mũi dao nhọn hoắt.

Nghĩ đến chuyện đã bị cô nhìn thấy Tô Hoa Nam hôn mình, Đoan Mộc Mộc cảm thấy lo lắng, không biết chuyện này nếu truyền tới tai Lãnh An Thần, khi anh biết sẽ nổi đóa như thế nào? Không thể tưởng tượng được người phụ nữ này tới cũng thực đúng lúc, Đoan Mộc Mộc nghi ngờ có lẽ cô ta cố ý theo dõi Tô Hoa Nam mà đến.

Hừ một tiếng, Đoan Mộc Mộc mở miệng: “Cô Lam, về sau trước khi vào nhớ gõ cửa!”

“A! Nha. Tôi có gõ.” Lam Y Nhiên cười yếu ớt: “Nhưng có lẽ hai người quá nhập tâm, nên không nghe thấy.”

Đoan Mộc Mộc cắn môi, không có nửa điểm để phản bác, bởi vì vừa rồi cô quả thật đã trầm luân, lại nghe Lam Y Nhiên nói tiếp: “Chuyện này cũng không có gì phải xin lỗi, thật ra thì.”

“Cô Lam, cô tìm tôi có chuyện gì?” Đoan Mộc Mộc cắt ngang lời cô, không muốn tiếp tục đề tài khiến hai người lúng túng.

Lam Y Nhiên dừng nụ cười trên mặt, trong nháy mắt đã biến đổi thành nét mặt thương tiếc, thay đổi nhanh như vậy, khiến Đoan Mộc Mộc cũng cảm thấy cô không đi làm diễn viên thì thật là đáng tiếc.

“Mộc Mộc, lần này cảm ơn cô vì đã cứu An Thần.” Lam Y Nhiên nắm tay Đoan Mộc Mộc, ngay cả cách gọi cô cũng trở nên thân mật.

Nghe nói như thế, Đoan Mộc Mộc chỉ cảm thấy mặt mình như bị người ta tát một cái rất châm chọc, cô ta đang là giọng khách át giọng chủ sao? Thật giống như Lãnh An Thần là chồng của cô ta vậy!

Đoan Mộc Mộc Không để cho Lam Y Nhiên hẹp hòi được như ý, vì vậy mở miệng trả lời: “Không cần, anh ấy là chồng tôi, tôi cứu anh ấy là việc nên làm!”

Lam Y Nhiên hình như không ngờ Đoan Mộc Mộc có thể nói như vậy, vẻ mặt chợt trở nên cứng ngắc khoảng nửa giây: “Mộc Mộc, tôi biết trước đây đã hiểu lầm, cũng nói rất nhiều lời cay nghiệt với cô, cô đừng chấp nhặt với tôi. Còn chuyện cô đã phá hủy lễ đính hôn của tôi và An Thần, tôi cũng không trách cô, về sau chúng ta chung sống vui vẻ, đợi đến khi lão phu nhân. Hai người có thể tách ra, An Thần vẫn là người đàn ông của tôi!”

Lời nói đàng hoàng như vậy, biểu hiện cô rộng lượng, nhân hậu vô cùng tinh tế, khiến Đoan Mộc có cảm giác chột dạ và hèn hạ.

“Cảm ơn cô có thể nghĩ như vậy.” Đoan Mộc Mộc hừ một tiếng châm chọc.

Lam Y Nhiên nghe thấy, khóe môi cứng ngắc: “Tính khi An Thần không tốt, về sau cô nên ít chọc giận anh ấy, dù sao trong chuyện này, người phụ nữ vẫn bị thua thiệt, sau này khi tách An Thần ra, cô cũng phải lập gia đình, có đúng không?”

Lời nói rất chắc chắn, giống như Đoan Mộc Mộc và Lãnh An Thần nhất định phải ly hôn, Đoan Mộc Mộc đã không còn hơi sức để đi so đo, thậm chí cũng không muốn quan tâm tới người phụ nữ trước mắt, nếu

như không phải cô ta quá ghen ghét, rồi đánh cô gái ngoại quốc đó một cái tát, thì bây giờ mình cũng không cần nằm ở trên giường, cô ta tới đây không nói một câu an ủi thì thôi, lại còn ám chỉ bóng gió, khiến Đoan Mộc Mộc tức giận.

Lam Y Nhiên đang nói thao thao bất tuyệt, nhưng thấy Đoan Mộc Mộc không muốn nói chuyện với mình nữa, cũng cảm thấy không còn thú vị, đứng dậy, cô ưu nhã kéo mép váy: “Mộc Mộc, cô nên nghỉ ngơi cho khỏe, chúc cô mau bình phục!”

Chúc cô mau bình phục? Nhưng trong lòng thật ra đang ước gì cho cô chết sớm phải không?

Người phụ nữ này chính là ngoài mặt thì ra vẻ Bồ Tát, nhưng trong lòng toàn là ma quỷ!

“Cảm ơn!” Đoan Mộc Mộc hừ một tiếng, nói xong muốn kéo chăn đi ngủ, đúng lúc này lại nghe Lam Y Nhiên mở miệng:

“Chuyện hôm nay tôi nhìn thấy, sẽ không nói cho An Thần biết, cô yên tâm đi. Hoặc là, nếu như cô thật sự muốn ở chung một chỗ với chú Hai, tôi có thể khuyên nhủ An Thần”

Uy hiếp, uy hiếp trắng trợn!

“Không nhọc cô phí tâm.” Đoan Mộc Mộc nghiêng răng.

Nhìn Đoan Mộc Mộc tức giận đến tím mặt, Lam Y Nhiên cảm thấy trong lòng rất vui vẻ, giơ tay lên đưa chiếc nhẫn kim cương rất to hướng về phía ánh mặt trời ngấm nghĩa: “Còn nữa, về sau muốn hôn phải chú ý đóng cửa, nếu như bị An Thần nhìn thấy, sợ rằng không tốt. Dù sao bây giờ cô vẫn còn mang cái mác là vợ của anh ấy. Đàn ông đều là sĩ diện hão, cô thấy đúng không?”

“Cút ——” Đoan Mộc Mộc mò cái gối đầu, hướng về phía người phụ nữ trước mặt đập tới.

25. Chương 25: Tình Cảm Dịu Dàng Võ Tan Tành.

“Đang suy nghĩ gì đấy?” Buổi tối, Đoan Mộc Mộc nhìn màn đêm ngoài cửa sổ ngẩn người, thậm chí khi Lãnh An Thần đi vào cũng không phát hiện ra.

Cô giật giật thân thể, nhìn người ngồi ở mép giường, trên mặt thoáng qua vẻ mất tự nhiên: “Không có gì!”

“Vậy sao?” Trên người mặc áo hiệu PO—LO màu xanh dương, quần tây màu trắng đơn giản khiến Lãnh An Thần đẹp trai gần như yêu nghiệt, hai tay anh cầm trong túi quần, trông mắt đen híp lại, mang theo sắc bén, ánh mắt như thế khiến Đoan Mộc Mộc không khỏi chột dạ.

“Chỉ cảm thấy ánh hoàng hôn vô cùng đẹp.” cô khẽ nhắm mắt, nhưng trong một giây kế tiếp đã nghe thấy giọng nói lạnh lẽo của Lãnh An Thần.

“Chưa chắc là do hoàng hôn?”

Bàn tay Đoan Mộc Mộc âm thầm nín chặt ga giường, không muốn tiếp tục đề tài này: “Anh ...Hôm nay anh không bận sao? Sao.”

“Anh ta đã tới?” Lãnh An Thần lạnh lùng cắt đứt lời nói của Đoan Mộc Mộc.

Hàng mi dài như cánh quạt chợt nâng lên, giống như bướm bướm bị kinh động, Đoan Mộc Mộc nhìn về phía người đàn ông trước mặt, trái tim đã nhanh chóng treo lên, quả nhiên Lam Y Nhiên đã mách lại.

“Tôi và anh ta đã là quá khứ rồi, anh không cần suy nghĩ nhiều, hơn nữa anh ta tới đây chỉ là thăm tôi, cũng không có.” Cô vội vàng giải thích, hoàn toàn không chú ý tới tròng mắt đen của Lãnh An Thần đã càng ngày càng mờ.

Hơi thở của anh đột nhiên tiến tới gần khiến cô không mở miệng nói thêm được câu nào, thậm chí cô còn nhìn thấy vẻ mặt hốt hoảng của mình trong mắt anh, cần môi, cô hoàn toàn im lặng.

“Nếu không có gì, cô cũng không cần sợ.” Âm thanh của anh rất thấp, nhưng rơi vào tai cô lại là những chữ chấn động tâm can.

“Tôi” Đoan Mộc Mộc nghẹn ngào.

“Xem ra lời nói của tôi cô luôn luôn không nhớ. ” Lãnh An Thần kéo cằm cô lên, cổ cô có cảm giác như bị bẻ gãy: “Bây giờ tôi sẽ giúp cho cô nhớ, ai mới là người đàn ông của cô!”

Môi của anh rơi xuống, không phải hôn, mà là cắn, rất đau, hình như muốn cho cô nếm được mùi máu tanh.
.

Buổi sáng khi anh dứt cháo cho cô rất dịu dàng, nhưng vào giờ phút này đã vỡ tan tành, sao cô có thể bởi vì anh nhất thời dịu dàng mà quên đi tất cả? Anh hận cô, dù cô thay anh đỡ một viên đạn, nhưng trong lòng anh, chuyện này cũng chỉ là khoản nợ cô thiếu anh phải trả.

“Ừm.” Đôi môi dường như bị anh dùng răng xé rách, cô đau không chịu nổi, đưa tay đẩy anh ra, nhưng không ngờ lúc này cửa phòng bị đẩy ra.

“Mộc Mộc, anh mang cho em.” Âm thanh của Tô Hoa Nam đột nhiên ngừng lại, anh nhìn một màn này, hộp cơm trong tay thiếu chút nữa rơi xuống, làm thế nào cũng không ngờ tới sẽ thấy cảnh tượng này.

Người phụ nữ nhỏ bé anh yêu, giờ phút này đang hôn một người đàn ông khác, dù là biết rõ bọn họ là vợ chồng, nhưng nghĩ là một việc, tận mắt nhìn thấy lại là một việc khác.

Tim, trong nháy mắt như bị ai xé nát.

Đoan Mộc Mộc nhìn người đàn ông đang đứng ngây ngô, đầu óc kêu ong ong!

Vì sao anh lại tới?

Trong khoảnh khắc này, Đoan Mộc Mộc chỉ muốn chết!

“A!” Trên môi của cô đau xót, Lãnh An Thần không những không buông cô ra, ngược lại nụ hôn kia càng sâu hơn, gần như không cho cô có thời gian rảnh rỗi.

Một lúc lâu, khi cô chống đỡ không nổi nữa thì Lãnh An Thần mới buông cô ra, sau đó nhìn về phía người đàn ông đứng phía sau, đầu lưỡi màu hồng lộ ra, liếm môi ra vẻ vẫn chưa thỏa mãn: “Chú hai, thật là không lịch sự, quấy rầy chuyện tốt của người ta!”

Nói xong, Lãnh An Thần xoay người lại, nhéo khuỷu mắt nhỏ nhắn của Đoan Mộc Mộc rất mạnh, giọng nói mập mờ: “Bà xã, khi anh quay lại chúng ta sẽ tiếp tục, anh có vài lời muốn nói với chú Hai.”

Có vài lời, anh nhấn rất mạnh, hoàn toàn là cố ý.

Đoan Mộc Mộc nhắm mắt tuyệt vọng, trong chốc lát, liền nghe thấy ngoài cửa vang lên tiếng đánh nhau, không biết là ai đánh ai? Nhưng cô đều không muốn quan tâm, mặc kệ bọn họ

26. Chương 26: Đột Nhiên Tới Nghỉ Lễ

Mãi cho đến khi Đoan Mộc Mộc xuất viện, Lãnh An Thần cũng không xuất hiện, tình huống như thế ở đã nằm trong dự liệu của cô, với tính tình của anh, không lập tức lôi cô ra khỏi bệnh viện về nhà nghiêm túc dạy dỗ đã là nhân từ.

Đón cô xuất viện là chú Khôn, luôn mang trên mặt nụ cười hiền từ, so với lần đầu tiên lạnh lùng “mời” cô tới hoàn toàn khác xa, có lẽ bởi vì thân phận của cô bây giờ, dù sao cũng là thiếu phụ nhân của nhà họ Lãnh, nhìn phong cảnh xa lạ ngoài cửa sổ, Đoan Mộc Mộc mới phát hiện đây không phải là đường trở về Lãnh An đường: “Chú Khôn, đây là đâu?”

Khi thốt ra câu hỏi này thì trong đầu Đoan Mộc Mộc lóe lên ý nghĩ là Lãnh An Thần không cho cô trở về ngôi nhà trước đây.

Chú Khôn ngồi ở ghế phụ cạnh tài xế quay đầu lại: “Thiếu phu nhân, tôi dẫn cô đi viện trang điểm.”

Đoan Mộc Mộc sững sốt, lại nghe Chú Khôn giải thích: “Chuyện này do lão phu nhân an bài!”

Chẳng lẽ Lãnh gia lại có tiệc tùng gì sao? Đoan Mộc Mộc còn chưa hỏi tới cùng, xe đã dừng lại, cô vừa bước xuống xe, đã có người tiến lên đón, mọi chuyện về sau không cần cô quan tâm, sau một tiếng, cô đã từ Cô bé lọ lem lột xác thành mỹ nữ cao quý xinh đẹp động lòng người.

Có tiền, thật là tốt, có thể khiến người ta thay đổi được mọi thứ!

Trên đường trở về, Đoan Mộc Mộc vẫn trầm mặc, không biết có phải trời sanh mình tiện mệnh hay không, toàn thân là lễ phục cùng trang sức vô cùng thân sang trọng quý phái, khiến cô có cảm giác toàn thân như mặc khôi giáp, mọi thứ đều thấy không thoải mái.

Xe dừng lại trước biệt thự nhà họ Lãnh, còn chưa xuống xe đã cảm thấy nồng đậm không khí hân hoan, lúc này Đoan Mộc Mộc mới nhớ tới hỏi: “Chú Khôn, hôm nay là ngày đặc biệt gì sao?”

Chú Khôn quay đầu lại, ánh mắt phức tạp nhìn cô một cái: “Thưa thiếu phu nhân, hôm nay là sinh nhật thiếu gia.”

Sinh nhật Lãnh An Thần? Chuyện này mà một người làm vợ như cô cư nhiên lại không biết!

“Thiếu phu nhân, xin mời!” Chú Khôn mở cửa xe ra, Đoan Mộc Mộc bước theo chú đi tới đám tiệc đông đúc.

Còn chưa tới gần, Đoan Mộc Mộc đã liếc nhìn thấy người kia đang ở trong đám đông, một thân lễ phục màu trắng cả may thủ công rất tinh xảo, phong thái tôn quý rất rõ ràng, giống như bạch mã hoàng tử trong thần thoại, không thể nhận, người đàn ông này thật bắt mắt, bắt luận ở chỗ nào.

“Bà xã!” Chẳng biết lúc nào, Lãnh An Thần đã đứng ở trước mặt của cô, cánh tay thân mật ôm eo nhỏ của cô, một cái hôn nóng bỏng không nhẹ không nặng rơi vào bên má, biểu hiện sự ân ái thân mật, hoàn toàn không nhìn ra đã từng hiềm khích, giống như bọn họ thật sự là một đôi vợ chồng ân ái.

Thân mật như vậy, khiến Đoan Mộc Mộc rất không thích ứng, cô run rẩy tránh né: “Tôi...tôi không biết hôm nay là sinh nhật của anh, cho nên. . . .” Cho nên món quà sinh nhật không có.

“Em chính là quà tặng tốt nhất.” Anh giống như có thể nhìn thấu lòng của cô, dù cô còn chưa dứt lời, anh đã hoàn toàn biết, hơn nữa khi nói lời này, môi của anh quét nhẹ lên vành tai của cô, khiến cô cảm thấy tê dại đến run rẩy.

Đoan Mộc Mộc Tâm vô cùng kích động, cô kéo tay anh ra: “Để tôi đi chào hỏi bà nội.” Nói xong, không đợi anh từ chối, liền vội vàng chạy đi.

Lão phu nhân hỏi tình trạng của cô, hai người hàn huyên một lúc, chợt Đoan Mộc Mộc cảm giác dưới thân nóng lên, như có dòng nhiệt ở đâu chảy ra, một cảm giác bất thường khiến cô kinh hãi, liền vội vàng đứng lên chạy thẳng tới phòng vệ sinh, quả nhiên, đáng chết cư nhiên lúc này cô tới ngày rồi!

Làm sao đây? Làm sao đây?

Bên người cô hiện tại không có băng vệ sinh thì không nói, đáng chết là trong WC mà ngay cả giấy vệ sinh cũng không có, càng tệ hơn nữa là chuyện này tuyệt đối không thể để lão phu nhân biết, nếu không cô chính là lừa gạt bà.

“Có cần giúp một tay không?” Đang trong lúc Đoan Mộc Mộc vô cùng lo lắng không biết như thế nào cho phải thì không ngờ Lâm Y Nhiên lại xuất hiện.

27. Chương 27: Bí Mật Bị Vạch Trần

Lam Y Nhiên cũng tới? Có thể thấy chuyện đó cũng là bình thường, dù sao cô ta cũng là tâm can bảo bối Lãnh An Thần, sinh nhật tại sao có thể thiếu cô ta được đây? Chỉ có điều khi nghĩ đến việc cô ta tiết lộ chuyện Tô Hoa Nam cường hôn mình, Đoan Mộc Mộc lại càng cảm thấy chán ghét, liếc mắt, không muốn để ý đến cô ta.

Lam Y Nhiên thấy cô không thêm đếm xỉa đến mình, kéo kéo khoe môi, “Nếu không cần, vậy thì thôi!” Nói xong, lắc lắc cái mông đầy đặn tính đi.

“Chờ một chút, ” Đoan Mộc Mộc biết mình không thể đứng mãi ở chỗ này, vì vậy tạm thời quyết định không nên giận dữ: “Cái đó, có thể cho tôi mượn ít khăn giấy hay không?”

“Khăn giấy?” Lam Y Nhiên sửng sốt.

Đoan Mộc Mộc cười ha ha: “Hôm nay đau bụng, ở đây không có giấy vệ sinh!”

Chỉ có thể nói dối, Đoan Mộc Mộc có ngu ngốc đi chẳng nữa cũng biết người phụ nữ mang thai sẽ không có kỳ kinh nguyệt, cho nên chuyện này kiên quyết không thể để cho Lam Y Nhiên biết.

Ánh mắt Lam Y Nhiên nửa tin nửa ngờ đảo loạn trên mặt Đoan Mộc Mộc hai vòng, lấy trong xách tay ra xấp khăn giấy đưa tới, cuối cùng Đoan Mộc Mộc cũng có thể tạm thời xử lý vấn đề, ra khỏi phòng vệ sinh liền chạy thẳng tới phòng của cô, không hề chú ý tới một bóng dáng sau khi đợi cô vừa ra khỏi phòng vệ sinh lại đi vào.

Sau khi vào trong phòng của Lãnh Ngọc Thù, em gái của Lãnh An len lén cầm bịch băng vệ sinh, Đoan Mộc Mộc mới hoàn toàn giải quyết xong vấn đề, ở trước gương lại nghiêm túc kiểm tra một phen, sau khi xác định không có vấn đề gì, cô mới lại xuống lầu.

Lúc này, cả bữa tiệc đang bị vũ khúc xinh đẹp bao vây, Lãnh An Thần đang ôm Lam Y Nhiên uyển chuyển khiêu vũ, đứng xa xa nhìn, nam đẹp trai nữ dịu dàng thật là hoàn mỹ khiến người ta cảm thán, nếu như không phải mình cầm một cốc, có lẽ bây giờ bọn họ vô cùng hạnh phúc.

Chẳng biết tại sao? Trong lòng Đoan Mộc Mộc lại dâng lên một tia áy náy, cho nên khi Lam Y Nhiên kết thúc bài khiêu vũ đi tới thì cô không thể né tránh.

“Bụng có khá hơn chút nào hay không?” Lam Y Nhiên cười không ngớt, ánh mắt rơi vào vùng bụng của Đoan Mộc Mộc.

Đoan Mộc Mộc gật một cái: “Tốt hơn nhiều!”

“Bây giờ cô đang mang thai, cần phải chú ý một chút.” Nói xong, Lam Y Nhiên nhìn ly rượu trong tay của cô: “Đổi cho cô ly nước trái cây, phụ nữ có thai không được uống rượu!”

“Tôi.” Đoan Mộc Mộc còn chưa kịp lên tiếng, cái chén trong tay đã bị Lam Y Nhiên lấy đi, đổi bằng một ly nước trái cây.

Ấn cần như vậy cho dù là giả, nhưng cũng khiến Đoan Mộc Mộc cảm nhận được một tia ấm áp: “Cảm ơn. Cái đó, thật ra thì tôi.”

“Chúng ta đi ra bên kia ngồi, thế nào?” Lam Y Nhiên chỉ chỉ cái ghế cách đó không xa.

“Được!” Đoan Mộc Mộc đi tới, hoàn toàn không hề chú ý trong mắt người phụ nữ sau lưng lộ ra vẻ giảo hoạt.

“Tôi và anh ta sẽ ly hôn, cái danh hiệu thiếu phu nhân này sớm muộn gì vẫn là của cô.” Đoan Mộc Mộc nhìn rượu đổ trong chén, nói ra lời nói tự đáy lòng.

Lam Y Nhiên không ngờ cô lại đột nhiên nói như vậy, cười cười: “Haiz, thiếu phu nhân chỉ là hư danh, điều tôi muốn chính là anh ấy yêu tôi thật lòng là đủ rồi!”

Hai người phụ nữ trò chuyện câu được câu mất, giống như một đôi bạn già, cho đến khi người chủ trì tuyên bố cắt bánh sinh nhật, họ mới kết thúc buổi nói chuyện đi vào.

“Cho mời thiếu phu nhân và thiếu gia lên lễ đài, cầu nguyện, cắt bánh ngọt!” Lời của người chủ trì khiến Đoan Mộc Mộc trở thành tiêu điểm, cô liếc mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, khoác vào cánh tay của anh chậm rãi đi lên lễ đài.

Chân giẫm lên thảm lót màu đỏ, mềm mại khiến bước đi có chút không vững, mỗi một bước đi, nhịp tim của Đoan Mộc Mộc lại thót lên một nhịp, cuối cùng biến thành hoảng hốt.

“Đó à cái gì?” Chợt, trong đám đông không biết có người nào hét lên một tiếng, tiếng hét này khiến tất cả mọi người đều kinh sợ, chốc lát sau đó, Đoan Mộc Mộc liền cảm giác mọi ánh mắt giống như đèn pha tập trung trên người của cô, nóng bỏng.

“Máu, thiếu phu nhân chảy máu.” Không biết người nào lại kêu lên một tiếng.

Trong đầu Đoan Mộc Mộc kêu ong một tiếng, theo bản năng đưa tay ra sau lưng che đi, nhưng đã trễ!

“Thiếu phu nhân không phải mang thai sao? Sao lại có máu?”

“Đúng vậy a, Đúng vậy a.”

“Chẳng lẽ là mang thai giả hay sao?”

Âm thanh hỗn loạn nổi lên bốn phía, Đoan Mộc Mộc đứng ngây người tại chỗ như phỗng, hiện tại là cô bị vạch trần tại chỗ đi.

28. Chương 28: Trong Vòng Một Tháng Phải Mang Thai

Đại sảnh nhà họ Lãnh giờ phút này yên tĩnh đến rơi một cây kim cũng có thể phát ra tiếng vang ầm ầm, tất cả mọi người ngồi ở đó sắc mặt nghiêm túc, chuyện tối nay có thể nói là đề tài cho thiên hạ gièm pha, mất thể diện không chỉ một mình Đoan Mộc Mộc cô, mà là cả nhà họ Lãnh.

Đoan Mộc Mộc liếc nhìn lão phu nhân ngồi trên ghế sa lon, tay cầm cây quả trượng bằng ngọc lưu ly màu trắng tinh, trái tim như bị thắt chặt, ngay cả hít thở cũng khó khăn, nhưng chuyện này là do cô gây ra, nên cô phải có ý kiến, vì vậy chậm rãi đứng dậy, hướng về phía người đang ngồi bái thật sâu: “Thật xin lỗi!”

“Xin lỗi thì có ích gì không? Mặt mũi của nhà họ Lãnh gia đã bị cô làm ất hết.” Người nói chuyện là mẹ nhỏ của Lãnh An Thần, tuổi trẻ có thể so sánh ngang với với Đoan Mộc Mộc, nhưng âm thanh lại bén nhọn đáng sợ.

“Ai, vốn dĩ trong bụng không có con, nhưng lại cứ muốn giả mạo, chắc biết sẽ có một ngày như thế.” Dì nhỏ của Lãnh An Thần cũng mở miệng.

“Người ta cũng không phải nghĩ như vậy, cho rằng chỉ cần câu được người đàn ông lên giường, thì mang thai chỉ là chuyện nhỏ, ai biết. . . .”

“Đủ rồi!” Lão phu nhân lên tiếng, cây trượng đập xuống mặt đất rất có lực, đôi mắt như chim ưng sáng quắc quét qua mọi người, nhất thời tất cả mọi người đều không dám lên tiếng, lão phu nhân là người nắm quyền chính ở nhà họ Lãnh, bà là người có quyền uy tuyệt đối.

Trong lòng Đoan Mộc Mộc như đang bị một đôi tay bóp chặt, vừa thấy chua xót, khổ sở, cũng là hối tiếc! Ánh mắt không khỏi nhìn về phía người đàn ông ngồi trên salon, chỉ thấy Lãnh An Thần hai chân bắt chéo, nhẹ nhàng xoay xoay chiếc nhẫn trên tay trái, sắc mặt bình tĩnh, tựa như tất cả những chuyện này không có quan hệ gì với anh .

Trong khoảnh khắc đó, trái tim của Đoan Mộc Mộc chìm đến đáy cốc, làm sao có thể hy vọng anh giúp mình nói chuyện đây? Trong lòng anh nhất định vui sướng đến phát rồ đi ấy chứ! Bây giờ mọi chuyện đã bại lộ, lão phu nhân cũng không còn lý do gì để áp chế anh.

Xem ra, cô gây ra họa thì chỉ có thể do chính cô giải quyết, Đoan Mộc Mộc hít một hơi thật sâu, bước ra trước mấy bước, đứng ở trước mặt lão phu nhân, cúi người chào lần nữa: “Cháu sẽ sớm ly hôn với anh ấy.”

Ly hôn! Hai chữ này khiến động tác chuyển động chiếc nhẫn của Lãnh An Thần dừng lại, trái tim chợt như xẹt qua một cái gì đó, nhưng quá nhanh khiến anh gần như nắm bắt không được.

Ánh mắt của lão phu nhân từ trên mặt Đoan Mộc Mộc dời về phía Lãnh An Thần: “Chuyện này, cháu thấy thế nào?”

Lãnh An Thần tiếp tục xoay xoay chiếc nhẫn trên tay, sau giây phút kinh ngạc ngẩn ngủ, về mặt lại trở về như bình thường, mí mắt cũng không buồn giương lên, đáp một câu: “Cháu không có ý kiến!”

“Cái gì mà anh không có ý kiến? Đây chính là cố tình trói buộc anh, anh trai, bây giờ anh đã bị người ta cười trên đầu rồi, có biết không” Người nói chuyện là Lãnh Ngọc Thù, đôi mắt đẹp hung hăng liếc Đoan Mộc Mộc một cái.

“Câm miệng, con gái sao lại nói những lời thô tục như thế.” Lãnh Chấn Nghiệp mở miệng, quát con gái của mình.

“Được, tốt. Em đồng ý chuyện chị ly hôn, em sẽ cưới tỷ tỷ.” Lãnh An Đằng ngây ngốc vui mừng nhảy dựng lên, nhưng ngay lập tức bị chính mình mẹ mình kéo xuống, trên mu bàn tay bị một cái đập nặng nề.

Cả phòng khách trong phút chốc lại an tĩnh lại, người nào cũng cất giấu những suy nghĩ riêng trong lòng, Đoan Mộc Mộc đã nói xong, cô cảm thấy mình cũng không cần thiết phải đứng đây chịu sự xét xử của mọi người, tuy nhiên khi vừa xoay người đi, liền bị lão phu nhân gọi lại: “Cháu dừng lại!”

Đoan Mộc Mộc cho rằng lão phu nhân lo lắng chuyện ly hôn phải phân chia tài sản, lại bổ sung: “Cháu sẽ không lấy một đồng nào của nhà họ Lãnh!”

Lời này nhất thời đưa tới một trận xôn xao nho nhỏ, nhưng trong chốc lát lại trầm lắng xuống, bởi vì câu nói của lão phu nhân: “Ta không đồng ý các cháu ly hôn!”

Tất cả mọi người bất ngờ nhìn hết về phía lão phu nhân, chỉ thấy bà lại mở miệng nói thêm một câu còn nặng cân hơn cả trái pháo: “Tiểu Thần, ta mặc kệ cháu dùng phương pháp gì, trong vòng một tháng cháu phải khiến vợ mình mang thai!”

29. Chương 29: Chuẩn Bị Dục Huyết Phần Chiến Sao!

Bên trong phòng ngủ, Đoan Mộc Mộc với khuôn mặt trắng bệch ngồi ở đó, cô không ngờ mọi chuyện lại biến thành như vậy, cô cho rằng khi chuyện này bại lộ, thì mình có thể thoát thân, ai ngờ lão phu nhân lại ra quyết định như vậy.

“Bà xã, đang suy nghĩ gì đấy?” Lãnh An Thần bước trên tấm thảm mềm mại, không một tiếng động tiến đến gần.

Đoan Mộc Mộc né tránh hơi thở bức người của anh, đôi mắt tròn trợn lên giận dữ nhìn người đàn ông trước mắt: “Tại sao anh không từ chối?”

Anh hoàn toàn có thể cự tuyệt câu nói của lão phu nhân, từ nay có thể gạt bỏ được cô, sau đó cùng người phụ nữ bảo bối của anh như hình với bóng, nhưng anh lại không làm, chẳng biết tại sao, giờ khắc này, Đoan Mộc Mộc lại cảm thấy người đàn ông này đang đùa giỡn với cô.

“Từ chối? Tại sao phải từ chối?” Quả nhiên, Lãnh An Thần khẽ cười một tiếng, con ngươi tối đen lóe ra ánh sáng sắc lạnh, sau đó cúi người, đôi môi kề gần sát bên tai của cô: “Cô mang thai đứa bé của tôi, như vậy tương lai tôi sẽ được chia thêm một phần gia sản!”

“Vô sỉ!” Đoan Mộc Mộc đẩy anh ra.

“Ha ha. . . .” Lãnh An Thần cười to: “Là do cô cô thiết kế cục diện này, tại sao lại nói tôi vô sỉ? Nếu như nói tôi vô sỉ, chỉ sợ là về sau muốn vô sỉ coi trọng cô. . . . Cô cũng biết tôi đã nhận nhiệm vụ, một tháng, thật khẩn trương a! Một ngày phải làm mấy lần? Ba lần hay năm lần? Bà xã, cô nói đi?”

Bốp!

Đoan Mộc Mộc giơ tay lên quăng tới, một cái tát này quá đột ngột, Lãnh An Thần bất ngờ nên không đề phòng, nặng nề chịu một tát, con người đen nhánh chợt trở nên tối sầm, giống như nuốt phải đám mây đen khiến người ta sợ hãi, tay Đoan Mộc Mộc ngay lập tức bị bóp chặt: “Cô còn dám đánh tôi?”

Sức lực của anh quá mạnh, dường như muốn vặn gãy tay cô, sương mù ở trong mắt của cô nhanh chóng mờ mịt: “Buông tôi ra!”

“Buông ra? Vốn muốn để cho cô có một chút chuẩn bị, ngày mai chúng ta sẽ bắt đầu tạo người, nhưng bây giờ lại thấy cô có hơi sức như thế, không bằng bắt đầu từ bây giờ.” Nói xong, tay của anh đã rơi xuống ngực cô, chỉ nghe được xoạt một tiếng, bộ lễ phục mỏng manh đã bị xé toang, anh nắm bầu ngực mềm mại của cô, tùy ý xoa nắn.

“Dừng tay, không được đụng vào tôi!” Đoan Mộc Mộc liều mạng giãy giụa.

Nhưng, làm sao Lãnh An Thần có thể dừng lại? Tối nay anh thật sự đủ xấu mặt rồi, đây là chuyện xấu mặt lần đầu tiên Lãnh An Thần phải chịu, cô lần lượt đem anh đặt trên đầu sóng ngọn gió, lại khiến cho anh ngay cả sức mạnh xoay chuyển cũng không có, người phụ nữ này thật đáng chết!

Lãnh An Thần mạnh mẽ xé rách quần áo trên người cô, áo ngực bị anh gạt bỏ, hai luồng mềm mại như bánh pút-ting bị bàn tay anh xoa nắn càng thêm tuyệt nộn, viên san hô thô sấp trên đỉnh núi đụng vào lòng bàn tay của anh, hấp dẫn hạ thân của anh từng trận lớn mạnh, gấp gáp đến độ chỉ muốn phóng thích chính mình.

Tay của anh trượt một đường xuống dưới, mặc dù cô không ngừng giãy giụa, nhưng vẫn không thể ngăn cản được điều gì, khi cảm thấy đầu ngón tay của anh dường như muốn thăm dò vào mảnh đất bí ẩn của mình, hai chân cô chợt khép chặt: “Lãnh An Thần, anh bị lửa dục đốt đến điên sao?”

Bàn tay Lãnh An Thần đang chuẩn bị mạnh mẽ tiến vào bỗng dừng lại, một giây sau đó, cơ thể anh đã rời đi, quay lưng về phía cô, nhanh chóng sửa sang lại quần áo của mình, lạnh lùng nói: “Cô tránh khỏi miệng một nhưng không tránh khỏi ngày rằm đầu.”

Cô nhắm mắt lại, tự nhủ tránh thoát được ngày nào hay ngày đó.

Cửa phòng nặng nề đóng lại, âm thanh gây chấn động tới tận trái tim Đoan Mộc Mộc, y phục bị rách lộ trong không khí lạnh lẽo khiến cô có chút run rẩy, đứng dậy, cởi bộ lễ phục trên người đã bị xé nát, sau váy một mảnh đỏ tươi cực kỳ chói mắt.

Làm sao lại lộ ra ngoài được? Lượng kinh nguyệt thường kỳ của cô cũng không quá nhiều. . . .

Đoan Mộc Mộc dường như đã nghĩ tới điều gì, nhanh chóng chạy tới phòng vệ sinh, trong gương cái quần lót trắng tinh trên người một mảnh sạch sẽ, cho nên, không phải bị lộ ra ngoài, mà là ——

Nghĩ đến cái ghế mình vừa ngồi qua, Đoan Mộc Mộc nhanh chóng khoác áo vào, liền chạy như phi nước đại xuống dưới.

30. Chương 30: Hộp Quà Thần Bí

Trên chiếc ghế bằng gỗ tử đàn cũng không thấy cái gì, chỉ có đưa tay sờ vào, mới có thể cảm thấy một chút ướt ướt, mượn ánh đèn, Đoan Mộc Mộc thấy đầu ngón tay màu đỏ, cô khổ sở cười một tiếng, quả nhiên y như mình phỏng đoán.

Lam Y Nhiên, vì muốn đuổi cô đi thật đúng là đã hao hết tâm cơ!

Nhưng làm sao trách được người ta? Vẫn là do mình quá ngu ngốc, nhất thời mềm lòng, buông lỏng cảnh giác mới bị Lam Y Nhiên lừa gạt.

Đáy lòng khổ sở xen lẫn chua xót bắt đầu lan tỏa trong màn đêm, nước mắt vẫn giấu ở trong lòng, giờ phút này không không chế được nữa đã tràn mi.

Cô là một cô gái rất kiên cường, không thích khóc nhè, nhưng trong khoảnh khắc này, cô không muốn đè nén thêm sự uất ức của mình, nhìn ánh sáng tỏa ra từ bên trong biệt thự, cô đi tới một góc kín đáo nhất trong sân, dù có khóc, cô cũng chỉ muốn khóc một mình.

Đi, khóc, những khó chịu trong lòng dường như giảm đi rất nhiều, chợt, một bóng đen thoáng qua trước mắt cô, cô kinh hãi lập tức ngừng nước mắt, giọng gấp gáp: “Ai?”

Xung quanh tối đen như mực, không có người nào trả lời cô, chỉ có tiếng gió thổi vi vu vang lên trong bóng đêm, trong thời khắc như vậy, khiến người ta không khỏi rợn cả tóc gáy.

Đoan Mộc Mộc lúc này mới phát hiện ra mình đã đi ra khỏi biệt thự rất xa, hơn nữa xung quanh không hề có ánh đèn, cô chợt có chút sợ, xoay người muốn đi, lại nghe sau lưng vang lên tiếng bước chân.

Cô nín thở, sợ hãi trong lòng càng lớn, cũng không dám xoay người, âm thanh run rẩy lại hỏi: “Ai?”

Vẫn không có tiếng trả lời, sau lưng yên tĩnh như vừa rồi tất cả chỉ là ảo giác của cô.

Đoan Mộc Mộc vốn có tính hiếu kỳ rất mạnh, mặc dù cô rất sợ, nhưng lại cảm thấy không tìm tòi nghiên cứu thì cũng không cam lòng, vì vậy lấy hết can đảm xoay người, nhưng có như thế nào cũng không ngờ tới, trên nhánh cây sau lưng chẳng biết từ lúc nào có thêm một hộp quà, bị một cây sợi tơ hồng giữ lại, giờ phút này đang dao động tới lui trong gió.

Hộp quà từ đâu đến? Ai treo ở nơi này? Đoan Mộc Mộc tò mò lại gần nhìn một chút, thật sự không có ai.

Đứng dưới tàng cây, nhìn hộp quà ngầy ngẩn một hồi, Đoan Mộc Mộc chỉ còn cách gỡ xuống, chỉ thấy bên trong có một gói kẹo, còn có một tấm hình, trên tấm hình không hề có bất kỳ một chữ nào, chỉ có một cô gái đang cười.

Trong phút chốc, Đoan Mộc Mộc đã hiểu, đây là có người nói cho cô biết trong cuộc sống phải biết mỉm cười, như vậy mới có thể giống như kẹo ngọt.

Những lo lắng trong lòng vì một phần quà tặng nhỏ nhỏ này mà được xua tan. Đúng vậy a, cuộc sống vốn luôn tốt đẹp, sao cô chỉ vì một chút cản trở mà nản lòng thoái chí chứ? Nên biết rằng Đoan Mộc Mộc cô là một “Tiểu cường” (con gái) không bao giờ bị đánh chết.

Trên tay cầm quà tặng, Đoan Mộc Mộc cười, mặc dù trên mặt vẫn còn loang lổ nước mắt.

Mặc dù không biết quà tặng của ai? Tuy nhiên nó khiến cô có cảm giác được quan tâm che chở, đến lúc trở về phòng mà khóe môi cô vẫn cong lên.

“Đi đâu về?” Người đàn ông ngồi trên ghế sa lon đột nhiên mở miệng, dọa Đoan Mộc Mộc giật mình, không phải anh đi rồi sao? Sao lại quay trở lại?

Đoan Mộc Mộc theo bản năng đem hộp quà cầm trong tay giấu ra phía sau, kiêu ngạo trả lời: “Đi gặp mặt người yêu, có thể chứ!”

Nghe câu trả lời của cô..., cơ thể cao lớn của Lãnh An Thần lập tức tiến tới gần. Dáng người cao ngất thẳng tắp, khí phách cao cao tại thượng, có một sự đè nén vô hình vây quanh cô: “Cô lặp lại lần nữa.”

Thể xác và tinh thần đều rất mệt mỏi, Đoan Mộc Mộc không muốn om sòm với anh nữa, bèn thỏa hiệp: “Tôi ra ngoài hóng mát một chút, được chưa!”

Trả lời như vậy, khiến Lãnh An Thần có vẻ hài lòng, nhìn tay cô giấu ở phía sau, anh cau mày: “Cầm cái gì?”

“Không có.” Cô còn chưa nói hết, liền bị anh đoạt mất.

31. Chương 31: Cũng Chỉ Là Công Cụ Sinh Con

Lãnh An Thần lật nhìn tấm hình trong tay, cũng không thấy có bất thường gì, hừ một tiếng: “Ngu ngốc!” Liền giơ tay lên, hộp quà nho nhỏ bị ném vào thùng rác.

“Sao anh lại ném của tôi?” Đoàn Mộc Mộc chạy tới lượm lại.

“Ngày mai tới công ty với tôi!” Lãnh An Thần vừa cởi quần áo vừa nói.

Đoàn Mộc Mộc sững sốt một chút: “Làm gì?”

“Đương nhiên là đi làm.” Anh quay đầu lại, nhìn cô cười quỷ dị một tiếng.

“Tôi không đi.” Đoàn Mộc Mộc không cần suy nghĩ liền từ chối, nhìn nét mặt anh đã trở nên u ám, còn nói tiếp: “Tôi đối với nghiệp vụ trong công ty của anh không có chút hiểu biết, chuyên ngành của tôi là truyền thông, cho nên tôi muốn viết lách hoặc làm phóng viên giải trí.”

Người đàn ông cởi đồ chỉ còn dư lại chiếc quần dài, quay đầu lại, vốc người hoàn mỹ ở dưới ánh đèn nhìn thấy không còn sót chút gì: “Cô muốn làm chó săn?”

Việc tốt như vậy sao vào trong miệng anh sẽ biến thành cái này? Liếc nhìn vốc người khiến cô nuốt nước miếng kia, Đoàn Mộc Mộc đỏ mặt, mở to mắt không nhìn anh: “Chó săn thì sao, chó săn thì cũng dựa vào bản lĩnh của chính mình mà kiếm cơm!”

Lãnh An Thần cong miệng khinh thường: “Đi công ty làm là ý chỉ của lão phu nhân, nếu như không muốn đi, có thể tự mình đi nói. Cô cho rằng tôi đồng ý cho cô đi sao?” Cuối cùng bỏ lại một câu rồi đi vào phòng tắm.

Do lão phu nhân an bài? Sao lão phu nhân này lại thích lo chuyện bao đồng như vậy chứ?

Mặc dù Đoàn Mộc Mộc oán trách trong lòng, nhưng hôm sau vẫn phải ngoan ngoãn ngồi lên xe Lãnh An Thần cùng anh tới công ty, bởi vì bây giờ cô hoàn toàn không có quyền lợi nói không, giống như miếng thịt nằm trên thớt, chỉ có thể mặc cho người ta chém giết!

“Trong công ty cô làm thư ký hành chánh của tôi, phụ trách sắp xếp tất cả các chương trình cùng tất cả công việc của tôi trong ngày.” trên đường, Lãnh An Thần vừa xem tài liệu vừa nói, “Còn nữa, ở trong công ty cô không phải là thiếu phu nhân, mà chỉ là một nhân viên của công ty.”

“Tôi vốn cũng không phải là thiếu phu nhân.” cô bất mãn cắn nhai.

Bộp!

Lãnh An Thần khép lại tài liệu trong tay, hai chân thon dài bắt chéo vào nhau: “Lão phu nhân nói thời gian một tháng quá gấp, nên kêu chúng ta ở trong công ty cũng có thể làm!”

“Cái gì?” Đại não của phản ứng chậm lụt.

Nghe cô hỏi như thế, khóe môi Lãnh An Thần lộ ra một nụ cười tà ác, “Làm.....Yêu!”

“Khụ khụ.” Đoàn Mộc Mộc bị sặc, đến nỗi cảm thấy chiếc xe đang chạy yên ổn trên đường cũng run lên, chắc hẳn lời của anh cũng khiến tài xế xe kinh sợ.

“Lưu manh!” Đoàn Mộc Mộc đỏ mặt giống nhuộm son, giận dữ trợn mắt nhìn sang người đàn ông bên cạnh.

Nhưng Lãnh An Thần lại không cho là đúng, đưa tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Đoàn Mộc Mộc, đùa giỡn vuốt ve, “Cô cho rằng mình là ai? Cũng chỉ là công cụ sinh con mà thôi.”

Mặc dù Đoàn Mộc Mộc vẫn biết mình rất hèn mọn, nhưng những câu nói này của anh vẫn như một cây kim độc đâm thẳng vào trái tim của cô.

Nhìn khuôn mặt đang đỏ hồng của cô trong nháy mắt trở nên trắng bệch, bàn tay Lãnh An Thần hơi rung động, tổn thương cô, châm chọc cô, đáng lẽ anh nên vui vẻ mới đúng chứ, nhưng vì sao khi nhìn thấy cô bị tổn thương, anh lại có chút không chịu được?

Tay buông lỏng, anh sửa lại ống tay áo, “Đoan Mộc Mộc, đây là cái bẫy do cô tự mình đặt ra, vì vậy cô nên suy nghĩ phải làm sao để kết thúc chứ?” Nói xong, lạnh lùng hướng về người tài xế ngồi phía trước mở miệng, “Dừng xe!”

Xe đi mất, Đoan Mộc Mộc bị vút ở ven đường, rõ ràng đều do anh nhục nhã người khác, nhưng kết quả người tức giận vẫn là anh, cái người đàn ông này chính là con Tắc Kè Hoa.

“Lên xe!” Đang trong lúc Đoan Mộc Mộc đứng ở ven đường, lo lắng tìm kiếm taxi thì một chiếc xe con dừng ở trước mặt cô.

Cửa sổ xe hạ xuống, gương mặt tuấn tú của Tô Hoa Nam lộ ra, Đoan Mộc Mộc không hề nghĩ ngợi liền xoay người, không ngờ chiếc xe từ từ đuổi theo, “Không muốn anh xuống xe ôm em, thì tự mình lên xe đi!”

Lại bá đạo giống y như Lãnh An Thần, không hiểu sao Đoan Mộc Mộc lại càng thêm ghét, nhưng khi nhìn Tô Hoa Nam thật sự muốn xuống xe, cô lập tức sợ hãi mở cửa xe bước vào.

32. Chương 32: Chỉ Có Thế Là Anh

Không khí trầm lắng trong xe khiến hai người đều không thấy thoải mái, Đoan Mộc Mộc càng thêm hối hận vì đã ngồi lên xe của Tô Hoa Nam, vừa giờ tay muốn quay cửa xe xuống nhưng đã bị người nào đó nắm tay, một dòng điện mạnh mẽ từ đầu ngón tay nhanh chóng lan ra toàn thân khiến cơ thể Đoan Mộc Mộc nhất thời căng thẳng: “Buông tay!”

“Nói cho anh biết, tại sao lại bị gả vào nhà họ Lãnh?” Ánh mắt Tô Hoa Nam nhìn cô, hoàn toàn không thèm quan tâm mình đang chạy xe trên đường, trước sau đều có xe chạy chằng chịt.

Đoan Mộc Mộc khản trương nuốt nước miếng, âm thanh trầm nhẹ: “Tô Hoa Nam, tốt nhất anh nên tập trung lái xe!”

“Trả lời anh!” Tô Hoa Nam cao giọng.

Câu nói này của anh chấn động tới đáy lòng của cô, cũng làm vỡ nát sự kiên cường cô dần xuống đáy lòng: “Được, tôi nói cho anh biết. Tôi vì tiền!”

Lời của cô khiến bàn tay đang lái xe của Tô Hoa Nam chợt run lên, lại nghe cô tiếp tục nói: “Ba tôi bị tai nạn xe, sống chết còn chưa biết, cần một khoản tiền lớn để điều trị mới có thể duy trì tính mạng, ba tôi là người thân duy nhất của tôi, vì vậy tôi không thể mất đi ông ấy” Nói xong, hai dòng nước mắt bỗng nhiên chảy xuống.

Sắc mặt của Tô Hoa Nam xám như tro tàn rất khó coi, hoá ra là như vậy !

Trong xe hoàn toàn yên lặng, dường như chỉ nghe thấy tiếng lòng tan nát, của anh và cô.

Một lúc lâu ——

“Bỏ anh ta đi, tiền chữa bệnh của bác trai anh sẽ lo liệu!” Tô Hoa Nam chậm rãi mở miệng.

Đoan Mộc Mộc lạnh lùng cười một tiếng: “Tô Hoa Nam, chẳng lẽ anh không nghe thấy lời nói của lão phu nhân sao?”

“Chỉ cần em muốn rời đi, thì nhất định có thể, trừ phi em.” Tô Hoa Nam có chút gấp gáp, câu nói kế tiếp anh không nói ra miệng, cũng không dám nói.

Cô hiểu anh muốn nói gì, lắc đầu một cái, cô nhẹ nhàng mở miệng: “Tôi sẽ không rời đi, ít nhất tạm thời thì không.”

Cô không cần tới người khi muốn thì tiếp cận mình, khi không cần thì một cước đá văng mình đi.

Câu trả lời của Đoan Mộc Mộc khiến sự tức giận ngấm ngấm trong ngực Tô Hoa Nam bùng phát: “Không rời đi? Chẳng lẽ em đã yêu Lãnh An Thần, hay em đã tham luyện cuộc sống của một thiếu phu nhân?”

Lời nói khó nghe như giẫm nát trái tim của Đoan Mộc Mộc thành từng mảnh nhỏ, cô lộ vẻ sầu thảm cười một tiếng: “Anh nghĩ như vậy, thì chính là như vậy!”

“Em.” Tô Hoa Nam tức giận toàn thân phát run: “Thì ra em cũng là loại phụ nữ như vậy, tham phú quý, tình nguyện làm con chó cho bạc tiền, khiến mọi người khi dễ, chà đạp!”

Thì ra, cô ở trong mắt anh là người hèn hạ như vậy sao?

Những ảo tưởng nhớ nhung vẫn còn trong lòng đã tan biến mất, trái tim cô cũng như chìm vào đáy cốc, khổ sở cười một tiếng: “Anh nói đúng!”

Kết!

Chiếc xe đột ngột dừng ở đèn đỏ ngã tư đường, Tô Hoa Nam một tay kéo cô qua, kèm chặt trước chỗ ngồi, ánh mắt sáng khóa chặt đôi mắt của cô, “Đoan Mộc Mộc.”

Anh nghiêng lợi kêu cô một tiếng, sau đó cúi đầu, môi hướng cô ép xuống.

Đừng!

Cô theo bản năng cự tuyệt, nhưng căn bản không thể, môi của anh ép chặt cô, mạnh mẽ chiếm đoạt ngọt ngào của cô.

“.....”

Cho đến khi sau lưng vang lên tiếng kèn chấn động, mới thả cô ra, ngón tay lưu luyến phớt qua làn môi đỏ tươi của cô: “Mộc Mộc, em chỉ có thể là của anh!”

Xe lần nữa khởi động lại, vừa đến công ty, Đoan Mộc Mộc liền vội vàng xuống xe như chạy, lời nói của anh, sự sỉ nhục của anh, khiến cô hiểu ra Tô Hoa Nam bây giờ không còn là người thiếu niên trong trí nhớ của cô, anh đã thay đổi một cách đáng sợ.

Vào thang máy, một đường đi thẳng lên, thang máy mở ra, Đoan Mộc Mộc mới vừa bước ra một bước, đã nhìn thấy người đàn ông đứng phía ngoài, đôi tròng mắt đen cháy lên những tia sáng như hai ngọn đuốc, nhìn chòng chọc vào cô.

“Tôi, anh.” Đoan Mộc Mộc vừa mở miệng, cơ thể đã bị kéo qua, bàn tay Lãnh An Thần lau đôi môi của cô, vừa sưng đỏ vừa nhếch nhác, ngay cả nước son vừa bôi buổi sáng đã biến mất không còn dấu vết

33. Chương 33: Nhốt Cô Cả Đời

Ngay lập tức Đoan Mộc Mộc bị Lãnh An Thần đẩy tới ghế sa lon, nhất thời cảm thấy hoa mắt, một giây kế tiếp, cổ của cô đã bị một đôi bàn tay kẹp chặt, “Tôi đã nói là để tôi bị cầm sừng!”

“Tôi, không có,” Luồng không khí lưu thông ở cổ họng Đoan Mộc Mộc đã bị ngăn lại.

“Còn nói không?” Nói xong, Lãnh An Thần đột ngột xé rách áo sơ mi của cô, trong không khí truyền đến tiếng nút áo đứt răng rắc rơi giàn tan trên mặt đất, “Có phải ở trên xe cô đã làm rồi phải không?”

Làn da thịt mượt mà trắng nõn như tuyết ở ngực cô đập vào tầm mắt của anh, không có một chút dấu vết bị ô nhiễm nào, nhìn thấy tất cả, sự tức giận trong lòng Lãnh An Thần mới giảm đi chút ít, “Đoan Mộc Mộc, đừng có quên, hiện tại cô là vợ tôi!”

Anh buông cô ra, nơi cổ họng bị nói dối, không khí tiếp tục lưu thông, Đoan Mộc Mộc gập người ho kịch liệt, tay ôm chặt áo sơ mi đã bị rách, trong mắt cô hơi nước đã trở nên mờ mịt, “Lãnh An Thần, anh hoàn

toàn không có tư cách nói tôi như vậy, tình cảm của anh và Lam Y Nhiên không phải là đã cho tôi cảm ứng sao? Anh cũng phải nhớ bây giờ anh là chồng tôi.” Đoan Mộc Mộc đem những lời anh vừa nói trả lại toàn bộ cho anh!

Mới sáng sớm, đầu tiên là bị Tô Hoa Nam nhục nhã, bây giờ lại bị anh mắng, đến tột cùng là cô đã làm sai chỗ nào?

“Cô lặp lại lần nữa xem.” Trong đôi mắt anh toát ra ngọn lửa tức giận.

Vừa rồi đứng ở cửa sổ, thấy cô từ trên xe của Tô Hoa Nam bước xuống, cảm giác của anh chính là phát điên, trong đầu thoáng qua những hình ảnh phóng đảng không thể ngăn chặn được.

Không biết tại sao lại có cảm giác như thế? Dù sao đi nữa anh cũng tự nhủ trong lòng, bây giờ cô là vợ của anh, cho dù chỉ là trên danh nghĩa, cũng nhất định phải trung thành với anh!

Đoan Mộc Mộc từ trên ghế salon đứng lên, “Lãnh An Thần, anh muốn can thiệp vào chuyện của tôi sao? Vậy thì trước hết bản thân mình phải sạch sẽ đi rồi hãy nói!”

Cô lướt qua anh muốn chạy ra ngoài, lại bị anh vội vàng níu lại, “Cô nói cái gì?”

“Buông tôi ra.” Đoan Mộc Mộc không muốn tranh chấp với anh.

Đôi môi vừa bị làm nhục của cô cong lên, vẻ mặt lúc này bởi vì tức giận mà trắng bệch, càng lộ ra vẻ diêm lệ, vừa nghĩ tới chuyện Tô Hoa Nam đã hôn qua cô, trong lòng Lãnh An giống như đang có 100 con chuột nhỏ đang chạy loạn, rất khó chịu.

“Ừm. . . .” Nụ hôn của anh áp xuống tới, hung hăng gặm cắn môi của cô, cắn ác như vậy, giống như muốn đem mùi vị của người kia mới lưu lại cắn sạch đi, bàn tay cùng lúc cũng thăm dò vào bên trong quần áo của cô về nắn nơi mềm mại của cô.

“Dừng tay, anh dừng tay!” Đoan Mộc Mộc thở dốc, kháng cự lại người đàn ông đã mất khống chế, bây giờ đang là ban ngày, hơn nữa còn ở trong phòng làm việc của anh, tuyệt đối không thể được.

Lãnh An Thần đã bị ghen tỵ làm đầu óc choáng váng, vừa đột ngột vén chiếc váy chữ A của cô lên, vừa lạnh lùng nói, “Không bằng từ bây giờ trở đi chúng ta chỉ tạo người!”

Cảm thấy bàn tay của anh thật sự muốn xé rách quần lót của mình, Đoan Mộc Mộc sợ hãi, bỗng dưng nhớ tới gì đó, vội vàng đè tay anh lại, “Nếu như anh đụng vào tôi, vậy thì hôn nhân của chúng ta trở thành sự thật, sau này muốn nghĩ cách rời đi cũng không dễ dàng như vậy.”

Anh dừng lại, nhưng sau đó liền cười, dưới ánh sáng mặt trời chiếu vào nụ cười này trở nên yêu mị như vậy, “Vậy thì không rời!”

Anh nói gì?

“Bây giờ đột nhiên tôi lại không muốn ly hôn với cô, bởi vì ta không muốn thành toàn cho cô và người đàn ông kia, dù không có tình yêu, tôi cũng muốn nhốt cô cả đời!” Anh tàn nhẫn nói xong lại tiếp tục xâm phạm cô.

Đoan Mộc Mộc ngây người, người đàn ông này sao đột nhiên lại thay đổi, không phải anh chán ghét cô, ước gì được ly hôn với cô sao? Bây giờ như vậy là sao?

“A ——” anh ngậm chặt đỉnh núi của cô, mạnh mẽ cắn mút, đau đớn khiến cô tỉnh hồn trở lại.

“Chuyên tâm một chút cho tôi, đừng trong lúc cùng tôi làm, lại nghĩ tới người đàn ông khác.” Anh nói xong đè cô xuống ghế salon.

Cô như con cá bị mắc cạn trên bờ cát, đối mặt với sự xâm phạm của anh, càng giãy dụa càng trở nên tuyệt vọng, nhìn trần nhà sáng bóng, đầu óc cô trống rỗng.

Chẳng lẽ, trong sạch của cô cứ như vậy mà bị chôn vùi đi sao?

34. Chương 34: Tiểu Tam Tìm Tới Cửa
35. Chương 35: Nhào Vào Lòng Ngôi Sao Lớn
36. Chương 36: Đến Tột Cùng Có Mấy Người Tình
37. Chương 37: Không Muốn Chết Ở Trước Mặt Của Anh
38. Chương 38: Ai Đang Lặng Lẽ Quan Tâm Cô
39. Chương 39: Anh Xin Lỗi!
40. Chương 40: Chẳng Lẽ Là Ông Ta?
41. Chương 41: Video Trong Điện Thoại Của Cô
42. Chương 42: Nhưng Đã Xảy Ra Chuyện
43. Chương 43: Cô Nói Thật
44. Chương 44: Chúng Ta Ly Hôn Đi
45. Chương 45: Dừng Cô Để Chôn Theo
46. Chương 46: Khiến Cô Đau Lòng
47. Chương 47: Chuẩn Bị Xong Chưa?
48. Chương 48: Đi Tắm
49. Chương 49: Mười Đồ Của Cô Không Phải Là Tiền Sao?
50. Chương 50: Mong Lần Sau Gặp Lại Cô
51. Chương 51: Tối Nay Tạo Người Đi
52. Chương 52: Chuyện Tốt Chỉ Tiến Hành Được Một Nửa
53. Chương 53: Thích Cô
54. Chương 54: Đồng Ý Với Anh, Rồi Bỏ Anh Ta
55. Chương 55: Người Đàn Ông Âm Chiến
56. Chương 56: Tiếp Tục Chuyện Lần Trước Chưa Xong
57. Chương 57: Cô Nên Rồi Đi
58. Chương 58: Không Muốn Cho Cô Đi
59. Chương 59: Thụ Tinh Nhân Tạo
60. Chương 60: Ý Tưởng Mang Thai Đứa Con Của Lãnh An Thần.
61. Chương 61: Không Thích Người Đàn Ông Cấn Bã

Ánh sáng trước mắt tối sầm lại, anh cũng đã đi qua, kéo một cái ghế qua ngồi ở trước mặt cô, trông mắt đen nhìn cô, bên trong hình như ẩn chứa quá nhiều tâm tình, nhưng rốt cuộc là cái gì, Đoan Mộc Mộc đã không còn lòng dạ nào để quan tâm.

“Đứa bé, không còn đúng không?” Biết rất rõ ràng rồi, nhưng cô vẫn hỏi, không biết xuất phát từ mục đích gì, hơn nữa thời điểm hỏi ra những lời này, cô nhìn anh, hình như không muốn bỏ qua bất kỳ vẻ mặt nào của anh.

Anh nhìn thấy trông mắt đen của cô chợt tối sầm lại, giống như là bị cái gì đánh xuyên, chốc lát, anh cúi đầu xuống, âm thanh mới ở bên trong căn phòng yên tĩnh vang lên, thật thấp, “Thật xin lỗi. . . .”

Chỉ có ba chữ này, cũng đủ cho lòng của cô đau đớn như bị vô số dao đâm sau đó lại bị ngâm vào trong nước muối, đau đớn tăng thêm, mặc dù không ăn khớp, nhưng cũng là một cái đau trong thần kinh.

Cô bỏ lỡ đứa bé, nhưng anh chỉ có ba chữ không đáng kể này, châm chọc cỡ nào!

Đoan Mộc Mộc gắt gao nhìn chằm chằm anh, trên người của anh vẫn là bộ âu phục kia, đã mặc hai ngày, có chút xốc xếch, cả người cũng rất tệ, hình như một đêm này anh cũng không dễ qua, nhưng anh khó qua hơn nữa thì đền bù cô như thế nào?

Người đàn ông đã làm rồi. Không chịu nổi ánh mắt bén nhọn của cô, bàn tay Lãnh An Thần tiến tới, muốn che kín ánh mắt của cô, nhưng lại không dám, cuối cùng chỉ có thể rơi vào trên tay của cô, có lẽ là vì nguyên nhân chất lỏng treo ngược, cái tay kia lạnh thấu xương, ngay cả mao mạch máu dưới da cũng hiện rõ ràng.

“Anh không ngờ là như thế này, anh thật sự là không cố ý, anh. . . .” Anh nói xong, tay cầm tay cô càng ngày càng gấp.

Lòng bàn tay anh ấm áp xua đuổi lạnh lẽo sau lưng cô, tuy nhiên nó ấm không tới lòng của cô, nghe anh nói những lời này, cô chợt buồn cười, nhưng cười không nổi, chỉ nhẹ nhàng hỏi, “Bây giờ anh hài lòng rồi chứ?”

Bàn tay nắm tay cô run lên, trông mắt đen có hiện ra đau xót, “Chuyện này coi như chưa từng xảy ra được không?”

Anh muốn đứa bé không còn, chuyện này đã qua rồi, anh có thể quên chuyện cô ở bên ngoài.

“Đây là ban ơn, vậy chẳng phải muốn tôi cảm ơn cái ân đức này của anh ư?” Cô lên tiếng, âm điệu có chút bén nhọn, như chùy thủ đâm vào màng nhĩ anh.

“Anh không có ý đó, anh nói. . . . Về sau chúng ta sống thật tốt, không cần nữa tổn thương lẫn nhau nữa, đều quên những chuyện đã qua đi, có được hay không?” Sau khi cô tỉnh lại, anh vẫn là loại tư thái áy náy này, thậm chí là khoan dung nên cố ý dè dặt.

Quên? Về sau?

Những chữ như vậy, tại sao anh có thể nói được?

Sắc mặt của anh thật dày!

Lãnh An Thần hình như nhìn thấu kích động của cô, vội vàng nói, “Hiện tại cái gì cũng không nên nói nữa, em nghỉ ngơi tốt đi, chờ em khỏe hẳn, chúng ta bàn lại!”

Anh nắm tay của cô, thả nhẹ vào bên môi, nhưng Đoan Mộc Mộc lại vẫy mạnh, anh thở ra khí nóng giống như mắng xà độc nhất cõi đời này.

Sức lực của cô hẳn là lớn như vậy, vùng vẫy khỏi anh rồi, cũng giựt kim tiêm trên mu bàn tay, máu theo vết tróc của ống truyền dịch trong nháy mắt vẽ trên không trung một đường vòng cung, nhỏ xuống cái chân trắng như tuyết, đâm bị thương ánh mắt của Lãnh An Thần.

“Đừng làm rộn!” Anh ngăn chặn cô, cầm lấy bông băng trên đầu giường, đè lại miệng vết thương, “Em không thể chảy máu nữa.”

Tối hôm qua cô chảy máu quá nhiều, cơ hồ hù chết anh.

Đoan Mộc Mộc cười lạnh, “Tối hôm qua tôi chảy máu còn ít sao?”

Một câu nói ghen chính anh, như bị tảng đá mắc kẹt ở cổ họng, thì ra là cô biết.

Hình như ngày hôm qua lúc cô cầu xin tha thứ, nói là đau, nhưng anh mất lý trí cơ hồ không chú ý, thậm chí lúc hạ thân cô chảy ra nhiệt dịch còn cho rằng đó là biểu hiện cô động tình.

“Đừng làm thương tổn mình nữa được không?” Anh lẩm bẩm ra tiếng, âm thanh thấp giống như là không có thanh tuyến, “Dù là hận anh, cũng nên chờ em khỏe hẳn.”

Đoan Mộc Mộc vô lực ngã nằm ở đầu giường, hận? Hận hữu dụng không? Có thể làm cho đứa bé cô bỏ lỡ sống lại sao?

Tất cả đều không thể nào, vậy đại khái chính là ý trời!

Lão thái thái muốn đứa bé như vậy, hiện tại thì tốt rồi, không dễ dàng có, nhưng là bị người cha ruột là anh bóp chết rồi.

Vậy đại khái chính là ông trời có mắt, nhất định bọn họ không thể có liên quan.

Nhắm mắt lại, Đoan Mộc Mộc lại lộ ra dáng vẻ mệt mỏi chí cực, đôi môi giật giật, thật bình tĩnh khắc ra ba chữ, “Ly hôn đi!”

Không phải nghi vấn, không phải trưng cầu, mà là khẳng định.

Lãnh An Thần động hầu kết lên xuống rung động, bàn tay nắm tay cô buộc chặt, giờ khắc này, anh chợt ý thức được, cô mất đi đứa bé, mà anh cũng mất cô.

Tâm, giống như là rơi vào giữa một hố tối, để cho anh sợ, “Chúng ta, bây giờ chúng ta không nên nói cái này!”

“Tôi muốn ly hôn!” Đoan Mộc Mộc giống như không nghe được lời của anh, quyết định lặp lại lời của mình.

“Mộc Mộc.” Lãnh An Thần bị cô ép không thở nổi.

Đoan Mộc Mộc nghe thấy anh đột nhiên lớn tiếng, bỗng dưng mở mắt ra, “Thế nào? Anh còn có lý do cự tuyệt sao? Tôi khiến anh đội mũ xanh, anh còn có thể coi tôi là vợ anh ư?”

Cô nói những câu châm chọc, anh biết!

“” Anh nhất thời nói không ra lời, không khí lâm vào cứng đờ.

Đúng lúc này, cửa phòng bệnh chợt bị đẩy ra, Tô Hoa Nam sải bước đi vào.

Lúc tất cả mọi người đều không kịp phản ứng lại, quả đấm của Tô Hoa Nam đã vung mạnh hướng Lãnh An Thần, một quyền rất mạnh.

Máu tươi nhất thời chảy ra từ trong mũi Lãnh An Thần, rơi lên áo sơ mi màu trắng của anh, như bông hoa nở rộ đẹp đẽ.

Anh cũng không đánh trả, chỉ nhìn Tô Hoa Nam, lúc Tô Hoa Nam định đánh quyền thứ hai, Đoan Mộc Mộc kêu một tiếng, “Hoa Nam.”

Quay đầu lại, Tô Hoa Nam nhìn người trên giường, quả đấm cuối cùng không rơi xuống, anh ta nhanh chóng xoay người, ôm cô thật chặt vào trong ngực, “Đừng sợ, đừng sợ!”

Anh ta ôm cô thật nhanh, Đoan Mộc Mộc chỉ cảm thấy toàn thân đã sớm quên mất đau đớn giờ phút này lại nhẹ nhõm, nhưng dù là như thế, cô cũng không lên tiếng, lúc này, không có gì làm cho cô cảm thấy ấm áp hơn so với một cái ôm.

Cái ôm vào trong ngực này khiến cô cảm giác mình bớt cô đơn, ít nhất còn có người thương yêu cô, ít nhất còn có một người ở chỗ này.

Trong lòng chua xót, mà đè nén gì đó chợt vỡ òa, sau đó phun ra, Đoan Mộc Mộc ôm ngược Tô Hoa Nam, lớn tiếng khóc.

Hình như là bị đè nén quá lâu, bị đè nén quá nhiều, giờ phút này không bao giờ cần áp chế nữa, tiếng khóc của cô ở trong không gian yên tĩnh của phòng bệnh vang vọng, cũng rơi vào đáy lòng Lãnh An Thần.

“Dẫn em đi, Hoa Nam. Em muốn rời đi!” Anh đã từng bức bách cô, cũng không lấy được đáp lại, giờ phút này cô dễ dàng nói ra ngoài.

Hóa ra không phải là không muốn rời đi, chỉ là thiếu lý do để rời đi mà thôi.

Tô Hoa Nam không trả lời, chỉ ôm chặt cô, thật chặt, trong mắt tựa như đang rối rắm cái gì?

Lãnh An Thần đứng ở một bên, như chuyện này không liên quan đến mình vậy, nhưng lời của cô lại đau nhói tim anh, lúc trước cô nói ly hôn, hiện tại còn nói muốn rời đi, hơn nữa người kia còn là Tô Hoa Nam.

Anh đau đồng thời sợ hãi hơn, bởi vì anh vẫn biết vị trí của Tô Hoa Nam trong lòng cô.

Giờ phút này, cô bị Tô Hoa Nam ôm vào trong ngực, nếu như là trước kia, anh tuyệt đối sẽ không để tình cảnh như thế xảy ra, nhưng mà bây giờ anh chỉ có thể đứng nhìn, hình như không còn có lập trường đi để ngăn cản.

Không nghe được Tô Hoa Nam đáp lại, Đoan Mộc Mộc ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt lên, “Hoa Nam, em muốn đi, anh dẫn em đi!”

Lại là cầu xin!

Đối với Đoan Mộc Mộc mà nói, dù Tô Hoa Nam đã từng từ bỏ cô, nhưng dù sao vẫn có tình cảm ba năm, đã mọc rễ nảy mầm ở trong lòng cô, sau khi cô bị thương, anh ta vẫn là người mà cô có thể lệ thuộc và tin tưởng.

Cuối cùng bị cầu khẩn trong mắt cô lay động, Tô Hoa Nam gật đầu, lau nước mắt trên mặt cô, “Ngoan, bồi dưỡng cơ thể thật tốt vào.”

Đoan Mộc Mộc ở trong bệnh viện ba ngày, Lãnh An Thần chờ đợi từng giây, nhưng sự hiện hữu của anh đối với Đoan Mộc Mộc giống như là không khí, thậm chí ngay cả ly hôn, cô đều lười nói ra.

Bi thương không gì hơn là chết tâm, Lãnh An Thần thấy trái tim tê lương đến chết ở trên người Đoan Mộc Mộc.

“Hoa Nam, giúp em tìm chỗ ở, có thể chứ?” Một ngày trước lúc xuất viện, Đoan Mộc Mộc nói lên yêu cầu với Tô Hoa Nam, anh ta sững sờ, Lãnh An Thần cũng vậy.

“Bà xã, em có ý gì?” Vào giờ khắc này Lãnh An Thần mất bình tĩnh, anh cho là lòng cô đau thương, thời gian dài sẽ khép lại, nhưng không nghĩ tới cô ngay cả nhà cũng không muốn về.

Đoan Mộc Mộc không nhìn anh, ngược lại hỏi Tô Hoa Nam, “Có thể không?”

Tô Hoa Nam nhìn về phía Lãnh An Thần, ánh mắt hai người đàn ông giằng co ở trong không khí, chốc lát, Lãnh An Thần mở miệng, trả lời thay Tô Hoa Nam, “Không thể, em là vợ anh, phải ở bên cạnh anh.”

Nghe thật là rối rắm, Đoan Mộc Mộc chỉ cảm thấy nhức đầu, không nghe thấy Tô Hoa Nam trả lời, cô kinh ngạc nhìn, cứ có cảm giác nơi nào của anh không giống trước, nhưng lại không nói ra được, giống như là mấy ngày nay mặc dù anh đến thăm cô, tuy nhiên không hề nói chuyện nữa, giữ khoảng cách không xa không gần với cô, làm cho người ta mờ mịt không rõ, hoàn toàn không như trước đây mỗi câu nói đều khuyên cô rời xa Lãnh An Thần.

Chẳng lẽ, anh ta cũng ghét bỏ mình?

Hình như, đây là lý do duy nhất mà Đoan Mộc Mộc có thể nghĩ đến khi Tô Hoa Nam xa lánh mình.

“Ngày mai anh tới đón em” Có lẽ là vì ánh mắt dò xét của Đoan Mộc Mộc khiến anh không được tự nhiên, Tô Hoa Nam mở miệng.

Nghe thấy câu nhận lời, Đoan Mộc Mộc lại cảm thấy là mình đa tâm, nhưng mặc kệ như thế nào, cô cứ rời khỏi Lãnh An Thần trước rồi hãy nói.

Ngày thứ hai, Tô Hoa Nam quả nhiên xuất hiện, mặc dù Lãnh An Thần cũng ở đây, nhưng ngoài ý là anh cũng không có ngăn cản cái gì.

Có lẽ anh cũng bỏ qua, Đoan Mộc Mộc Tâm nghĩ như vậy, sau đó ngồi lên xe của Tô Hoa Nam rời đi.

Dù sao mắt máu quá nhiều, hơn nữa còn có đau lòng, Đoan Mộc Mộc vẫn là một bộ khí huyết chưa đủ, bộ dáng tinh thần uể oải, lên xe liền nhắm mắt lại, bây giờ cô nhìn cảnh vật cũng cảm thấy mệt mỏi.

Xe ngừng lại thì cô mới mở mắt, khi thấy mọi thứ quen thuộc, cô bỗng dưng kinh sợ nhảy dựng lên, quay đầu nhìn về phía Tô Hoa Nam, trong mắt trừ nghi ngờ chính là tức giận, “Tô Hoa Nam, anh có ý gì?”

Tô Hoa Nam hình như đã sớm liệu đến cô sẽ phản ứng như vậy, giật giật môi, gian nan mở miệng, “Mộc Mộc, anh cảm thấy em ở nơi này thì tốt hơn, dù sao thân thể của em vẫn còn rất yếu ớt, cần.”

“Đủ rồi!” Đoan Mộc Mộc ngắt lời anh, cái này căn bản là lấy cớ.

Nhưng, cô lại không tin người đàn ông vẫn luôn miệng nói muốn mang mình rời đi, khi có cơ hội thì lại buông tha?

“Đây rốt cuộc là bởi vì sao?” Đoan Mộc Mộc không có bất kỳ vẻ mặt gì, hai mắt nhìn anh chăm chăm, cũng giống như là rắn độc từ trong giếng cạn bỏ ra, để cho anh không dám nhìn thẳng.

“Là Lãnh An Thần uy hiếp anh? Hay là bây giờ cảm thấy em không xứng để anh làm như vậy hả?” Anh ta không trả lời, cô càng suy nghĩ lung tung, cuối cùng đôi tay nắm chặt hai cánh tay của anh ta, lay mạnh.

“Không phải vậy, Mộc Mộc, em đừng đoán” Tô Hoa Nam kích động giải thích.

“Vậy là cái gì? Anh nói cho em biết đi.” Trong mắt của Đoan Mộc Mộc lại ươn ướt, cô tin tưởng anh ta, mới có thể nhờ anh ta giúp mình, nhưng kết quả thì sao đây?

Thì ra là, trên đời này không có người nào có thể tin tưởng.

“Mộc Mộc, bây giờ em vẫn là phu nhân của cậu ta, hơn nữa em vì cậu ta mà bỏ ra nhiều như vậy, liền cam tâm rời khỏi như thế sao?” Tô Hoa Nam nhẹ nhàng mở miệng, ánh mắt quan sát cô rất phức tạp, “Coi như em muốn đi, cũng phải lấy phần chia của em, hơn nữa lão thái thái sắp không được, chỉ cần em một ngày còn là Lãnh An Thần phu nhân, đến lúc đó phần di sản sẽ có một phần của em. Lấy được di sản, nếu như em còn muốn rời khỏi cậu ta, anh tuyệt đối sẽ không ngăn cản, hơn nữa anh sẽ.”

Anh ta chưa nói xong cũng ngừng lại, bởi vì bàn tay nhỏ bé bắt lấy anh ta đang từ từ buông lỏng xuống, Tô Hoa Nam nhìn thấy sự thất vọng trong mắt cô, cuối cùng là tuyệt vọng, sợ hãi kêu một tiếng, “Mộc Mộc.”

“Em hiểu rồi!” Khóe môi Đoan Mộc Mộc nâng lên nụ cười, nhưng cười lại như độc, châm đâm thẳng ánh mắt của Tô Hoa Nam, “Anh cảm thấy em lưu lại có giá trị lớn hơn, đúng không?”

“Anh...anh không phải ý đó.” Tô Hoa Nam muốn giải thích, nhưng ánh mắt của cô đã làm anh ta nói không được.

Cô đã từ trong lời nói của Tô Hoa Nam cảm thấy mục đích của anh ta, chỉ là không ngờ có một ngày anh ta cũng tính toán cô ở bên trong, anh ta mới vừa nói thật ra là còn chưa nói hết, kỳ thực anh ta muốn nói, đợi cô lấy được cổ phần của nhà họ Lãnh, bọn họ sẽ ở cùng nhau, nên còn có lợi, thậm chí có thể bằng vào cổ phần trong tay hai người bọn họ lật đổ bất kỳ một ai trong nhà họ Lãnh, chân chính trở thành vương giả của nhà họ Lãnh, đến lúc đó anh ta không chỉ có bảo thù cho nhục nhả năm đó mà mẹ anh ta phải chịu, cũng có thể làm anh ta lật ngược thành chủ.

Dã tâm của anh ta thật là lớn.

Có phải hay không, vì phần dã tâm này, anh ta cũng bỏ ra không ít.

Bỗng dưng, trong đầu thoáng qua hình ảnh anh ta cùng với Lăng Khả Tâm thân mật, mà đêm hôm đó Đoan Mộc Mộc nghĩ một nửa, chung quy lại cũng chưa làm sáng tỏ được vấn đề, mà vào giờ khắc này lại chợt sáng tỏ.

Quan hệ bất chính của Lăng Khả Tâm cùng Lãnh An Thần, Tô Hoa Nam không phải không biết, nhưng anh ta vẫn cùng người phụ nữ kia ở chung một chỗ, đó là vì cái gì?

Có lẽ nói Lăng Khả Tâm cũng là một con cờ của Tô Hoa Nam?

Đoan Mộc Mộc Nhãn rơi nước mắt thối lui, chợt biến thành đầm đen sâu không thấy đáy, “Tô Hoa Nam, tất cả đều là anh làm đúng chứ?”

Câu hỏi của cô khiến anh ta run lên, chỉ thấy cặp mắt cô luôn hàm chứa ý cười sáng lạn giờ phút này thế nhưng lại phẳng phất bằng kiếm bén nhọn, ẩn chứa lực công kích làm cho người ta khó thừa nhận, trái tim Tô Hoa Nam không khỏi trầm xuống, nhưng trên mặt vẫn cố ra vẻ bình tĩnh, “Mộc Mộc, anh không hiểu em đang nói gì?”

Anh ta vẫn còn giả bộ ngu, được, cô sẽ để cho anh ta hiểu được!

“Lăng Khả Tâm là tai mắt mà anh cài vào bên người Lãnh An Thần, ngày đó anh ấy bị hạ được, sáng ngày thứ hai tôi đi ra ngoài nửa giờ, cô ta liền nằm ở trên giường Lãnh An Thần, đây đều là anh tính toán tốt, đúng chứ?”

Lời vừa nói ra, sắc mặt của Tô Hoa Nam rõ ràng thay đổi, nhưng anh ta vẫn mở miệng phủ nhận, “Em nói những thứ này, anh thật sự không biết!”

Đoan Mộc Mộc không cãi cò với anh ta, tiếp tục nói, “Thật ra thì tôi mang thai cũng là một phần trong kế hoạch của anh, đúng không? Anh biết lão thái thái muốn tôi và Lãnh An Thần có đứa bé, anh cũng biết rõ đứa bé này tương lai thừa kế di sản có bao nhiêu chỗ dùng, cho nên anh không tiếc sắp đặt tất cả, hiện tại tôi cũng có lý do hoài nghi ngay cả Hồ Tiểu Liệt cũng bị anh thu mua qua.”

Hồ Tiểu Liệt làm sao lại đột nhiên tới tìm cô?

Đoan Mộc Mộc không chỉ một lần nghĩ tới, nhưng chính là nghĩ không ra, hiện tại hình như tất cả đều có lý do.

“Mộc Mộc, em nhất định nghĩ anh như thế sao?” Giọng điệu của Tô Hoa Nam bao hàm khổ sở, giống như bị oan khuất, “Nếu như em nói vậy, anh tìm Hồ Tiểu Liệt kết hợp bày kế hoạch với em, để cho em có con, vậy tại sao anh lại để cho Lăng Khả Tâm đi thay thế em, khiến Lãnh An Thần hiểu lầm người phụ nữ đêm hôm đó là Lăng Khả Tâm, mà không phải là em, cuối cùng còn hại em mất đứa bé?”

Tô Hoa Nam hỏi ngược lại khiến vấn đề mới sáng tỏ lại rơi vào bế tắc. Đúng vậy, nếu như anh muốn lợi dụng đứa nhỏ của Đoan Mộc Mộc lấy di sản, tại sao lại không để cho Lãnh An Thần cùng lão thái thái biết đây?

Này hình như lại giải thích không nổi rồi.

Nhìn trong mắt cô lại hỗn độn, Tô Hoa Nam nâng mặt cô lên, “Mộc Mộc, chớ nghĩ anh như vậy, anh sẽ không chịu nổi, coi như anh thật muốn lấy tất cả mọi thứ của nhà họ Lãnh, cũng sẽ không hãm hại em, cũng sẽ không đem em làm con cò.”

Trong mắt của anh ta là tình cảm dịu dàng như năm đó, để cho trái tim của cô “râm” một tiếng, nhìn mặt mũi quen thuộc, Đoan Mộc Mộc cũng cảm thấy rối loạn.

Chẳng lẽ đó không phải âm mưu? Chẳng lẽ là cô suy nghĩ nhiều?

Nhưng ngày thứ hai sau khi Lãnh An Thần bị hạ được, Lăng Khả Tâm xuất hiện thì giải thích như thế nào? Chẳng lẽ chỉ là trùng hợp? Vậy cũng chưa chắc quá khéo, thật trùng hợp!

“Không phải anh có quan hệ rất tốt với Lăng Khả Tâm sao? Vậy anh bảo cô ta nói cho em biết, ngày đó cô ta làm thế nào đẩy em đi, như thế căn chính giờ chính xác xuất hiện trên giường Lãnh An Thần, em liền không nghi ngờ anh” Đoan Mộc Mộc nhẹ nhàng mở miệng.

99. Chương 99: Nghe Lén Lại Có Được Đáp Án

Mặt Tô Hoa Nam âm u nhìn không rõ biểu cảm, chỉ có một đôi tròng mắt đen phát sáng. Bức người, thấy anh ta chậm chạp không đáp, Đoan Mộc Mộc thận trọng lộ ra nụ cười, “Không dám, có đúng không?”

“Không” Tô Hoa Nam mở miệng, giọng nói ảm chứa khổ sở, “Anh sẽ cho em một đáp án, tuyệt đối, xin em.”

Lời còn chưa nói hết, cửa xe bị mở ra, Lãnh An Thần nhìn bọn họ, ánh mắt xuyên qua hai người, cuối cùng ngừng ở trên mặt Đoan Mộc Mộc, “Bà xã, xuống xe đi!”

Chỉ là tay của anh còn chưa chạm được vào cô, liền bị cô né tránh, “Đừng đụng tôi!”

Ba chữ mạnh mẽ như vậy, giống như vi khuẩn đáng sợ nào đó dính trên người anh, đau thương trong mắt Lãnh An Thần trở nên nồng đậm, dần dần đốt sáng, mở miệng lần nữa thì âm thanh có chút cứng rắn, “Đừng ương bướng!”

Anh lại muốn ôm cô, Đoan Mộc Mộc cầm đồ vật bên cạnh hướng anh đập tới, “Anh nghe không hiểu tiếng người sao? Tôi bảo anh đừng đụng tôi!”

Giờ phút này, anh cho rằng cô mà nói giống như lũ lụt và thú dữ, để cho cô tránh không kịp!

Lãnh An Thần biết trong lòng cô vẫn còn sợ hãi mình, nhưng khi Tô Hoa Nam ở trước mặt, cô cuối cùng vẫn bác bỏ mặt mũi của anh, lần này ngay cả nói cũng không nói, trực tiếp động thủ, nhưng khi cô bị anh mạnh mẽ bắt vào trong ngực thì chợt phát giác tay của cô lại kéo cái gì.

Nhìn sang, rốt cuộc chẳng biết từ lúc nào cô đã mở ngăn kéo xe ra, nắm cái vặn vít trong tay, anh còn chưa kịp mở miệng, đã nghe thấy Tô Hoa Nam vội vàng kêu một tiếng, “Mộc Mộc, chớ làm chuyện điên rồ!”

Cô đem cái vặn vít chống đỡ hướng cổ của mình, trong mắt đen yên tĩnh như hàn băng ngắm nhìn anh, không sóng không gió, cũng làm cho lòng người khiếp sợ, “Buông ra, tôi không ở chỗ này nữa, một giây cũng không muốn!”

Tư vị quyết tuyệt nồng đậm như vậy cơ hồ khiến Lãnh An Thần không thể hô hấp, kể cả động tác của anh cũng cứng đờ tại chỗ, hình như không biết nên làm thế nào mới tốt.

“Mộc Mộc, chớ làm tổn thương mình” Bàn tay Tô Hoa Nam đưa ra, nhưng cũng không dám đến gần cô, e sợ cô thật sự kích động, mũi dao nhọn liền đâm vào trong cần cổ nhỏ như cánh ve của cô, sau đó vừa nhìn về phía Lãnh An Thần, nháy mắt, tàn khốc nói, “Tiểu Thần, mau buông tay!”

Ánh mắt Lãnh An Thần thủy chung không rời mặt của Đoan Mộc Mộc nửa phần, đau thương khiến cho gương mặt tuấn tú vặn vẹo, nhưng trong mắt kia vẫn mang theo một chút chấp nhất, hình như còn có không cam lòng, không cam lòng cứ thế buông cô ra.

“Buông tay!” Đoan Mộc Mộc lại nói hai chữ, rất nhẹ, giống như bông tuyết thổi qua, nhưng rơi vào trong lòng của anh lại lạnh như vậy, nặng nề như vậy, cơ hồ khiến anh không chịu nổi.

“Đừng ép tôi” Thấy anh chậm chạp bất động, cô nhắm mắt lại, tay nắm cái vặn vít rõ ràng dùng sức, mơ hồ ngửi thấy mùi máu tanh, Lãnh An Thần mới tỉnh khỏi cơn mơ.

“Anh buông” Anh vội vàng mở miệng, trong cổ họng đau đớn giống như xé rách, “Chớ làm tổn thương mình” Cuối cùng, anh lại nói như vậy.

Thân thể của cô bị anh thả lại chỗ cũ, nhưng cái vặn vít chống đỡ ở trên cần cổ cô cũng không có buông xuống, cô giống như sợ anh lại đột nhiên đổi ý.

Chốc lát, cô xoay đầu hướng Tô Hoa Nam, “Lái xe!”

Tô Hoa Nam liếc nhìn Lãnh An Thần, sóng mắt của anh hoàn toàn u ám, giống như mông tảng sương mù dày đặc, thật ra thì Tô Hoa Nam có thể từ bệnh viện đón cô trở lại, cũng là Lãnh An Thần đồng ý, nhưng hai người bọn họ thế nào cũng không nghĩ đến, về đến nhà, cô cứ nhiên lấy cái chết uy hiếp muốn rời đi.

Lãnh An Thần lại để cho cô thống hận như thế sao?

“Tôi bảo anh lái xe” Đoan Mộc Mộc làm sao sẽ không nhìn ra Tô Hoa Nam đang chần chờ là bởi vì cái gì, nhưng cô đã hạ quyết tâm, cũng sẽ không đổi ý nữa.

Cái nhà này, cô sẽ không nán lại thêm.

Mấy ngày nay cô vẫn luôn suy nghĩ, nếu như sau khi cha cô qua đời cô liền rời khỏi Lãnh An Thần, cô cũng sẽ không lâm vào trong lưới tình của anh, cũng sẽ không chịu tổn thương nặng như vậy, là cô vẫn do dự, mới làm hại mình như ngày hôm nay, cô chẳng hề trách ai?

Tô Hoa Nam không thấy phản ứng của Lãnh An Thần, đành phải đem xe nổ máy, nhưng Lãnh An Thần cũng thủy chung đứng ở giữa cửa xe mở ra cùng thân xe, không chịu rời đi.

“Tiểu Thần, hai người nên bình tĩnh một chút đi” Tô Hoa Nam không mở miệng không được, bằng không xe của anh không có cách nào rời đi.

Chỉ là Lãnh An Thần vẫn bất động, ánh mắt giống như đã khóa lại trên người Đao Mộc Mộc, anh không ngờ tới cô sẽ cứng rắn như thế, vì thoát khỏi anh, thậm chí không tiếc thương tổn chính mình.

Mặc dù giữa bọn họ vẫn tựa như tuyết như sương, cũng không rõ ràng, nhưng anh luôn có loại cảm giác, đó chính là cô vẫn luôn ở đây, bất luận như thế nào, cũng sẽ không rời đi, nhưng mà bây giờ đã khác, cô tựa như một mảnh lông vũ, đã từ từ bay xa, mình đã đi bắt, nhưng cô vẫn có thể bay ra từ trong tay.

Loại này cảm giác không thể tiếp tục nắm trong tay khiến người ta hoảng sợ, để cho anh sợ, dù là năm đó Tần Quỳnh rời đi, anh chỉ đau lòng, cũng không có loại cảm giác này.

Vừa nghĩ tới cô nói rời đi, còn có về sau anh và cô trở thành người lạ, tim của anh giống như là bị cát chà xát, mất phương hướng.

Bắt đầu từ khi nào, cô lại bắt đầu không chế tim anh, ngay cả bản thân anh cũng không biết, chỉ cảm thấy giờ phút này nhìn cô từng bước một rời xa, tim của anh cũng giống như từ một gốc cây dây mây bị bẻ xuống

Đau đớn kia, như máu xé thịt.

“Ly hôn, đừng mơ tưởng!” Cuối cùng Lãnh An Thần mở miệng, âm thanh giống như một mỗi khi chạy marathon, “Đời này em cũng chỉ có thể là vợ của anh, đừng mơ tưởng sẽ rời khỏi anh.”

Lời này của anh giống như là đã kích cô, hoặc như đang vì mình ngăn ngừa buông tay mà củng cố lòng tin, hình như chỉ có như vậy thì anh mới có thể lùi một bước, để cho cô rời đi, hình như chỉ có như vậy, anh có thể để cho cô sau khi rời đi có thể an lòng một chút.

Đao Mộc Mộc nghe nói như thế, chỉ cảm thấy buồn cười, sau đó là một mỗi, ngay cả cãi lại cũng không muốn nói, anh nhìn thấy khóe môi cô cười cợt nhả, tựa như đang cười nhạo phân lượng của lời nói kia, tim của anh lại chìm xuống lần nữa, ánh mắt theo mắt của cô dời đi, thân thể lui về phía sau một bước, trước khi cửa xe đóng, anh còn nói, “Chăm sóc cô ấy cho tốt!”

Lời này là cho nói Tô Hoa Nam nghe, mặc dù sự hiện hữu của anh đối với mình mà nói giống như sói nhìn chằm chằm hổ đói, nhưng không có cách nào khác, giờ phút này, anh không thể không đem cô giao cho chú ta, ít nhất như vậy cô sẽ không làm thương tổn mình.

Cửa xe đóng lại trong nháy mắt, anh và tất cả cảnh vật nơi này cũng rời khỏi tầm mắt của Đao Mộc Mộc, cô nhắm mắt lại, giọt lệ không cẩn thận rơi xuống.

Tìm phòng ốc khẳng định là không nhanh như vậy, Đao Mộc Mộc chỉ đành tạm thời ở lại trong căn hộ tư nhân của Tô Hoa Nam, phòng ốc không phải rất lớn, nhưng rất sạch sẽ, hơn nữa đầy đủ mọi thứ.

Có lẽ là do nguyên nhân sanh non, cô có vẻ rất mệt, đến nhà trọ liền nằm ngủ, khi tỉnh lại, Tô Hoa Nam đã ninh xong canh, mùi thơm rơi vào hô hấp, để cho cô muốn ăn, đoạn thời gian gần nhất là bởi vì nôn nghén, cô đều không ăn ngon một bữa cơm rồi, khoan hãy nói, hiện tại thật đói bụng.

Nhìn cô ăn vui vẻ, Tô Hoa Nam vừa đau lòng, vừa vui mừng, “Chậm một chút, không ai giành với em, tương ăn của em một chút cũng không thay đổi, vẫn còn như heo con.”

Động tác ăn cơm của Đao Mộc Mộc Tra dừng lại, ngược mắt nhìn anh, lúc này Tô Hoa Nam mới phát giác mình nói sai, liền vội vàng đứng lên, “Anh đi rót ly nước cho em.”

Thời điểm trước kia, bọn họ thường cùng nhau ăn cơm, Tô Hoa Nam thường cười tương ăn của Đao Mộc Mộc, nói cô cực kỳ giống mẹ heo con, mỗi lần như thế, Đao Mộc Mộc sẽ dương dương tự đắc, hướng về phía anh nói, “Chính là heo, chính là heo, em là mẹ heo nhỏ, vậy anh chính là cha heo được.”

Hôm nay lời này lại nói ra ngoài, cô sẽ không bao giờ mắng anh ta như vậy nữa rồi.

Anh ta và cô tất cả cuối cùng cũng thay đổi, cũng không thể trở về khoảng thời gian trong quá khứ được nữa.

Một đêm này, Đoan Mộc Mộc ngủ không ngon giấc, có lẽ là do nguyên nhân đổi chỗ ngủ, thật ra thì từ nhỏ cô liền quen giường, chỉ là không biết hiện tại cô lại nhận thức cái giường kia? Lãnh An Thần sao?

Lại muốn rời khỏi anh, hình như luôn là mình không rời khỏi.

Lật người, nhìn đêm đen nhánh ngoài cửa sổ, đêm khá dài không biết làm sao vượt qua, cuối cùng mở radio nửa đêm trong điện thoại di động ra, bằng vào âm thanh nào khác xua đuổi người không muốn nghĩ tới trong lòng.

Chẳng biết ngủ lúc nào, trong mơ loạn thành một đống, không biết là cái gì, chính là loạn, rất loạn.

Cho đến khi âm thanh “cốc cốc” đem cô thức tỉnh, loạn này mới kết thúc, Đoan Mộc Mộc ôm lấy chăn mền trên người, mới phát hiện ra thân thể mình rất lạnh, giống như là ngâm nước lạnh cả đêm.

Ngoài cửa, tiếng gõ cửa tiếp tục vang, cũng không phải rất gấp, hơn nữa rất có quy luật, mới đầu Đoan Mộc Mộc cho là cửa đối diện, nhưng sau lại nghe rõ, không phải vậy, là gõ cửa phòng cô.

Bên ngoài, mặt trời đang mọc lên cao, mặc dù nói không biết mấy giờ, nhưng là từ độ cao của mặt trời vẫn có thể đoán được, thời gian cũng không quá muộn.

Mặc áo ngủ vào đi ra mở cửa, cô cho rằng Tô Hoa Nam tới, nhưng vừa mở cửa ra, nhìn thấy người đến kia, cô theo bản năng đóng cửa lại, chỉ là anh thế nhưng lại nhanh hơn cô một bước, mạnh mẽ đi vào, phía sau còn có người phụ nữ trung niên bốn mươi tuổi đi theo.

“Thiếu phu nhân, Chào buổi sáng!” Người phụ nữ nhận ra cô, Đoan Mộc Mộc thấy bà hẳn là người làm theo giờ trong biệt thự của Lãnh An Thần.

Lãnh An Thần vào phòng, quan sát mọi nơi, giống như cảnh sát tìm tòi vậy, khiến Đoan Mộc Mộc không khỏi gai mắt, “Anh tới làm gì sao? Bắt giết sao? Sợ rằng để cho anh thất vọng, hiện tại thân thể tôi tạm được, nhưng muốn tìm gian phu thì cũng cần phải đợi thân thể tốt hơn mới được.”

Mở miệng nói giống như ăn thuốc, cũng không để ý còn có người ngoài ở đây, Lãnh An Thần bị sặc, sắc mặt không tốt, nhưng vẫn nhịn được, chỉ là đối với người làm nữ nói, “Bà đi nấu cơm!”

“Không cần!” Đoan Mộc Mộc lớn tiếng hô dừng lại.

Cô không nên có quan hệ cùng anh, cho nên những thứ quan tâm hư tình giả ý của anh, cô cũng không cần.

Ánh mắt của Lãnh An Thần nhìn sang, vẫn sâu ám như cũ, “Thân thể của em cần chăm sóc, chớ tùy hứng!”

Giọng nói của anh rất nhẹ, nhưng Đoan Mộc Mộc nghe được lại nghĩ đây là kết quả của sự đè nén, nếu như bình thường, có lẽ anh đã sớm nổi giận, thật ra thì kể từ lúc cô gặp chuyện không may, anh một mực đè nén.

“Tôi nói không cần, biến, anh lập tức rút cho tôi!” Đoan Mộc Mộc không có bởi vì anh đè nén mà có một tia cảm kích.

Cô bảo anh biến, chữ như vậy, Lãnh An Thần lớn như vậy, đây cũng là lần đầu tiên có người dám nói như vậy với anh, rất rõ ràng, ánh lửa trong mắt của anh nổi lên bốn phía.

Người làm nữ lúng túng đứng ở nơi đó, nhất thời tiến lùi đều khó, cuối cùng đành phải mở miệng, “Thiếu gia, thiếu phu nhân, hai cô cậu từ từ nói chuyện, nhất là thiếu phu nhân thân thể yếu ớt, ngàn vạn lần không thể tức giận, nếu không bệnh nặng, vẫn là mình chịu tội. Tôi đi ra ngoài mua chút thực phẩm bổ dưỡng.”

Nói xong, người làm nữ đi, trong phòng lớn như thế chỉ còn lại hai người bọn họ, nhìn lẫn nhau, mùi hỏa được vẫn nồng đậm như cũ, chỉ là hỏa trong mắt Lãnh An Thần đã diệt, bởi vì lời nói kia của người làm nữ.

Anh tới nơi này không phải để gây gổ, chỉ là muốn quan tâm cô.

“Anh đi đi!” Đoan Mộc Mộc chỉ hướng cửa, mở miệng vẫn là hai chữ này, không cho phép bố trí sắp đặt.

Lãnh An Thần xoay người ngồi vào trên ghế sa lon, ánh sáng từ cửa sổ sát đất xuyên thấu chiếu sáng vào trên người anh, cực kỳ sáng ngời, không nhìn ra chút hơi mù nào, nhưng Đoan Mộc Mộc biết anh bề ngoài sáng ngời như vậy, tâm có nhiều tàn nhẫn?

Vừa nghĩ tới đứa bé của bọn họ bị anh tự tay bóp chết, cô đã cảm thấy hận!

Hận cõi đời này làm sao lại có anh loại đàn ông áo mũ chỉnh tề như thế, hận đôi tay anh dính máu tươi còn có thể an nhiên ngồi ở chỗ này?

Hận ý trong lòng vào giờ khắc này tích tụ lại, Đoan Mộc Mộc cuối cùng cũng bộc phát, cầm cái ly trên bàn lên hướng anh ném đi, anh không né tránh, cái ly đập vào trán của anh, không vỡ, nhưng có thể nhìn thấy trên gương mặt tuấn tú nhanh chóng hiện lên cục lớn.

Anh động cũng không động, giống như túi kia chỉ là một đoàn không khí, căn bản đau cũng không có, chỉ là trông mắt của anh lại sâu ám rõ ràng.

“Có phải cho em cây dao, cho anh chảy máu, trong lòng em sẽ thoải mái hơn một chút hay không?” Anh mở miệng, âm thanh trầm thấp, mang theo từ tính, dễ nghe như cũ.

Đoan Mộc Mộc nắm thành quả đấm, trong lòng giống như bị một cái tay bắt cong, tại sao cô muốn tức muốn chết muốn sống, anh thế nhưng lại bình tĩnh như thế? Anh nói cho anh đổ máu thật sao? Cô thật rất muốn như vậy.

Chỉ là, cô không có tìm được dao găm, lại nghe thấy anh còn nói, “Người phải hiểu được có chừng có mực, chuyện đứa bé là anh có lỗi, nhưng người sai trước là em” Lời của anh khiến cô sững sốt, sau đó nghe thấy anh còn nói, “Em vốn không nên xuất hiện.”

Hoá ra là như vậy, anh vẫn còn biến tướng chỉ trích cô.

“Chuyện em tư thông với đàn ông anh không truy cứu, sau này cũng đừng hồ đồ, dưỡng thân thể cho tốt, sau đó chúng ta sẽ giống như ngày trước” Anh nói như gió nhẹ nước chảy, giống như anh hại một cái sinh mạng cũng đơn giản như việc tiện tay làm vỡ một cái chén vậy, hơn nữa lời nói này giống như là ban ân, anh ban ân tha thứ cho cô, rồi lại càng giống như làm giao dịch, anh phá hủy đứa bé của cô, cũng không truy cứu chuyện bên ngoài của cô, hai người bọn họ thanh toán xong.

Đoan Mộc Mộc chỉ cảm thấy tức giận trong ngực chột nổ tung, “Lãnh An Thần, anh nói lời này không sợ bị thiên lôi đánh sao? Tôi cho anh biết, đời này anh liên nhất định là đoạn tử tuyệt tôn, muốn sinh con, anh nằm mơ đi!”

Hình như chỉ có mắng ra thì tức giận đè nén trong ngực cô mới có thể dễ chịu hơn một chút.

Cô kịch liệt chửi rủa khiến anh có chút ngoài ý muốn, nhưng thoáng qua liền vẻ mặt lạnh nhạt, “Đó là việc của anh, em trước tiên dưỡng thân thể của mình cho tốt rồi hãy nói.”

Lời này hình như mang theo ý vị châm chọc.

“Tôi có chết cũng không cần anh hỏi đến!” Đoan Mộc Mộc nhào tới, muốn cẩu véo anh, nhưng anh nghiêng nghiêng, ngược lại cô bị anh ngăn chặn, một đôi trong tròng mắt đen nhìn cô té ngã, cuồng loạn điên cuồng, giống như kẻ điên.

“Nhẫn nại của anh là có giới hạn, chớ hếch mũi lên mặt” Giọng điệu của anh đã hoàn toàn bất đồng, hình như nhẫn nại đã hao hết toàn bộ, “Ngoan ngoãn ở nơi này dưỡng cơ thể, sau đó đi làm, còn nữa đừng tưởng rằng hiện tại có Tô Hoa Nam che chở em, thì em muốn tránh né anh, anh sẽ không đồng ý.”

Nói xong câu đó, anh đi, lưu lại cô nằm trên ghế sa lon, toàn thân tức giận phát run, như Robb bị xé rách nát.

Đây chính là Lãnh An Thần, Thái Sơn đè đầu cũng không biến sắc, cũng là sơn băng địa liệt có thể khuấy đảo người khác, Đoan Mộc Mộc thật hận hôm nay mắt không chế, nhưng sau khi mắng ra, cô thật thư thái hơn rất nhiều.

Anh muốn cô dưỡng bệnh, nhưng cô cố tình không, ngày thứ hai Đoan Mộc Mộc liền đi làm, thời điểm chứng kiến cô tới, trong nháy mắt anh có chút ngạc nhiên, nhưng hình như rất nhanh liền hiểu được tâm tư của cô, cũng không có nhiều lời một chữ.

Có lẽ là bị chỉ ý của anh, Đoan Mộc Mộc không có chuyện tái sinh, đi làm, cũng ngồi nhàm chán, hoặc là lên mạng, hoặc là ngắm người, thỉnh thoảng Tô Hoa Nam sẽ tới ngồi cùng cô, nhưng cũng chỉ nhìn nhau chẳng nói gì.

Trước kia hai người thân mật khăng khít, hiện tại biến thành như vậy, bọn họ cũng rất lúng túng, nhất là Tô Hoa Nam, anh cũng không quên được Đoan Mộc Mộc hoài nghi anh.

Trong buổi trưa một ngày, khi tất cả mọi người cũng đi ăn cơm, Đoan Mộc Mộc đang cầm tách trà đi vào phòng trà nước, cũng đi ngang qua phòng làm việc của Lăng Khả Tâm thì nghe được giọng nói của Tô Hoa Nam——

“Cô nói cho tôi biết ngày đó xảy ra chuyện gì?”

“Ngày đó? Em không hiểu anh đang nói gì?” Giọng nói của Lăng Khả Tâm rất êm tai, giống như là gió xuân trong tháng ba, làm cho người ta mềm lòng.

“Khách sạn Mị Sắc!” Tô Hoa Nam chỉ nói bốn chữ này, Đoan Mộc Mộc liền hiểu, anh đang chất vấn Lăng Khả Tâm chuyện ngày đó cô ta làm thế nào mà lúc cô đi nửa giờ liền nằm ngủ ở trên giường Lãnh An Thần.

Cũng không nghe thấy Lăng Khả Tâm lập tức trả lời, Đoan Mộc Mộc rõ ràng cũng khẩn trương nắm chặt chén nước, thậm chí ngay cả hô hấp cũng buộc chặt, một hồi lâu mới nghe thấy giọng của Lăng Khả Tâm, “Anh biết quan hệ giữa em và anh ấy không phải một ngày.”

Cô ta hình như rất thẳng thắn, hơn nữa còn thẳng thắn không đến kiêu dè, Đoan Mộc Mộc không khỏi hoài nghi cô gái kia rốt cuộc là yêu Lãnh An Thần hay là Tô Hoa Nam, hoặc là cô ta không thương ai, chỉ thích tiền của bọn họ.

“Làm sao cô tính kế chính xác đến như vậy?” Tô Hoa Nam ép hỏi.

“Em chính là coi giữ cả đêm, làm sao sẽ không được?” Lăng Khả Tâm mở miệng, “Anh đại khái cũng không biết giữa em cùng Lãnh An Thần mặc dù thoát nhìn đâm loạn không chịu nổi, nhưng chúng ta thật sự không làm chuyện gì cả, anh ta đối với em chẳng qua là gặp dịp thì chơi mà thôi.”

Đoan Mộc Mộc nghe không hiểu, lại nghe thấy Lăng Khả Tâm nói tiếp, “Không phải anh nói cụ nhà Lãnh gia vẫn luôn muốn có cháu chất sao? Em muốn mang thai con của Lãnh An Thần, tình huống kia cũng không giống nhau.”

Nghe đến đó, Đoan Mộc Mộc hình như đã hiểu rõ ràng một chút, thì ra đây đều là tính toán của Lăng Khả Tâm.

“Em mua chuộc Hồ Tiểu Liệt bỏ thuốc cho anh ta, thật không nghĩ đến cô gái kia thế nhưng làm thuốc giải của anh ta, lại nói chuyện này còn phải trách anh” Giọng điệu của Lăng Khả Tâm đột nhiên bén nhọn, “Không phải anh nói người trong lòng Đoan Mộc Mộc Tâm yêu là anh sao, sẽ không cùng Lãnh An Thần là như thế nào đây? Nếu không phải vì tin những lời đó của anh, em sẽ sử dụng nước cờ khác rồi.”

Hình như không còn cần thiết phải nghe tiếp nữa, tất cả đều có đáp án, Đoan Mộc Mộc xoay người, nhưng không biết thế nào, hai chân liền mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã nhào, cũng may cô đỡ vào vách tường, chỉ là phát ra tiếng vang, đúng lúc này, âm thanh trong phòng dừng lại, hình như cũng phát hiện ra cái gì.

Đoan Mộc Mộc nhanh chóng chạy đi, không có chú ý tới cô gái mở cửa phía sau, trên mặt là nụ cười châm chọc, cô ta đóng cửa lại, đôi tay giống như rắn quấn lên cổ của Tô Hoa Nam, “Trình diễn xong rồi, anh làm sao báo đáp em đây?”

Tô Hoa Nam gỡ tay của cô ta, “Đừng làm rộn, bây giờ là ở công ty.”

“Công ty thì thế nào? Em hiện tại liền muốn” Tay Lăng Khả Tâm thăm dò vân vê trước ngực của anh ta, bắp thịt căng thẳng khiến toàn thân cô run lên, “A Nam, cho em!”

Mặc dù Tô Hoa Nam không giống như Lãnh An Thần là vấy bẩn tên ở bên ngoài như vậy, nhưng anh cũng không phải là thánh nam, đối mặt với cô gái trêu chọc. Anh ta không thể không động tình, huống chi cô gái này cũng có bản lãnh quyến rũ người, hai ba lần sẽ để cho thân thể anh nóng lên.

Anh ta trở tay nhấn một cái, Lăng Khả Tâm bị áp trên ván cửa bèn chắc, bàn tay vê trên ngực cô ta, chỉ mấy cái ngăn ngừa, Lăng Khả Tâm liền không chịu nổi thở hổn hển, thân thể càng thêm mềm thành nước, ngồi phịch ở trên người của anh ta.

Tô Hoa Nam cởi áo sơ mi của cô ta ra, nút áo nhất thời vang lên “lộp bộp”, tan tác đầy đất, Lăng Khả Tâm nhìn áo sơ mi bị rách, miệng hồng cong lên, “Anh làm gì mà gấp như vậy, một lát nữa em sẽ không có y phục mặc rồi.”

“Vậy thì đừng mặc” Tô Hoa Nam nhìn nhũ hoa ở dưới áo ngực đen viền ren, cặp mắt sáng lên, tay tìm kiếm phía sau lưng cô ta, dễ dàng tháo ra nút cài móc, hai đoá hoa mềm mại nhảy vọt ra ngoài, như thỏ trắng bướng bỉnh.

Tô Hoa Nam chỉ cảm thấy cổ họng nhất thời khô khốc, cúi đầu ngậm đỉnh núi vào trong, đầu lưỡi câu lấy chóc lát, mơ hồ cảm thấy đỉnh núi kia giống như núi nhỏ phòng lên, chĩa vào lưỡi anh ta.

Lăng Khả Tâm sớm đã bị anh ta bú liếm đến hôn bay phách tán, hận không thể đem linh hồn đẩy mạnh vào trong miệng của anh ta, “A Nam, A Nam.”

Tiếng ngậm phát ra mang theo lời mời, một đôi tay nhỏ bé luồn sâu vào trong tóc anh ta, cố gắng kéo đầu của anh gần vào lồng ngực của mình hơn chút nữa, ngực đồng thời ưỡn cao hơn, kéo đầu của anh ta đi vượt ve một đoá hoa bị bỏ rơi.

Cô ta khát vọng, Tô Hoa Nam dĩ nhiên cảm nhận được, mắt đỏ bừng nhìn cô ta một cái, sau đó lần nữa cắn cô ta, mang theo chút sức lực, cô ta vọt ra tiếng thét chói tai ——

“Bảo bối, em nhẹ một chút, em muốn khiến tất cả mọi người tới đây à?” Giọng nói của Tô Hoa Nam khàn khàn nhắc nhở.

Lăng Khả Tâm cố ý dùng ngực trắng mềm cọ môi anh ta, “Còn không phải tại anh.”

“Đó cũng là do em quyến rũ trước.”

“Anh thật là hư!”

“Tệ hơn vẫn còn ở phía sau.”

“A ——”

Ngón tay của anh ta từ dưới váy cô ta chen vào, đã xâm nhập vào vườn hoa của cô ta.

Thịt non mềm mại ở dưới đoá hoa như bị đầu ngón tay anh ta vuốt lên, rất nhanh sẽ hoàn toàn nở rộ, Lăng Khả Tâm không chịu nổi, chỉ cảm thấy trong đầu có vô số ánh sáng đang nhảy, rất muốn.

“A Nam, A Nam, cho em.” Cô ta lẩm bẩm kéo áo sơ mi của anh ta, ngậm hạt đậu trước bộ ngực anh ta, nuốt liếm bụng anh ta.

Ở phương diện này, Lăng Khả Tâm là lão luyện, Tô Hoa Nam rất nhanh cũng không chịu nổi, anh ta giật phắt váy cô ta, đoá hoa trắng nõn dưới hạ thân cô ta lộ ra, sau đó gác ở bên hông của mình, sau đó thả ra vật dâng trào của mình, ở chỗ mềm mại của cô ta chà mấy cái rồi chọt đâm.

Cánh cửa vì động tác kịch liệt của bọn họ mà lay động, Lăng Khả Tâm càng giống như là cành hoa trong gió rét, bị đập chồn tùy lúc sẽ rơi xuống.

Phòng làm việc đặt tài liệu chỉnh tề, giờ phút này đầy dâm loạn, tiếng thân thể nam nữ va chạm liên tiếp, thật lâu không chịu ngừng nghỉ.

Hồi lâu, lúc Tô Hoa Nam gằm nhẹ, tất cả rốt cuộc cũng yên tĩnh lại.

Ngoài cửa, đã có người lục tục trở lại, tiếng đi bộ cùng giọng nói rõ ràng lọt vào tai, Lăng Khả Tâm uể oải không chịu nổi giắt trên người Tô Hoa Nam, “Một quá.”

“Bảo bối, mệt là anh” Tô Hoa Nam ở trên cặp mông trắng của cô ta bóp một cái, “Nhanh sửa sang lại đi, tránh khỏi tẹo nữa sẽ có người tới.”

“Em không muốn, anh làm cho em đi” Lăng Khả Tâm làm nũng.

Nghe động tĩnh bên ngoài càng lúc càng lớn, Tô Hoa Nam cuối cùng có điều cố kỵ, âm thanh trầm xuống, “Gây nữa, về sau cũng đừng nghĩ!”

“Em.” Lăng Khả Tâm không ngờ tới anh ta trở mặt nhanh như vậy, không cam lòng lui ra từ trên người anh ta, tức giận mặc y phục.

Tô Hoa Nam nhanh hơn cô ta một bước, đi tới trước cửa sổ sửa sang lại tóc bị cô ta nắm rối loạn, đúng lúc này, nghe được Lăng Khả Tâm nói, “Mới vừa rồi anh sẽ không đem em làm thành cô ta chứ?”

Lời này khiến động tác của Tô Hoa Nam dừng lại, anh ta chậm rãi xoay người, trông mắt đen hoàn toàn lạnh lẽo, không còn một chút dịu dàng lúc trước, “Về sau ít nói bậy, nếu không đừng trách anh trở mặt.”

Bây giờ anh ta còn chưa trở mặt ư? Ba phút trước vẫn còn dong ruổi ở trên người cô ta, nhưng bây giờ lại vì người phụ nữ khác mà rống cô ta, Đoan Mộc Mộc đó có cái gì tốt chứ? Khiến thần kinh của Lãnh An Thần rối loạn, cũng làm cho người đàn ông này thần hồn điên đảo?

Lăng Khả Tâm lấy ra áo sơ mi mới từ trong tủ, giận dữ cởi nút áo, giống như coi áo sơ mi là người nào đó.

Tô Hoa Nam trở về từ phòng làm việc của Lăng Khả Tâm, chỉ là anh ta chẳng thể nghĩ tới Đoan Mộc Mộc lại ở phòng làm việc của anh ta, cuối cùng chột dạ, trên mặt anh ta thoáng qua vẻ mất tự nhiên, “Em... tại sao em lại ở chỗ này?”

“Em.” Đoan Mộc Mộc vừa muốn mở miệng, liền liếc thấy trong cổ áo sơ mi trắng của Tô Hoa Nam có vết son đỏ, trong lòng nhất thời nói không ra tư vị gì, lúc cô nghe thấy Lăng Khả Tâm nói như thế, liền tự trách vì trước đó hiểu lầm Tô Hoa Nam, muốn đến nhận lỗi với anh, nhưng mắt nhìn thấy tình cảnh này, cô lại không mở miệng được.

Không phải để ý, mà là cảm thấy buồn nôn, ghê tởm mình từng là bạn trai bạn gái với người đàn ông này.

“Anh thật không ngại quá khứ của Lăng Khả Tâm cùng Lãnh An Thần sao? Vậy thì anh rất ưa thích chuyện chú cháu cùng hưởng một cô gái, rất kích thích?” Lời nói cực đoan, không hiểu sao liền thoát ra khỏi miệng, Đoan Mộc Mộc cũng không biết mình thế nào?

“Mộc Mộc.” Cô phản ứng kích động khiến Tô Hoa Nam không được tự nhiên, thậm chí cho rằng cô nghe trộm được bọn họ mới vừa dâm loạn. Nhưng anh ta còn chưa đi tới gần, Đoan Mộc Mộc liền trốn xa.

“Ghê tởm!”

Xác thực, Đoan Mộc Mộc thấy Tô Hoa Nam đi đến gần, liền đánh hơi được mùi dâm loạn.

Hai chữ này, càng làm cho Tô Hoa Nam không thấy ngọn nguồn, vội vàng giải thích, “Mộc Mộc, em hãy nghe anh nói.”

“Thì ra là thư ký Đoan cũng ở đây” Cửa đột nhiên vang lên âm thanh cắt đứt lời nói của Tô Hoa Nam, quay đầu lại đã nhìn thấy Lãnh An Thần chẳng biết lúc nào thì đứng ở cửa.

Đoan Mộc Mộc nhìn thấy anh vẫn còn tức, thật không hổ là huyết thống nhà họ Lãnh, mỗi một người đều là bề ngoài thì ngoan nấp, sau lưng bắn thủ bại hoại.

Cô nhắc chân muốn đi, lại bị Lãnh An Thần chặn đường đi, “Thư ký Đoan, tôi có việc tìm cô.”

Đây là lần đầu tiên sau sự việc đứa bé, Đoan Mộc Mộc đi làm, là lần đầu tiên Lãnh An Thần nói chuyện với cô, Đoan Mộc Mộc không muốn để ý đến anh, nhưng đây là công ty, anh là ông chủ, hơn nữa anh nói rất công thức hóa, cô không có lý do gì cự tuyệt, chỉ có thể đứng tại chỗ chờ.

Lãnh An Thần đem một phần tài liệu trong tay đưa cho Tô Hoa Nam, “Nước Úc mới xảy ra chút vấn đề, chú đi nhìn xem thế nào, vé máy bay đã bảo thư ký đặt xong” Nói qua liền nhìn xuống đồng hồ đeo tay, “Ba giờ chiều.”

Tô Hoa Nam nắm chặt tài liệu trong tay, cho tới bây giờ đều là như thế, Lãnh An Thần ngay cả thương lượng với anh ta cũng không thương lượng liền làm chủ, chỉ là ai bảo cậu ta bây giờ là tổng giám đốc? Nhưng mà một ngày nào đó, anh ta muốn giẫm người đàn ông này ở dưới chân, xem cậu ta còn có thể phách lối như thế nào?

“Biết” Tô Hoa Nam mặc dù trong lòng giận dữ, nhưng mặt ngoài chỉ có thể cung kính, ai bảo người ta quan lớn hơn một cấp đề chết người đấy, chỉ có thể ngậm khổ.

“A, đúng rồi, nhớ đổi áo sơ mi” Lãnh An Thần cũng nhìn thấy vết son môi trên cổ áo Tô Hoa Nam, nhưng mà anh biết đây tuyệt đối không phải của Đoan Mộc Mộc, bởi vì cô chưa bao giờ dùng son môi điểm lệ như vậy, tối đa cũng là dùng son nước, hơn nữa còn là vị hoa quả.

Bỗng dưng, anh lại có chút hoài niệm cảm giác hôn cô thì môi mềm nhũn mang theo mùi trái cây ngọt lịm, nhưng mà mùi vị này đã lâu rồi cũng không có thưởng thức.

“Thư ký Đoan đi thôi” Ánh mắt Lãnh An Thần quét qua môi Đoan Mộc Mộc, con mắt không khỏi ảm đạm.

100. Chương 100: Vạch Trần Thân Thế

Tòa cao ốc cao vút cắm thẳng vào mây đen, trước cửa sổ sát đất, Lãnh An Thần đứng chấp tay, tấm kính mỏng dựng trước khuôn mặt anh, phẳng phất rọi màu vàng vào mặt anh, để cho anh càng thêm sống động sáng sủa.

Hai tay anh cầm ở trong túi quần, một bộ khí thế lạnh nhạt, cả người cho dù đứng chỗ nào, dù một chữ không nói, nhưng cũng đủ để khuynh thành.

Ánh mắt Đoan Mộc Mộc giống như bị khóa ở trên người anh, một chút cũng không thể hoạt động.

“Hết giận chưa?” Anh mở miệng, âm thanh nhu hòa mà dễ nghe, giống như là thanh tuyến róc rách di động nhanh qua vậy.

Cả thị giác và thính giác đều bị anh chinh phục, Đoan Mộc Mộc không ngờ tới, cô âm thầm dùng móng tay bấm vào lòng bàn tay của mình, cho đến khi đau đến truyền đến khiến cho cô tỉnh táo.

Tại sao lại bị anh mê hoặc? Thậm chí quên mất thương tổn cùng đau đớn mà anh mang lại, Đoan Mộc Mộc à mày thật đúng là không chính trực, cũng không có trí nhớ.

Bị lạc ở giữa hận ý bỗng bị xua tan, Đoan Mộc Mộc giờ khoe môi, “Tổng giám đốc, có chuyện thì ngài cứ sắp đặt, nếu như không có chuyện gì, tôi đi ra ngoài trước.”

Cô không muốn có khúc mắc với anh, nhất là chuyện riêng, cô chịu tiếp tục đi làm lại, một là cô cần phần công việc này, hai là cô biết coi như cô rời khỏi nơi này, sợ rằng chỉ cần Lãnh An Thần thổi giông, cũng sẽ không có công ty nào dám thuê cô.

Lời nói lạnh nhạt xa cách từ trong miệng cô truyền ra, Lãnh An Thần khẽ xao động, trái tim dần dần lạnh, cô còn không chịu tha thứ cho anh, mà anh đã cố gắng lớn nhất rồi, bộ dạng này là bởi vì còn quan tâm một người đàn ông khác ư?

Vừa nghĩ tới cô đã từng phản bội qua mình, điểm ấy náy trong lòng Lãnh An Thần liền giống bị gió thổi qua, chợt phiêu tán.

“Đương nhiên có chuyện!” Anh khôi phục nghiêm nghị, một bộ tư thế tổng giám đốc tiêu chuẩn đối đãi với cấp dưới, nói xong, đi về phía bàn làm việc của mình, chốc lát từ đáy bàn lấy ra một cái túi, “Đưa cho em.”

Đoan Mộc Mộc cau mày, cái gói cho cô tại sao ở trong tay anh? Đúng lúc này lại nghe thấy anh còn nói, “Chính xác mà nói là cho cha vợ đại nhân, nhưng mà ông ấy không có ở đây, cho nên vẫn là giao cho em!”

Một câu ông ấy không có ở đây, lại chạm đến cánh cửa xốt xa trong lòng Đoan Mộc Mộc, trong mắt vọt lên hơi nước mờ mờ, cô nhanh chóng tiến lên muốn cầm lấy cái túi, nhưng Lãnh An Thần lại đề xuống, “Đây là gửi về đến trong nhà” Nói qua liền dừng lại, mắt tự nhiên sờ chớp mũi một cái, “Hai ngày nay lão thái thái luôn hỏi em, có thể trở về một chuyến hay không?”

Cô nhìn anh, tròn mắt đen nhánh cùng giọng điệu của anh đều là ý hỏi, Đoan Mộc Mộc căng thẳng, mặc dù đối với Lãnh An Thần, người này cô cực hận, nhưng lão thái thái đối với cô là thật tốt.

“Bà nội. . . .” Cô không khỏi kêu ra miệng, “Bệnh của bà như thế nào?”

Nghe thấy cô vẫn còn quan tâm đến lão thái thái, trước trái tim lạnh lẽo của Lãnh An Thần hình như lại gặp được gió xuân, dần dần ấm lên, “Không ổn, đã hai bữa không ăn chút đồ gì rồi.”

Đối với người già mà nói, một khi không ăn đồ, vậy đại biểu cho cái gì, cô chắc chắn hiểu, trái tim nhói lên, “Không ăn đồ sao được? Sao các người không mang bà đến gặp bác sỹ, tiếp tục như vậy, thân thể của bà sao có thể chịu nổi?”

Liên tiếp chất vấn để lộ ra kích động, thậm chí khuôn mặt nhỏ cũng đỏ bừng, tay Lãnh An Thần không khỏi nắm bả vai của cô, “Bà xã, nếu em quan tâm bà nội như vậy, tại sao không tới thăm bà?”

Hình như có cái gì không đúng.

Đoan Mộc Mộc ý thức trở lại, muốn lui ra, nhưng Lãnh An Thần đã không cho cơ hội, “Anh biết rõ em hận anh, nhưng bà nội không sai, có lẽ em về nhà, bà liền ăn cơm.”

Nhiệt độ lòng bàn tay anh cách lớp áo sơ mi thật mỏng truyền đến bên trong thân thể của cô, Đoan Mộc Mộc không chịu nổi, nhưng lại không thoát khỏi, đối mặt với lời nói của anh, cô chỉ cảm thấy trái tim khổ sở, cô không phải là không muốn trở về nhìn bà một chút, nhưng cô không dám, thậm chí là không thể đối diện.

Vừa nghĩ tới mình bỏ lỡ đứa bé mà lão thái thái luôn mong mỏi, Đoan Mộc Mộc đã cảm thấy mình có tội, cho nên đây cũng là lý do cô không muốn vào biệt thự ở nữa, bởi vì chỉ cần đi vào ở, ngày ngày sẽ phải gặp mặt lão thái thái, mặc dù lão thái thái không phải mỗi lần đều nói chuyện đùa nhỏ, nhưng Đoan Mộc Mộc Năng cảm thấy ánh mắt của lão thái thái cũng sẽ cố ý dừng lại ở bụng cô.

Kỳ vọng như vậy so với bất kỳ ngôn ngữ nào cũng làm cho lòng người rung động, nhất là khi đã từng mang thai, Đoan Mộc Mộc thiếu chút nữa liền nói cho lão thái thái rồi, chỉ là đột phát rất nhiều chuyện, cô còn chưa nói, kết quả đứa bé đã không còn.

Thay vì nói cô không muốn đối mặt với lão thái thái, không bằng nói cô không cách nào đối mặt với ánh mắt kỳ vọng của lão thái thái, như vậy sẽ làm cô vĩnh viễn không thể quên đứa bé mình bỏ lỡ.

“Tối nay trở về nhé?” Mơ hồ nhìn thấu cô buông lỏng, Lãnh An Thần đuổi sát.

Trong nháy mắt này, trái tim Đoan Mộc Mộc cũng buông lỏng, như thế nào đi nữa, lão thái thái luôn đối tốt với cô, cho dù cô muốn hận, cũng không thể không phân biệt rõ phải trái đúng sai.

“Được, tôi sẽ trở về!” Lời này của Đoan Mộc Mộc mới phát ra, Lãnh An Thần liền kích động một tay vòng ôm lấy cô.

“Bà xã, cảm ơn em, anh biết ngay em thiện lương nhất mà!” Nháy mắt ôm lấy cô lồng ngực liền căng đầy, Đoan Mộc Mộc vẫn không khỏi run rẩy, thậm chí để cho cô cảm thấy tham luyến, mấy ngày qua, cô lạnh nhạt anh, không để ý tới anh, thậm chí là hận anh, nhưng cô vẫn thích anh.

Phụ nữ yêu giống như là đầm lầy, không dễ dàng lâm vào, nhưng một khi lồm xuống sẽ không dễ dàng thoát thân, dù cho anh tổn thương bao nhiêu, cuối cùng cô vẫn không rút ra được.

“Anh buông tôi ra” Đoan Mộc Mộc hơi tham luyến, tiếp đó đẩy anh.

Cô sẽ không tha thứ cho anh, tuyệt đối sẽ không, cho dù cô yêu anh, cũng không thể sửa đổi.

Lãnh An Thần giống như là không nghe được, ngược lại ôm cô chặt hơn, những ngày qua anh lại làm sao tốt hơn, mỗi ngày, buổi tối khi nhắm mắt lại đều là ánh mắt oán hận của cô, đều là bộ dạng cô nằm ở trong vũng máu.

Những thứ hôm qua này, anh đều cần rượu cần để gây mê bản thân mới có thể ngủ, mới có thể để ỉn ỉn dừng vì chuyện đã làm mà đau lòng tự trách, dừng vì muốn cô mà đêm không thể say giấc.

“Buông tay!” Đoan Mộc Mộc thấy anh không buông tay, lên giọng.

“Bà xã, để cho anh ôm một lát” Giọng nói của anh nhẹ như tuyến âm dây cung vang ở bên tai, cùng lúc đó, mặt càng vui sâu vào tóc cô.

Mùi thơm đầu gối nhàn nhạt thậm chí không biết là hương thơm loại hoa nào loại quả nào, nhưng anh lại cảm thấy dễ chịu như vậy, chẳng biết lúc nào, anh đã do đơn phương yêu mến mùi thơm hoa dành dành mà trở nên không hề bắt bẻ nữa, thậm chí càng cảm thấy trên người cô có loại mùi hương thoang thoảng này mới hơn hấp hối lòng người, càng thêm lâu dài.

Trái tim của Đoan Mộc Mộc vì một câu mềm mại dịu dàng của anh mà đảo loạn, tay khước từ anh cũng dần dần không làm được gì, thậm chí có chút để mặc cho thời khắc lâu dài.

Hương thơm của cô, cô mềm mại, kèm dè dặt tự trách, khiến thân thể Lãnh An Thần yên lặng bắt đầu sục sôi, nụ hôn của anh không biết bắt đầu thế nào, cứ như vậy nóng lên.

“Bóp ——”

Mặt của anh bị quăng một cái tát nặng nề, mà cô đã tránh thoát khỏi ngực anh, nhìn đầy mắt trong suốt đen nhánh của anh càng thêm đau, trái tim của cô bởi vì sự đụng chạm của anh mà cứng lại, vì để cho cô lại nghĩ tới đêm hôm anh cưỡng bức đó, máu tanh cả đêm, làm sao có thể bởi vì thời gian mà phai nhạt?

Cô hận anh, vĩnh viễn hận anh!

Cô cầm túi xách trên bàn, xoay người chạy ra ngoài, trước lúc đóng cửa ra vào thì dừng lại, cô lại bổ sung một câu, “Bây giờ tôi hối hận rồi, tôi sẽ không về, hơn nữa chết cũng sẽ không trở về.”

Cửa phòng bị “ầm” đóng lại, ngực Lãnh An Thần chột đau, giống như cánh cửa kia dồn chặt tim anh, anh biết cô bướng bỉnh, lại không nghĩ rằng cô bướng bỉnh đến mức ngay cả lòng nhân từ cũng không có, thậm chí ngay cả sống chết cũng không quan tâm.

Nghĩ đến bà nội thương cô như thế, thậm chí vượt qua người cháu trai ruột là anh, Lãnh An Thần cười lạnh, Đoan Mộc Mộc, cuối cùng cô cũng chỉ là người phụ nữ bạc tình bạc nghĩa mà thôi!

Trở lại phòng làm việc, Đoan Mộc Mộc vô lực dựa vào cửa, vẫn còn đang tiêu hóa mấy câu nói của Lãnh An Thần, nói thật không phải cô lòng dạ ác độc, mà là cô sợ vừa vào cửa liền sẽ không ra được, hơn nữa cô phát hiện ở cùng với anh, cô sẽ mất khống chế, đây mới là điều làm cô cực kỳ sợ.

Bọn họ không thể nào ở cùng nhau, đây là kết luận cô đã sớm có, dù là hiện tại cô không đề cập tới chuyện ly hôn, cũng chỉ vì không muốn lão thái thái bệnh nặng như thế dưới tình huống này lại bị họa vô đơn chí.

Bà nội, thật xin lỗi!

Đoan Mộc Mộc nhìn trời xanh ngoài cửa sổ, lẩm nhẩm.

Trong túi hình như là cái hộp gỗ, Đoan Mộc Mộc mở bao bì trước sáng chói, bên trong nên chứa vật gì, có thể nghe được tiếng vang nhỏ nhẹ, nhìn lại địa chỉ gửi món đồ hẳn là một Viện Phúc Lợi, người gửi món đồ tên là Trần Xuân.

Cha có liên hệ với Viện phúc lợi sao? Sao cô cũng không biết!

Có nghi ngờ xẹt qua trong đầu Đoan Mộc Mộc, cô từ trong ngăn kéo lấy ra một con dao, quyết định vẫn mở ra nhìn kỹ rồi nói.

Cô đoán quả nhiên không sai, cái túi này thật sự có một hộp gỗ, ấy là loại gỗ màu mận chín, chỉ là mặt sơn đã loang lổ hết, cái này thoạt nhìn là thứ gì có chút lâu lắm rồi.

Mang theo đủ loại nghi vấn, Đoan Mộc Mộc chậm rãi mở hộp ra, chẳng biết tại sao, trong quá trình mở cái hộp ra, trái tim Đoan Mộc Mộc lại luống cuống không thôi.

Đập vào mi mắt là một cái yếm hồng, đứa bé dùng cái loại đó, hình như là dùng một cái khăn lông nhỏ và khăn tay chế thành, kiểu dáng rất đơn giản, nhưng ở giữa cổ một chữ Phúc thêu màu vàng kim, dưới góc trái còn có đóa hoa mai nhỏ, hai đường thêu màu trắng, trừ cái đó ra, bên trong còn có một lá thư, chỉ có hai đồ vật, không còn gì khác.

Đoan Mộc Mộc sững sốt mấy giây, mở thư ra, nhưng khi nhìn thấy, mặt của cô liền trắng.

Làm sao có thể? Điều này sao có thể?

Cô thế nào đều không thể tin tưởng tất cả những gì trong thư nói, tại sao cô có thể không phải là con gái ruột thịt của ba?

Cô không tin, không tin.

Thế nhưng nhìn lá thư ba lần, cô sẽ không nhìn lầm!

Trái tim Đoan Mộc Mộc giống như là bị thuyền lật khuấy trên mặt biển, sóng lớn nhất thời nổi lên bốn phía.

“Mộc Mộc, em làm sao vậy?” Tô Hoa Nam đi vào, liền nhìn thấy mặt cô xám trắng ngồi ở đó, một đôi mắt trống không giống như toàn bộ thế giới cũng lấp không đầy.

Chưa bao giờ thấy qua cô như vậy, Tô Hoa Nam sợ hết hồn, anh tới đây là muốn tạm biệt cô, cũng dặn dò cô phải chăm sóc mình thật tốt, nhưng không ngờ thấy cô như vậy.

“Em bị ốm hả? Hay là nơi nào không thoải mái?” Tay Tô Hoa Nam đặt lên trán cô, mới phát hiện một mảnh lạnh lẽo, “Sao lạnh như vậy? Anh dẫn em đi bệnh viện.”

Bất luận Tô Hoa Nam làm cái gì nói gì, Đoan Mộc Mộc cũng không có chút phản ứng nào, cô giống như là bị thuật định thân vậy, cuối cùng nhận thấy được sự khác thường của cô không đơn giản giống như ngã bệnh, Tô Hoa Nam mới nhìn thấy trong tay cô rủ dưới bàn có nắm một phong thư.

“Đây là cái gì?” Anh ta vừa muốn đưa tay lấy đi, lúc này Đoan Mộc Mộc lại đột nhiên có phản ứng, một tay cô đẩy Tô Hoa Nam ra, sau đó chạy ra ngoài.

“Mộc Mộc.” Tô Hoa Nam ở phía sau gọi cô, nhưng cô căn bản không ngừng, hình như căn bản không nghe được giọng anh ta.

Khi anh ta chạy đến thang máy, đã đóng cửa lại, cũng nhanh chóng giảm xuống, Tô Hoa Nam muốn đuổi theo đã không kịp.

“Tô Phó tổng cũng không nên lơ máy bay, lãng phí vé máy bay là nhỏ, làm trễ nải đề án mở rộng thì to lắm đấy” Ở trong phòng làm việc, Lãnh An Thần nghe thấy người kia lớn tiếng kêu bà xã của mình, dĩ nhiên sẽ không thờ ơ ơ hờ.

Tô Hoa Nam nhìn đồng hồ đeo tay một chút, biết mình không có thời gian để lãng phí, hướng chỉ anh ta biết Lãnh An Thần đã từng bước tính toán tốt anh ta, lỗi một bước, anh ta chỉ có thể thua cả ván bài, mặc dù cũng rất lo lắng cho Đoan Mộc Mộc, nhưng anh ta cũng sẽ không lấy tương lai của mình làm tiền đánh cược.

Ánh mắt phức tạp liếc nhìn Lãnh An Thần, anh ta vẫn mở miệng, “Hình như Mộc Mộc gặp phải chuyện gì đó, tâm trạng cô ấy rất không tốt, tôi.”

“Cô ấy là bà xã cháu, chú hai vẫn nên quan tâm mình một chút đi” Lãnh An Thần trầm giọng cắt đứt, xoay người trở vào, nghe được cô không tốt, tim của anh vẫn rối loạn lên.

Không phải là ôm cô, hôn cô một cái thôi ư, về phần phản ứng lớn như vậy là sao?

Lãnh An Thần cho rằng cô là bởi vì mình xâm phạm mà không tốt!

Khi ngang qua phòng làm việc của Đoàn Mộc Mộc thì Lãnh An Thần không khỏi dừng bước, bởi vì anh cũng nhìn thấy thứ gì đó trên bàn làm việc của cô.

Vật phẩm trong hộp gỗ nhìn không sót một cái gì, còn có một lá thư bị mở ra, nhưng nội dung bên trong đã không thấy, Lãnh An Thần không khỏi nhớ tới câu nói của Tô Hoa Nam, chẳng lẽ tâm trạng của cô có liên quan đến bức thư đó?

Lãnh An Thần từ trong thùng rác tìm được túi chuyển phát, thấy được địa chỉ phía trên, lúc anh chuẩn bị cầm địa chỉ này rời đi, chợt, nghe thấy chuông điện thoại di động đang vang lên.

Kéo ngăn kéo của cô ra, Lãnh An Thần thấy điện thoại di động của cô, mới vừa cầm lên liền ngoài ý muốn thấy mặt dưới điện thoại di động đè ép phiếu phòng khách sạn, hai chữ ‘Mị Sắc’ phía trên cực kỳ bắt mắt.

Lãnh An Thần cầm lên, chứng kiến số phòng trên thẻ mở cửa phòng thì trông mắt bỗng dưng buộc chặt, 5808, đây không phải là gian phòng ngày đó anh từng ở sao?

Chỉ là, thẻ mở cửa phòng sao lại ở chỗ cô?

Từ Cao ốc Lãnh thị ra ngoài, Đoàn Mộc Mộc liền thuê xe đi đến địa chỉ ghi trên bao bì, cô không tin, cho nên muốn đích thân đi hỏi một chút.

“Tiểu thư, nơi đó hình như sắp dỡ bỏ để dời đi nơi khác, cô đến chỗ đó làm gì à?” Tài xế tiếp lời cô, nhưng cô căn bản không nghe được, trong đầu tất cả đều là lời nói trong thư.

Cô hẳn là đứa con nuôi, không trách được từ nhỏ đã không có mẹ, thì ra cô chỉ là một cô nhi bị vứt bỏ . . .

Nước mắt giống như là châu ném vụn, ào ào mà rơi, thậm chí hù sợ tài xế xe taxi, anh ta cũng không nhiều lời nữa, chỉ là an tĩnh lái xe.

Dừng xe xong, Đoàn Mộc Mộc đứng ở cửa Viện phúc lợi, một tòa phòng cũ chu đáo cơ hồ tràn ngập nguy cơ, viện tan hoang, hoang vu làm cho tâm người băng giá, chỉ có mấy cây già còn sinh sôi bùng bùng.

Đoàn Mộc Mộc đẩy cửa sắt rỉ ra đi vào, đường đá dưới chân khiến cô đau lòng, cô đánh giá xung quanh, hình như muốn tìm vật quen thuộc thuộc về mình, nhưng căn bản không có.

“Tiểu thư, cô tìm ai?” Có âm thanh già nua từ sau người truyền đến, dọa Đoàn Mộc Mộc giật mình.

Quay đầu lại, thấy một bà lão thân hình hơi còng đang nhìn mình, Đoàn Mộc Mộc lấy thư trong túi, hy vọng trên đó có tên tuổi, “Cháu...cháu tìm Trần Xuân.”

“A, cô tìm Viện Trưởng Trần?” Bà lão gật đầu một cái, “Cô ấy đang thu dọn đồ đạc ở hậu viện.”

“Cháu có thể gặp người đó một chút được không?” Giờ phút này Đoàn Mộc Mộc thậm chí không biết cái vị Trần Xuân này là nam hay nữ.

“Đi đi” Bà lão nhìn cô bằng ánh mắt mang theo ôn hòa, sau đó lại hỏi một câu, “Cháu cũng là đứa bé từ nơi này đi ra sao?”

Tòa Viện Phúc Lợi xây hơn hai mươi năm, có quá nhiều đứa bé từ nơi này đi ra, khẳng định bà lão không nhớ rõ, nhưng nhìn số tuổi không sai biệt lắm, cảm giác là như thế này.

Nghĩ đến nội dung trong thư, Đoàn Mộc Mộc gật đầu một cái, nước mắt cũng thiếu chút nữa trào ra, sống hai mươi năm, hôm nay cô thể nhưng mới biết mình là cô nhi.

Xuyên qua đường đá đường nhỏ, Đoàn Mộc Mộc đi tới hậu viện, chỉ là mấy gian nhà trệt cũ, vôi trên tường cũng rơi xuống, Đoàn Mộc Mộc gõ cửa, có âm thanh từ bên trong truyền ra, “Vào đi!”

Kít một tiếng, cửa bị đẩy ra, một phòng bữa bãi, một phụ nữ trung niên tóc hoa râm đang khom lưng sửa sang lại cái gì, nghe được âm thanh liền quay đầu lại, ánh mắt quan sát trên mặt Đoàn Mộc Mộc, tựa như đang tìm kiếm dấu vết quen thuộc.

“Cháu tìm Trần Xuân. . . .” Đoàn Mộc Mộc lúc này mới phát hiện đôi môi mình căn bản đều run , “Cháu...Cháu là con gái Đoàn Giang Đào.”

Người phụ nữ quan sát Đoan Mộc Mộc, ánh mắt sau khi nghe đến câu này thì càng thêm nóng rực lên, hơn nữa đã di chuyển bước chân về phía cô, “Con...con cũng đã lớn như vậy?”

Đoan Mộc Mộc ngơ ngác, đứng ở nơi đó, lại nghe thấy phụ nhân nói, “Cũng đúng, cũng hai mươi năm rồi.” Nói xong, vội vàng đem tay xoa xoa vào tạp dề, “Lại đây ngồi đi!”

Từ trong đồng đồ vật hỗn loạn cầm lấy hai cái ghế, Trần Xuân lại dùng tạp dề xoa xoa, ý bảo Đoan Mộc Mộc ngồi xuống mới hỏi, “Đứa bé, con tìm ta có chuyện gì?”

Không biết là mộng hay rối loạn, Đoan Mộc Mộc đứng ở chỗ này, lại nhất thời quên muốn nói gì? Chỉ là kinh ngạc nhìn người phụ nữ trước mắt.

“Đứa bé, nói chuyện với con đây!” Trần Xuân thấy ánh mắt cô cũng thẳng, đưa tay quơ quơ ở trước mắt Đoan Mộc Mộc.

Lúc này Đoan Mộc Mộc mới hồi hồn, lòng bàn tay nắm giấy viết thư đầy mồ hôi ướt, cô run rẩy đem thư ra, đưa tới, “Xin hỏi đây là cô viết sao?” Cả song cửa sổ.

Trần Xuân thấy được thư, gật đầu, “Là ta!”

“Cháu thật sự chính là cô nhi? Cha mẹ của cháu ở đâu? Tại sao bọn họ lại không quan tâm cháu?” Không mở miệng thì thôi, há miệng chính là nhiều chỗ để hỏi, đối phương kinh hãi sửng sốt.

“Đứa bé, con.” Từ lúc cô vào cửa Trần Xuân liền nhìn ra cô có cái gì không đúng, hiện tại hình như đã hiểu rõ ràng rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?

“Ba cháu qua đời, không ai nói cho cháu biết những thứ này.” Nói ra những lời này, bao nhiêu ủy khuất đè ở trong lòng khiến Đoan Mộc Mộc rơi nước mắt xuống, “Cầu xin cô nói cho cháu biết, nói cho cháu biết, có được hay không?”

Nghe đến đó, Trần Xuân như hiểu như không gật đầu một cái, “Đứa bé, con rất hạnh phúc, có thể gặp được người tốt như Đoan tiên sinh.” Nói xong, ánh mắt Trần Xuân bay xa, tựa như trở lại trong thời gian đã qua.

“Đoan tiên sinh là một thu nhặt, thường tới nơi này thu bình nhựa cũ, đó là vào ngày thứ ba con được đưa tới nơi này, không biết vì nguyên nhân gì mà khóc lóc, hơn nữa còn khóc lớn nửa ngày, cơ hồ khóc muốn sặc khí, Đoan tiên sinh nói con bị bệnh nên có nơi nào không thoải mái mới có thể khóc rống như vậy, nhưng lúc đó Viện Phúc Lợi có nhiều đứa nhỏ lại ít người, ta căn bản chăm sóc không hết, liền cầu xin ngài ấy dẫn con đi xem bệnh, sau khi kiểm tra biết con bị viêm phổi, kết quả ở trong bệnh viện gần ngơ một tháng, trong thời gian này đều là ngài ấy chăm sóc con. Sau đó con khỏe lại, Đoan tiên sinh liền không bỏ được con, nói là nhận nuôi con, lúc ấy chính ta còn do dự ngài ấy là một người đàn ông thế nào một mình chăm sóc đứa bé như con, nhưng ngài ấy cứ ngàn thẻ vạn cam kết, ta mới đồng ý.”

Nghe đến đó, lòng của Đoan Mộc Mộc lại đau, nếu như không có ba, có phải cô ở đó ba ngày sau đó chết rồi hay không?

Ba cho cô ân tình, cô lại không thể tiếp tục báo đáp.

“Vậy ai đưa cháu tới?” Đoan Mộc Mộc hình như vẫn còn kỳ vọng cái gì.

Về mặt Trần Xuân cứng lại, lắc đầu một cái, “Không biết, ta nhớ được có một buổi sáng, liền nghe thấy cửa Viện Phúc Lợi có đứa bé đang khóc, mở cửa liền nhìn thấy con trên đất, bị một khăn nhỏ bao lấy, trừ yếm hồng mặc trên người con ra, không có bất kỳ vật gì. Chúng ta biết cha mẹ chịu đưa đứa bé đến Viện Phúc Lợi khẳng định đều có nỗi niềm khó nói, cho nên mỗi đứa bé sau khi tới đây, chúng tôi cũng sẽ đem thứ bọn họ lưu lại ở trên thân giữ lại, để tránh ngày sau cha mẹ ruột thịt của bé tìm đến có thể nhìn thấy.”

Nghe nói thế, một kỳ vọng nho nhỏ trong lòng Đoan Mộc Mộc bị triệt để tưới tắt, nước mắt lại một lần nữa không bị khống chế mà rơi xuống, “Tại sao bọn họ lại không quan tâm cháu?”

Nhìn khuôn mặt nhỏ của cô bị nước mắt ướt nhẹp, đôi môi Trần Xuân động mấy cái, cuối cùng không nhịn được lại mở miệng, “Chỉ là, mấy tháng trước có người tới nơi này dò la hỏi con.”

Đoan Mộc Mộc đang rơi nước mắt chợt dừng lại, giống như bị cắt đứt, “Người nào ạ?”

Bởi vì kích động, âm thanh của cô cũng trở nên run rẩy.

Mi tâm Trần Xuân nhíu lại, lại suy tư, mới nói, “Ta cũng không rõ lắm, là vị lão thái thái, phong cách thoát nhìn có dáng vẻ rất cao quý.”

“Bà ấy hỏi cái gì ạ?” Hô hấp của Đoan Mộc Mộc cũng trở nên gấp rút.

“Cũng không hỏi cái gì, chỉ hỏi hai mươi năm trước nơi này có một đứa bé gái không có ai đưa tới phải không? Hơn nữa bảo ta lấy ra tất cả vật phẩm nhận nuôi đứa bé năm đó, lúc ấy ta liền nhớ bà ấy cứ nhìn chăm chăm vào yếm hồng của con, vẫn vuốt đóa hoa mai này, trong miệng còn lẩm bẩm nói qua chính là nó, chính là nó. . . . Sau đó, bà ấy hỏi tình hình người nhận nuôi, cuối cùng còn quyền tiền xây một tòa Viện Phúc Lợi mới, bây giờ chúng ta đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị dời qua đó.”

Trong đầu Đoan Mộc Mộc hỗn loạn từng bừng, cô cảm giác lời nói này để cho cô có thể cảm thấy cái gì, nhưng chẳng biết tại sao, cô lại bắt không được cảm giác kia, giống như là sương mù nắm trong tay, “VẬY, vậy cô có địa chỉ của bà ấy hoặc là điện thoại không?”

Trần Xuân lắc đầu một cái, “Không có!”

Hai chữ này khiến hi vọng của Đoan Mộc Mộc đang tung bay ở trong không trung như gặp phải đòn nghiêm trọng, oa, rơi xuống đất, chốc lát, cô lại nghĩ đến cái gì, “Cô Trần, không phải cô nói bà ấy quyền tiền sao? Có thể tra được chứ!”

Trần Xuân lại lắc đầu, “Bà ấy đại khái không muốn cho người ta biết, ngay cả quyền tiền cũng dùng tên giả.”

Tất cả hi vọng lần nữa bị cắt đứt, Đoan Mộc Mộc hoàn toàn sững sờ. . . .

Tại sao ban đầu muốn vứt bỏ cô? Tại sao sau khi tìm thấy cô lại không nhận cô? Hình như tất cả đều có bí mật không muốn cho người khác biết, nhưng đến tột cùng là cái gì chứ?

Cô giống như không cẩn thận đi vào trong mê cung, làm thế nào cũng không tìm được đường ra.

“Trần nương nương, đi ở đâu?” Trong lúc Đoan Mộc Mộc cùng Trần Xuân đều trầm tư thì cửa chợt truyền đến một giọng nam dễ nghe.

“Con đã đến rồi!” Trần nương nương đứng dậy, trên mặt tràn ra tươi cười.

Đoan Mộc Mộc đang lạc vào mê cung bỗng giật mình, cho đến khi thân thể bị người nhắc tới, âm thanh kinh ngạc vang ở bên tai, “Đoan Mộc Mộc, tại sao em cũng ở đây?”

101. Chương 101: Đêm Đó Hóa Ra Là Cô

Lông mi vốn rủ chậm rãi nâng lên, cho đến khi đôi mắt cô tràn đầy bi thương chiếm cứ, môi cô mới khẽ động, cũng không gọi ra tên của anh ta.

Giờ khắc này, Đoan Mộc Mộc rất muốn ôm lấy người trước mắt khóc một trận, giống như là lần đó từ trên bàn mổ xuống vậy, nhưng sau khi biết quan hệ giữa anh ta và Lãnh An Thần, hình như cô không thể rồi, thậm chí cô cũng không biết còn có thể tin tưởng anh ta được nữa hay không.

“Anh, vì sao lại tới?” Nửa ngày, cô mới tìm được âm thanh của mình.

Khang Vũ Thác nhìn ra cô không ổn, ánh mắt hướng về phía Trần Xuân, chỉ thấy bà lắc đầu với mình, hình như anh ta đã hiểu rõ ràng cái gì, khóe môi khẽ giương, kéo Trần Xuân qua bên cạnh, ôm bả vai của bà, ngữ điệu nhẹ nhõm, “Anh tới thăm Trần nương nương!”

Trần nương nương?

“Người nơi này đều gọi dì ấy như vậy” Khang Vũ Thác lại giải thích, “Hơn nữa anh nghe nói chỗ này phải dọn nhà, tới xem một chút có cần giúp một tay hay không!”

“Không có gì phải giúp đỡ” Trần Xuân cười cười, động tác thân mật đối với Khang Vũ Thác hình như đã sớm tập thành thói quen, “Cũng dọn dẹp sắp xong rồi, con bận rộn như vậy, vẫn còn nhớ tới nơi này.”

“Dĩ nhiên” Khang Vũ Thác cười nhìn về phía Đoan Mộc Mộc, “Nơi này cũng là nhà của anh.”

Thì ra là, lúc Khang Vũ Thác bốn tuổi bị người ta lừa bán, sau đó anh ta cơ trí chạy trốn, nhưng khi đó anh ta còn nhỏ, căn bản không tìm được nhà, chỉ có thể bị đưa tới nơi này, hơn nữa sinh sống hơn nửa năm.

Từ đó về sau, hàng năm cha mẹ của Khang Vũ Thác cũng sẽ dẫn anh ta tới nơi này, sau khi trưởng thành, Khang Vũ Thác tự mình đến, mỗi lần sẽ mang cho những người bạn nhỏ một chút quà tặng cùng thực phẩm, cũng sẽ định kỳ quyên góp một chút tiền cùng quần áo.

Những thứ này chỉ có rất ít người biết, bây giờ anh ta là minh tinh, bất kỳ một chút việc gì đều sẽ bị lãng xê, mà anh ta không muốn những đứa bé nơi này cũng bị mấy thứ trong xã hội ô nhiễm.

Cây cối có cành lá xanh biếc che ánh mặt trời chói mắt, ánh sáng li ti xuyên qua kẽ lá chiếu xuống đường đá trên đường nhỏ, làm cho người ta có loại cảm giác đi ở bờ quê hương Giang Nam, chỉ là giờ phút này Đoan Mộc Mộc không có tâm tình đó, trái tim bởi vì thân thể tới đột ngột mà bị áp không cách nào thở nổi.

“Làm sao em biết tới nơi này?” Đi một đoạn, Khang Vũ Thác vẫn không nhận được liên hồi.

Đoan Mộc Mộc dừng lại bước chân, ngược đầu nhìn lên nhìn ánh mặt trời trên đỉnh đầu, “Em là cô nhi.”

Đáp án này khiến Khang Vũ Thác sửng sốt, thậm chí là hoàn toàn không ngờ, “Mộc Mộc.”

“Muốn an ủi em sao?” Cô nhìn hướng anh ta, giữa tròng mắt đen che khuất đau đớn làm cho lòng người tan nát, “Đến đây đi, em cũng cần!”

Giọng nói rất nghiêm túc, lại nhàn nhạt mang theo mùi vị hài hước, Khang Vũ Thác lộ ra đáng yêu quen thuộc, tim của cô không khỏi run lên.

Cùng lúc đó, phòng 5808 khách sạn Mị Sắc, Lãnh An Thần đang đứng ở trước cửa sổ, nhìn tấm giường lớn đã từng ngủ qua đến gần người, anh đã xác nhận, cô gái đêm đó chính là Đoan Mộc Mộc, kết quả này quá làm cho anh bất ngờ, nhưng nhiều hơn vẫn là khó hiểu.

Rõ ràng cô làm thuốc giải của mình, nhưng cô lại chưa từng nói qua, chẳng lẽ làm phụ nữ của anh, cô cứ như vậy không tình nguyện sao?

“Leng keng ——”

Chuông cửa vang lên, ánh mắt của anh chợt thay đổi, “Vào đi!”

“Tổng giám đốc, Lăng tiểu thư tới” Đỗ Vấn nói xong, thân thể chợt nghiêng, Lăng Khả Tâm đi vào.

Cửa phòng nặng nề bị đóng lại, phòng lớn như thế chỉ còn lại hai người là Lãnh An Thần cùng Lăng Khả Tâm, lúc Lăng Khả Tâm nhận được điện thoại của Lãnh An Thần thì còn tưởng rằng anh muốn mình, giờ phút này chỉ có hai người, cô liền lộ ra yêu mị trong xương.

Cô ta ngang nhiên xông qua, ngón tay mảnh khảnh mềm mại vuốt ve ngực anh, sau đó từng tắc dờ lên bên trên, cho đến khi ôm cổ của anh, “Tổng giám đốc, giờ là ban ngày, em chính là bỏ lỡ việc công.”

Giọng nói đầy nữ tính giống như là có thể chảy ra nước, đổi lại là bình thường, Lãnh An Thần có lẽ đã động tình, nhưng hôm nay thì không, anh muốn biết vì sao người phụ nữ ngủ một đêm với mình rõ ràng là Đoan Mộc Mộc, nhưng khi anh tỉnh lại thì cũng là cô ta?

Lăng Khả Tâm còn chưa ý thức được Lãnh An Thần lạnh lẽo, hình như cô ta sớm thành thói quen với anh lạnh nhạt, nhưng đã đến như vậy rồi, cô ta không có ý định không công mà lui, coi như anh là khối băng, hôm nay cô ta cũng muốn đem anh lật tung.

Ngày đó ở văn phòng nói chuyện với Tô Hoa Nam, mặc dù một nửa là dựa theo sắp đặt của Tô Hoa Nam, cố ý nói cho tên ngu ngốc như Đoan Mộc Mộc nghe, nhưng cũng có một nửa là lời thật lòng của cô ta.

Nếu như mang thai đứa bé của Lãnh An Thần, về sau cô ta chỉ cần mẹ dựa vào con!

Tay nhỏ bé mềm mại không xương cỏi từng nút khuy áo sơ mi của Lãnh An Thần ra, đồng thời, một đôi mềm yếu trước ngực cô ta cũng dán lên lồng ngực kiên cố của anh, nhẹ nhàng liếm, vào thời khắc này không cần ngôn ngữ, chỉ cần động tác.

Chỉ trong chốc lát, Lăng Khả Tâm cũng trần truồng không khác nhau là mấy, thân thể mềm mại tựa như rắn quấn trên người Lãnh An Thần, mắt đẹp sớm bởi vì động tình trên chộc, thủy mâu nhọn nhọn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ tươi như thoa bột nước, môi đỏ mọng như anh đào khẽ giương, giống như cá đói khát chờ đợi nước làm dịu.

Phụ nữ này thật là, CMN luôn có thể lẳng lơ!

Giờ khắc này, bộ dáng Lăng Khả Tâm ở đáy mắt Lãnh An Thần không những không đẹp, thậm chí còn để cho anh có loại ghê tởm không nói ra được, so sánh với nhau, bây giờ anh thích vẻ đẹp thanh thuần tự nhiên hơn, giống như là Đoan Mộc Mộc.

Nghĩ đến cô, tim anh căng thẳng!

“A ——”

Thân thể đột nhiên bị xóc lên, sau đó gặp phải té ngã, Lăng Khả Tâm hoảng sợ thét chói tai, nhưng khi phát hiện mình chỉ ngã vào giường lớn, lại mỉm cười, “Tổng giám đốc, anh thật là hư, cẩn thận đem người nhà rớt vỡ, thì không thể.” Nhưng trận này không vậy.

Câu nói kế tiếp còn chưa nói xong, cổ họng của cô ta đã bị một bàn tay to kẹp chặt, gương mặt Lãnh An Thần như Satan ép sát xuống, để cho cô ta trong nháy mắt ngạc nhiên, “Tổng, tổng giám đốc. Buông, buông tay.”

Hô hấp bị chặn, thiếu khí dẫn đến tử vong làm cho cô ta sợ, cũng làm cho cô ta khủng hoảng.

Cặp con người xuân sóng dợn dợn cũng không thể nhọn nhọn được nữa, chỉ trừng cực kỳ lớn, sáng quắc nhìn người đàn ông của mình.

“Nói, mục đích của cô là gì?” Giọng nói của Lãnh An Thần lạnh lẽo.

Lăng Khả Tâm lắc đầu, lời nói không đầu không đuôi như vậy, còn có anh đột nhiên biến chuyển như vậy, để cho đầu óc cô ta trống rỗng, cả người đều ngu muội.

Khó thở rồi, suy nghĩ cũng dừng lại.

Khuôn mặt nhỏ của cô ta chợt đỏ bừng, chỉ có hai tròng mắt không hiểu nhìn anh, cũng không nhúc nhích, giãy tay cũng dần dần không làm được gì, cô ta thật sự cảm giác mình lập tức đoạn khí mà bỏ mạng rồi.

Đúng lúc này, bàn tay Lãnh An Thần chợt buông ra, Lăng Khả Tâm đột nhiên hô hấp thông thuận, liên tiếp ho khan, nhưng sau khi ho khan, cô ta hoảng sợ, thân thể không ngừng co rúc trên giường lớn, “Tổng giám đốc, anh.”

“Buổi sáng hôm đó làm sao cô xuất hiện ở trên giường lớn này? Là ai chỉ điểm cô làm? Nói!” Lời nói của Lãnh An Thần khiến thân thể Lăng Khả Tâm run rẩy càng thêm lợi hại.

Cô ta lắc đầu, trong đầu nhanh chóng tìm kiếm lý do, cô ta sẽ không bán đứng Tô Hoa Nam, bởi vì cô ta yêu người đàn ông đó.

“Còn không định nói?” Lãnh An Thần thấy cô ta vẫn mạnh miệng, thân thể cao lớn lần nữa áp xuống.

Mắt thấy bàn tay to của anh lại đi đến trước mắt, Lăng Khả Tâm như con thú nhỏ bị kinh hãi, vội vàng mở miệng, “Em nói.”

Nghe được cô nhả ra, Lãnh An Thần ngồi xuống trên ghế sofa bên cạnh, sau đó đem khuy áo sơ mi bị cô ta cởi ra cài lại từng nút, nhìn người đàn ông vắt hai chân lên, nước mắt Lăng Khả Tâm chảy xuống, giống như bông hoa nhỏ bị cuồng phong mưa to làm nhục, vừa thấy đã thương, “Là em.”

Mới nói hai chữ này, cũng cảm thấy ánh mắt Lãnh An Thần như kiếm bắn tới, cô ta vội cúi đầu, dùng móng tay bén nhọn nhéo ở lòng bàn tay, ép buộc mình trấn định, “Thật đúng là em, không có người nào sai khiến.”

“Cô tính toán thời gian thật là chính xác đấy” Lãnh An Thần hừ lạnh, từ trong video anh nhìn thấy Đoàn Mộc Mộc chân trước đi, cô ta chân sau liền vào phòng, thời gian trùng hợp như vậy tuyệt đối không phải là tình cờ.

Nước mắt của Lăng Khả Tâm lại rơi xuống vài giọt, “Thật ra thì từ lúc anh tiến vào Mị Sắc em vẫn đi theo, sau lại thấy Đoàn. Không, là Tổng giám đốc phụ nhân, cô ấy dẫn anh vào gian phòng, chính em ở bên ngoài đợi cả đêm, cho đến khi cô ấy ra ngoài thì em mới có cơ hội.”

“Vậy sao cô liền kết luận chính tôi ở bên trong gian phòng không phải đã tỉnh rồi?” Lãnh An Thần cũng không dần giọng như Đoàn Mộc Mộc.

Anh từng bước ép hỏi, khiến Lăng Khả Tâm sợ hãi tăng cao, nhưng đã đến bước này, cô ta sợ nữa cũng vô dụng, nghĩ đến ngày đó thấy Đoàn Mộc Mộc rơi thuốc đầy đất, cô ta nhanh trí nói, “Bởi vì Tổng giám đốc phụ nhân gọi điện thoại hỏi nhân viên đại sảnh muốn thuốc hạ sốt, em nghĩ anh bị bệnh.”

Lăng Khả Tâm len lén ngược mắt, mơ hồ thấy bộ dạng Lãnh An Thần hình như tin lời cô ta nói, cô ta quên mình nhếch nhác, cơ hồ là quỳ bò đi tới bên cạnh anh, ôm chân của anh, ngược nhìn tuần nhan, nước mắt mềm mại lại rơi xuống hai giọt, “Tổng giám đốc, em làm như vậy là bởi vì em yêu anh, em sợ anh sẽ bởi vì Tổng giám đốc phụ nhân mà không quan tâm tới em.”

“Tính toán cũng gọi là yêu, loại yêu này cũng quá làm cho người ta ghê tởm” Hai tròng mắt đen của Lãnh An Thần giống như khe sâu tĩnh mịch, mang theo sức mạnh cắn nuốt tất cả, lúc quan sát cô ta, để cho cô ta có loại cảm giác bị ăn sống nuốt tươi.

“Tổng giám đốc.” Lăng Khả Tâm tựa như không cam lòng.

“Về sau không nên xuất hiện ở trong tầm mắt tôi, nếu không đừng trách tôi không khách khí” Anh một cước đem cô ta đá văng, ngực trắng như tuyết xuất hiện một dấu chân, xem ra ánh mắt càng thêm lạnh lẽo mà xa cách, giống như giờ phút này nhìn cô ta làm dơ bẩn ánh mắt của anh.

Lăng Khả Tâm sưng sốt một giây, hình như mới phản ứng được ý tứ của lời này, vội vàng đi qua chỗ anh, “Tổng giám đốc, không...không nên bảo em rời khỏi Lãnh thị.”

“Nói thêm một câu nữa, ngay cả thành phố này cũng không còn chỗ để nán lại” Anh lạnh giọng cắt đứt, ánh mắt ngoan tuyệt thẳng tắp chọc vào da thịt của cô ta, trong lòng của cô ta.

Lời nói hết đến mức này, Lăng Khả Tâm hình như cũng nhận mệnh, cô ta cười khổ sở, miễn cưỡng đỡ ghế sa lon đứng lên, nhặt từng món y phục trên đất lên mặc vào, nhưng mặc mỗi một bộ, đáy lòng cô ta hận nhiều hơn một phần.

Hôm nay cô ta không có bản lĩnh cùng anh đối kháng, nhưng tương lai cũng không thể khẳng định, Lãnh An Thần, hôm nay tôi bị khuất nhục, một ngày nào đó tôi sẽ đòi lại!

Lăng Khả Tâm đi, Lãnh An Thần nhắm mắt lại, vuốt vuốt cái trán, anh lấy điện thoại di động ra, dè xuống một chuỗi mã số, tuy nhiên nó không có dũng khí thông qua.

Vừa nghĩ tới buổi sáng hôm đó cô xách theo túi thuốc xuất hiện ở trước mặt anh, anh nói những lời cay nghiệt thế kia, làm những việc hoang đường kia, anh đã cảm thấy không thể tha thứ.

Thì ra là, kẻ khốn kiếp vẫn chính là anh!

Ngón tay thon dài gõ bên sofa, anh đang suy tư, chợt, trong đầu thoáng qua cái gì, anh đứng bật dậy.

Chẳng lẽ, đứa bé trong bụng của cô, bị anh dẫm thương chính là đứa bé trong buổi tối ngày đó hay sao?

Nếu quả như thật thế, vậy anh lại thật sự nên bầm thây vạ đoạn rồi sao?

Nghĩ tới đây, Lãnh An Thần cầm chìa khóa xe lên chạy thẳng tới bệnh viện, cô từng đi làm xét nghiệm, như vậy nhất định có ghi chép kiểm tra của cô!

102. Chương 102: Không Nên Động Phụ Nữ Của Anh

Cái gì gọi là nước đổ khó hốt? Cái gì gọi là biết vậy chẳng làm?

Khi Lãnh An Thần từ trong bệnh viện đi ra, mới hoàn toàn nếm trải, nhưng coi như hiện tại anh cầm thanh đao tự sát, đứa bé do chính anh hủy diệt cũng sẽ không sống lại!

Thật là đáng chết!

Anh nện từng quyền từng quyền vào xe Bentley màu đen, cho đến khi trên nắm tay là một mảnh máu thịt be bét.

“Cậu điên rồi!” Tiết Chi Hằng mới vừa rồi cũng cảm thấy không đúng, không yên lòng theo tới, quả nhiên là trông thấy anh như dã thú điên loạn.

Đầu Lãnh An Thần chống đỡ ở trên cửa xe lạnh lẽo, “Tôi... khôn kiếp, đáng chết!”

“Chuyện gì xảy ra?” Tiết Chi Hằng rất ít khi thấy anh mất khống chế như thế này.

Chỉ là, Lãnh An Thần cũng không trả lời, mà đẩy Tiết Chi Hằng ra, sau đó lên xe, như điên rời khỏi bệnh viện.

——“Nếu như mà em nói đứa bé này là của anh, anh sẽ tin sao?”

Cô đã từng nói qua, nhưng lúc đó chính anh bị ghen tỵ làm cho đầu óc choáng váng, không chỉ có không tin, còn mắng cô!

Không trách được cô mắng anh đoạn tử tuyệt tôn, mắng anh đời này cũng sẽ không có con trai.

Đứa bé của anh bị anh tự tay giết, tội nghiệt như vậy chỉ sợ ngay cả ông trời cũng sẽ không tha thứ cho anh!

Giờ khắc này, Lãnh An Thần không biết nên làm những gì mới có thể sửa lại cái lỗi này? Anh quản lý Lãnh thị những năm này, sóng gió gì cũng trải qua, cũng không có lần nào có thể làm cho anh vô lực giống như bây giờ, vô dụng, còn có hối tiếc.

Xe dừng ở dưới nhà trọ Đoan Mộc Mộc ở, anh thế nhưng lại không có dũng khí đi lên, dưới tình huống không hiểu biết rõ chân tướng, dù anh đã thương cô đau lòng, dù là trong lòng tự trách, nhưng ít nhất anh có thể đối mặt với cô, nhưng hiện tại thế nào? Coi như cô một chữ không nói, lương tâm chính anh khiến trách, đều làm anh không thể chịu đựng.

Cửa sổ không có mở đèn, chắc hẳn lúc này cô đã ngủ?

Trong đầu thoáng qua cô nhắm mắt lúc ngủ, bây giờ nhắm lại lại cảm thấy vô cùng ấm lòng, thì ra là anh đã từng cách hạnh phúc gần như vậy, tuy nhiên nó bị chính anh tự tay xé bỏ rồi.

Giờ phút này, anh không khỏi nhớ tới Đại Thoại Tây Du có một câu nói: Mộc Mộc, nếu như trời cao cho anh thêm một cơ hội, anh nhất định sẽ quý trọng, nhất định không để cho em đau lòng.

Mộc Mộc, anh sai lầm rồi!

Em còn có thể tha thứ cho anh chứ?

Đêm, trầm trầm tối xuống, giống như là tim của anh, không có giới hạn, giống như rơi vào vực sâu không đáy.

Lãnh An Thần cứ ngồi như vậy, cũng không biết ngồi bao lâu, cuối cùng lại ngủ thiếp đi, trong mộng, một đứa bé khả ái cười với anh, thậm chí còn đưa tay muốn anh bế, nhưng lúc anh duỗi tay ra, đứa bé chợt cách anh càng ngày càng xa, cuối cùng khắp người máu me be bét.

“Là ba giết chết con rồi!”

“Là ba hại con. . . .” Chết rồi.

Đứa bé mắt to tròn trịa nhìn chăm chăm, máu me khắp người nhìn anh, anh rất muốn giải thích, nhưng cổ họng giống như là bị mắc kẹt cái gì đó, thế nào cũng không mở miệng được, cuối cùng bưng bình tĩnh.

Cái trán phủ một tầng mồ hôi hột, sau lưng cũng bị thấm ướt, toàn thân lạnh, thế nhưng tất cả cũng không quan trọng, quan trọng là âm thanh trong mộng, ánh mắt tràn đầy ai oán.

“Thật xin lỗi. . . . Đứa bé, thật xin lỗi!” Lãnh An Thần luống cuống, chợt cảm giác bóng tối quanh mình cũng biến ảo thành địa ngục, âm hồn bao vây thật chặt quanh anh, ngay cả ngôi sao chòm nhỏ trên trời cũng cực kỳ giống cặp mắt đứa bé trong mộng, “Không, không. . . .”

Anh không chịu nổi, tâm, tại thời khắc này hỏng mất hoàn toàn.

Tay run rẩy đưa vào túi, anh móc thuốc lá ra, nhưng thế nào cũng không được, tất cả chân tướng như trúng ma.

Đúng lúc này, có hai luồng ánh sáng mạnh bắn thẳng tới đây, tay Lãnh An Thần run một cái, điều thuốc cùng cái bật lửa đồng thời rơi trên mặt đất.

“Mộc Mộc, em tỉnh lại đi. . . . Em nói cho anh biết là lâu mấy, anh đưa em lên!” Đột nhiên, ngoài cửa sổ truyền đến tiếng gọi quen thuộc, Lãnh An Thần chẳng dám tin tưởng lỗ tai mình.

Anh tìm âm thanh nhìn sang, chỉ thấy trong ngực Khang Vũ Thác ôm Đoàn Mộc Mộc, còn cô gái kia đang ngủ thiếp đi.

“Bà xã” Nhìn một màn này, Lãnh An Thần bước nhanh xuống, sau đó không đợi Khang Vũ Thác kịp phản ứng, liền đem Đoàn Mộc Mộc cướp vào trong ngực mình.

“Anh, anh. . . .” Khang Vũ Thác cũng không ngờ tới anh sẽ ở đây.

Mùi rượu nồng nặc dù là ở bên trong không khí cũng không che giấu được, Lãnh An Thần cau mày, một đôi tròng mắt đen không thân thiện nhìn về phía Khang Vũ Thác, “Cậu để cho cô ấy uống rượu?”

Giọng nói tức giận chất vấn, còn có ánh mắt kia, rõ ràng mang theo địch ý, Khang Vũ Thác biết mình thích Đoàn Mộc Mộc là chạm vào đại kỵ của Lãnh An Thần, nhưng tối nay sau khi nghe xong cô khóc lóc giải bày, anh ta đã có quyết định của mình.

“Làm sao anh không hỏi tại sao cô ấy uống rượu?” Khang Vũ Thác hỏi ngược lại, giọng nói cũng không thân thiện.

Có lẽ là Lãnh An Thần ôm không thoải mái, Đoàn Mộc Mộc hừ một tiếng, tay nâng lên, dấm ở ngực Lãnh An Thần, không đau, lại đau, bởi vì câu hỏi ngược lại của Khang Vũ Thác.

Vào lúc anh không biết đứa bé kia, Lãnh An Thần tự trách đối với việc mình hại cô bỏ lỡ đứa bé, nhưng bây giờ bất đồng, anh thân thiết cảm thấy loại đau đớn này, hơn nữa anh biết cô còn đau hơn gấp trăm gấp nghìn lần so với anh.

Dù sao, đứa bé kia cũng tồn tại ở trong thân thể cô.

“Ngôi sao lớn Khang bận rộn như vậy, về sau chuyện bởi cô ấy uống rượu, cũng không làm phiền cậu, coi như cô ấy muốn uống, cũng nên là ông xã như tôi đây mới đúng!” Lãnh An Thần cố ý cường điệu hai chữ ‘ông xã’.

Khang Vũ Thác hiểu trong lời nói của anh có ý gì, nhìn Đoàn Mộc Mộc không thoải mái tựa trong ngực Lãnh An Thần, khóe môi anh ta giương lên, “Hay là trước đưa cô ấy lên đi, sau đó chúng ta có thể bàn lại.”

Cúi đầu nhìn qua cô gái trong ngực cực độ không thoải mái, Lãnh An Thần ôm cô quay người đi lên lầu, cô mới sẩy thai, vậy mà còn uống rượu nữa, cô thật là không muốn sống nữa rồi!

Trong quá trình Lãnh An Thần ở trong thang máy lên cao, cô gái ngủ an tường trong ngực, không nhận được đau lòng, chỉ là đau lòng hiện tại của anh có lẽ không đáng giá rồi.

Đặt cô xuống giường, đắp kín chăn cho cô, Lãnh An Thần đi ra phòng ngủ, mà Khang Vũ Thác đang đứng ở phía trước cửa sổ, Lãnh An Thần mới vừa đi đến gần, trên mặt liền bị một quyền bèn chắc, “Lãnh An Thần, anh *** khôn kiếp!”

Khang Vũ Thác động thủ, cũng bạo phát nói tục, tối nay lúc nghe Đoan Mộc Mộc khóc nói bỏ lỡ đứa bé thì anh ta liền lửa giận bùng bùng.

Khóe môi có nhiệt dịch chảy ra, Lãnh An Thần lau chùi, đầu ngón tay đỏ tươi ở dưới ánh đèn cực kỳ chói mắt, anh cười lạnh đứng lên, sau đó níu lấy cổ áo của Khang Vũ Thác, trả lại một quyền nhằn tâm, “Cậu mơ ước người phụ nữ của tôi, cậu mới *** khôn kiếp.”

Thân thể Khang Vũ Thác ngã xuống, đụng phải một bên cái bàn, ly trà phía trên cách rơi xuống mặt đất, rơi vỡ tan.

Tiếng vang như vậy ở trong màn đêm yên tĩnh cực kỳ chói tai, hai người đàn ông này đồng loạt hướng phòng ngủ nhìn tới, lo sợ sẽ kinh động đến cô gái nhỏ đang ngủ say.

“Muốn đánh, chúng ta đi ra ngoài!” Lỗ mũi Khang Vũ Thác bị đánh ra máu, anh ta cúi đầu lau đi, cũng cười yếu ớt.

Hai người đi ra khỏi nhà trọ, đứng trên bãi cỏ trống trải ở dưới lầu, trong bầu trời đêm ánh sao nghịch ngợm nháy mắt, có loại mùi vị xem náo nhiệt.

Có lẽ là bên ngoài gió lạnh, để cho kích động của bọn họ cũng lạnh xuống, nhưng cũng không đại biểu muốn chút lời không nói, “Tôi đã cảnh cáo cậu, đừng có ý nghĩ đối với cô ấy nữa” Lãnh An Thần trầm trầm mở miệng.

Khang Vũ Thác cúi đầu nhìn chân của mình, “Em bỏ qua ý nghĩ đối với cô ấy, nhưng em phát hiện anh căn bản không làm cho cô ấy hạnh phúc.”

Một câu nói đâm đau buốt tim Lãnh An Thần, “Đó là việc của tôi, coi như cô ấy không tốt, vậy cũng không có quan hệ gì với cậu.”

“Anh không làm cho cô ấy hạnh phúc, em có thể cho” Khang Vũ Thác ngược mắt, một đôi mắt sáng bức người, giống như ngôi sao trên trời, “Anh và Lam Y Nhiên dính dấp không rõ thì cũng thôi đi, vẫn cùng nhân viên nữ công ty làm loạn, thời điểm làm điều này, anh đặt cô ấy ở chỗ nào? Phải biết, cô ấy mới đúng là vợ của anh, anh để cho cô ấy đối mặt với ánh mắt chất vấn mọi người trong công ty như thế nào?”

Mặt của Lãnh An Thần càng ngày càng đen, bởi vì chữ chữ câu câu của Khang Vũ Thác đều nói trúng xương sườn mềm của anh, “Cô ấy căn bản không quan tâm!” Anh còn đang vì hành động vô sỉ của mình kiểm soát.

“Không quan tâm?” Khang Vũ Thác hừ một tiếng, “Anh hãy thử xem, lúc anh nhìn thấy em và cô ấy thân thiết, anh cũng không quan tâm?”

Lãnh An Thần nhất thời không trả lời được, Khang Vũ Thác lắc đầu, “Chớ xem cô ấy vĩ đại như vậy, chỉ cần là con người sẽ chẳng chịu nhục nhã như vậy, em biết rõ anh căn bản không thương cô ấy, trong lòng anh vẫn chứa chị Tần, cô ấy cũng nói hôn nhân của hai người vốn là sai lầm, cho nên buông tay đi, để cho em tới chăm sóc cô ấy!”

“Đừng mơ tưởng!” Nghe được hai chữ buông tay, trái tim Lãnh An Thần giống như bị người ta xé ra, “Tôi sẽ không buông tha cô ấy, vĩnh viễn không!”

“Nhưng trong lòng anh vẫn thích Tần Quỳnh, anh bá chiếm cô ấy như vậy, căn bản là ích kỷ” Khang Vũ Thác đâm trúng nơi yếu mềm của Lãnh An Thần lần nữa.

Cổ áo của Khang Vũ Thác lại bị anh níu lấy, trông mắt đen nhìn anh chăm chăm, “Đây là chuyện của tôi, tôi nhắc nhở cậu lần nữa, cách phụ nữ của tôi xa một chút, nếu không đừng trách tôi không niệm tình anh em.”

Nghe thế, Khang Vũ Thác càng phát ra ý niệm kiên định của mình, “Anh, trừ phi hôm nay anh đánh chết em, nếu không anh sẽ không có biện pháp ngăn cản em yêu cô ấy!”

“Nhưng cậu đã đồng ý tôi rồi” Nghe được Khang Vũ Thác nói yêu cô, trong lòng Lãnh An Thần vốn hoảng loạn lại càng loạn hơn.

“Đó là bởi vì em cảm thấy anh có thể cho cô ấy hạnh phúc, nhưng bây giờ xem ra căn bản là không thể, nếu như anh toàn tâm toàn ý đối với cô ấy, không để cho cô ấy bị thương, em tuyệt đối sẽ không chận ngang, nhưng bây giờ anh lại tổn thương cô ấy như thế, cho nên em muốn đổi ý, em muốn bảo vệ cô ấy!”

“Không thể nào, không thể nào.” Tròng mắt đen của Lãnh An Thần đỏ lên, giống như là đầy máu, “Cô ấy muốn, cậu cho không nổi!” Anh muốn nói cô cần chính là anh yêu.

“Anh có thể cho cô ấy, em đều có thể, anh không thể cho, em cũng có thể.” Khang Vũ Thác nhẹ nhàng nói ra tiếng.

“Câm miệng!” Lãnh An Thần hung hăng đẩy anh ta ngã trên mặt đất, “Khang Vũ Thác, hôm nay cậu nghe cho rõ, không cho phép cậu đụng tới phụ nữ của tôi, nghĩ cũng không được!”

Nói xong, anh không nhìn Khang Vũ Thác một cái, xoay người hướng hành lang đi tới, anh sợ ở lại thêm một giây đồng hồ, sẽ không nhịn được mà đánh chết Khang Vũ Thác, bởi vì anh sợ, sợ người đàn ông này thật sự cướp cô đi.

Vào cầu thang, quẹo khúc quanh, Lãnh An Thần liền ngừng lại, lúc này anh mới phát hiện hai chân và đôi tay mình đều run, anh đang sợ, sợ Khang Vũ Thác cướp cô đi, sợ vĩnh viễn mất cô.

Khang Vũ Thác nói không sai, anh gây quá nhiều tổn thương cho cô, anh không cho cô hạnh phúc, thậm chí còn hại chết đứa bé của bọn họ, mà đó mới là tổn thương mà anh làm cho cô không thể tiếp tục đau hơn được nữa!

Làm thế nào?

Đến tột cùng muốn anh làm sao đây, mới không mất cô?

Trong bóng tối, Lãnh An Thần trừng trừng mắt, mờ mịt mà vô dụng!

103. Chương 103: Không Thể Nào Tha Thứ Cho Anh

Đoan Mộc Mộc tỉnh lại, nhúc nhúc giống như rách ra, cô chống thân thể lên, liền ngửi được một cỗ hương thơm thức ăn trong không khí.

Là ai?

Chẳng lẽ là Khang Vũ Thác?

Cửa phòng bếp, bóng dáng cao lớn đeo tạp dề đang nấu cháo rang trong phòng bếp, bộ dáng rất chăm chú, nếu như không phải là tận mắt nhìn thấy, Đoan Mộc Mộc chẳng dám tin tưởng, người đàn ông giống như Lãnh An Thần cũng sẽ vào phòng bếp.

Anh nấu rất nghiêm túc, thậm chí ngay cả lúc cô rời giường cũng không phát hiện, giờ khắc này, nhìn nồi cháo nóng hơi hơi sương, trái tim lạnh lẽo của Đoan Mộc Mộc hình như cũng có ấm áp.

Lãnh An Thần vẫn cảm thấy có ánh mắt sau lưng, xoay người nhìn về phía cô, trong ánh mắt xẹt qua vẻ mặt không tự nhiên, “Em đã tỉnh rồi? Cháo lập tức xong, em nhanh đi tắm đi.”

Nói tự nhiên như vậy, giọng điệu cực kỳ giống người chồng gia đình chăm sóc vợ ngã bệnh hoặc là yếu đuối, nếu như lúc trước, Đoan Mộc Mộc chắc chắn cảm động, nhưng giờ phút này nhìn gương mặt anh, cô sẽ nhớ tới đêm đó bất luận mình cầu khẩn thế nào, anh đều tàn bạo.

Nơi bụng mơ hồ đau, giống như sinh mệnh đứa bé kia vẫn còn, chỉ là không đau đớn rồi.

Nháy mắt, tất cả dịu dàng bề tan tành, Đoan Mộc Mộc đi tới, đoạt lấy bộ đồ ăn trong tay anh, “Ai cho anh tới? Đi, lập tức đi.”

Lãnh An Thần cứng đờ ở đó, mặc cho cô vừa xô vừa đẩy, cuối cùng lúc đứng ở cửa ra vào, hai mắt đen nhánh tràn đầy khổ sở, “Bà xã, đừng như vậy. Anh không có ý gì khác, chỉ muốn chăm sóc em!”

“Không cần! Anh đi, lập tức đi!” Lửa giận mấy ngày qua của Đoan Mộc Mộc mới chìm xuống, bụng lại đau đớn như sau sống lại.

Nhìn dáng vẻ kích động của cô, anh chỉ phải thỏa hiệp, “Anh có thể đi, nhưng em phải ăn cơm, anh nhìn em ăn xong đồ, anh liền đi!”

Cô dĩ nhiên sẽ không nghe theo anh, “Tôi không ăn, hơn nữa tôi sẽ đem toàn bộ cơm anh làm đổ vào trong bồn cầu.”

Mặt của anh bởi vì câu nói của cô liền khó coi giống như sương đánh, nhưng sơ qua, anh trái lại lại bắt chính xác tay cô bắt cong tay, “Em còn nháo như vậy nữa, anh liền vĩnh viễn cũng không đi.”

Đoan Mộc Mộc nhìn chằm chằm trong mắt anh, khổ sở giương môi, “Được, anh không phải đi thì tôi đi!”

Cô cố chấp, anh biết, đau thương trông mặt đen của Lãnh An Thần chậm rãi tràn ra, “Được, anh đi!”

Cửa phòng “âm” đóng lại, thân thể nhỏ bé của Đoan Mộc Mộc vô lực ngã vào ghế sa lon, không biết thế nào, lúc chứng kiến thương thế của anh, cô lại còn khó chịu hơn so với anh, nhưng vừa nghĩ tới anh làm hại đứa bé của bọn họ không còn nữa, cô liền hận.

Lầu dưới, Lãnh An Thần nhìn cửa sổ, trong lòng có một âm thanh yên lặng nói, tôi sẽ không bỏ qua, tuyệt đối sẽ không.

Buổi trưa, ánh mặt trời ấm áp chiếu lên trên người, nhưng Đoan Mộc Mộc dường như không cảm giác được, cô đứng ở trước bia mộ của cha, quanh thân đều giống như ngâm trong đất lạnh.

Cô đã đứng một buổi trưa, không có một người nào, không có một chữ nào, bởi vì cô cảm thấy bất luận nói cái gì cũng không thể biểu đạt lòng cảm kích của cô đối với cha.

Cha vì cô thế nhưng cả đời chưa lập gia đình, vì cô đã tiêu hao hết cả đời, nếu như nói lúc trước cô có chút hối hận bởi vì cứu cha mà gả cho Lãnh An Thần, thì bây giờ một chút cũng không có, nếu lại có cơ hội như vậy nữa, Đoan Mộc Mộc vẫn sẽ làm như vậy.

“Nha đầu, con có đứng ở đây nữa, Đoan lão tiên sinh cũng sẽ không sống lại” Sau lưng vang lên âm thanh khiến Đoan Mộc Mộc ngoài ý muốn.

“Bà nội” Cô kinh ngạc nhìn bị hai người đỡ bà lão, “Bà... vì sao bà lại tới?”

Bây giờ thân thể bà đã rất hư rồi, bình thường ở nhà đều không thể xuống lầu ăn cơm, chỉ là vì sao bà lại tới?

Khi cô thấy người đàn ông đứng sau lưng lão phu nhân, hình như đã hiểu ra cái gì rồi.

Bóng dáng gầy yếu. “Nha đầu, bà nội tới cầu xin con” Giọng nói của lão thái thái rất không ổn, nói mỗi một chữ đều giống như muốn hao phí tất cả thể lực, Đoan Mộc Mộc không đành lòng tiến lên đỡ bà.

“Bà nội.”

Nước mắt từ trong đôi mắt già nua của lão thái thái chảy ra, “Là ta không có phúc khí, là trời cao đang trừng phạt sai lầm của ta.”

Lời như vậy, khiến Đoan Mộc Mộc không nghe rõ, nhưng cuối cùng cô cũng không đành lòng nhìn lão thái thái đau lòng, vì bà lau nước mắt, “Bà nội, bà đừng nói như vậy.”

“Tiểu thần đã nói cho ta biết, chết của ta. Trời ạ, đứa trẻ ta ngày nhớ đêm mong lại không còn, đều là do thằng cháu hư đốn này.” Lão thái thái chống gậy đập vào đường đá, vang lên tiếng “cạch cạch”.

“Nhưng hôm nay bà nội vẫn yêu cầu con tha thứ cho đứa cháu của bà một lần, cùng ta trở về, có được hay không?” Hai tay bà nắm tay cô, rất ít, giống như kim sắt.

Trái tim Đoan Mộc Mộc cũng phảng phất như bị nắm chặt, cô thiếu chút nữa liền gật đầu, phải biết cuộc sống một bà lão thật không có bao nhiêu như vậy, cô thể nào cam lòng lại để cho bà thất vọng? Nhưng khi thấy Lãnh An Thần sau lưng bà, trái tim hơi mềm xuống của Đoan Mộc Mộc lại trở nên cứng rắn.

Đây không phải là vấn đề trở về hay không trở về?

“Bà nội, thật xin lỗi!” Trái tim dần lại, Đoan Mộc Mộc nói ra những lời này, chỉ thấy mặt Lãnh An Thần vốn là khí lạnh một mảnh lại như tuyết như băng.

“Bà nội, coi như con trở về cũng không thay đổi được cái gì cả? Bà sống lớn tuổi như vậy, mới có thể hiểu mất đi sẽ đau, mặc dù đứa bé kia dạo chơi ở trong thân thể của con trong một thời gian rất ngắn, nhưng cũng là một miếng thịt của con” Đoan Mộc Mộc nói xong, cũng không khỏi rơi nước mắt, “Thật ra thì con hận mình hơn so với hận anh ấy, nếu như không phải là con quá hèn nhát, tại sao có thể ngay cả con của mình cũng không thể bảo vệ được, hơn nữa mỗi lần còn nhìn thấy anh ấy, sẽ nghĩ đến đứa bé. Bà nội, nếu như bà thật thương con, cũng đừng ép buộc con, đời này con đều sẽ không tha thứ cho anh ấy.”

Đời này cũng sẽ không tha thứ, mấy chữ này giống như búa sắt thẳng tắp rơi vào trong lòng Lãnh An Thần, để cho chút hi vọng tồn tại trong lòng anh cũng không còn sót lại chút gì.

Tim bà nội, có thể nói đã là hạ sách rồi, nhưng không ngờ cô vẫn cự tuyệt, xem ra thương tổn anh gây ra không cách nào có thể đền bù.

Mọi việc đều đã quyết, cho dù lão thái thái có ngàn phương vạn ngữ hơn nữa cũng không thể nói gì hơn, ánh mắt của bà rơi trên mộ bia, “Cha con là người tốt, cả đời ông ấy chỉ yêu thương con, muốn nhìn thấy con được hạnh phúc, tuy nói là ta có lỗi với ông ấy, không thể chăm sóc tốt cho con, để cho con chịu uất ức lớn như vậy.”

Đoan Mộc Mộc cũng nhìn mộ bia, giờ phút này cô hi vọng cha có thể còn sống, như vậy bất luận cô có nhiều khó khăn nhiều khổ sở, cũng có thể có một bả vai để dựa vào.

“Bà nội, bà biết không? Cha cũng không phải là cha ruột của con” Không biết thế nào, Đoan Mộc Mộc lại đem bí mật thân thể của mình nói với vị lão thái thái này.

Lãnh An Thần nghe nói như thế, sững sốt tựa như không thể tin được, nhưng lão thái thái chỉ giật mình, nói: “Con không phải con ruột của ông ấy nhưng hơn hẳn ruột thịt, không phải sao?”

“Ừm!” Đoan Mộc Mộc hít mũi một cái, “Bà nội, nếu quả thật có đời sau, con nhất định sẽ làm con gái cha, còn có con nhất định sẽ bảo vệ tốt con của mình.”

Lãnh An Thần cơ hồ nghe không nổi nữa, cái gì gọi là lăng trì, anh thân thiết cảm nhận được.

“Bà nội, đi thôi!” Lãnh An Thần mở miệng.

Lão thái thái vịn tay của mình vào Lãnh An Thần, “Nha đầu, bà nội không buộc con nữa, nhưng vẫn muốn cầu xin con, cầu xin con có thời gian thì đi thăm lão thái thái này một chút.”

Đoan Mộc Mộc nuốt xuống chua xót trong lòng, “Bà nội, con biết rồi, cho dù con và anh ấy ly hôn, ở trong lòng con bà cũng là bà nội của con.”

“Anh sẽ không ly hôn!” Hai chữ kia như chạm vào điều cấm kỵ của Lãnh An Thần, anh lập tức cắt đứt.

Đoan Mộc Mộc chỉ cười, “Nếu như anh có thể để cho đứa bé đã mất quay trở về, tôi sẽ không ly hôn.”

Cái này giống như đem bát nước hắt ra ngoài thu hồi lại, căn bản là không thể nào!

“Chỉ cần em cho anh cơ hội, chúng ta còn sẽ có đứa bé” Giọng nói của Lãnh yếu ớt.

Khóe môi đẹp mắt của Đoan Mộc Mộc khẽ nhếch, lộ ra châm chọc, “Đời này anh cũng đều đừng mơ tưởng có cơ hội như vậy.”

Nhìn bộ dạng hai người như nước với lửa, lão thái thái biết coi như hôm nay mang Đoan Mộc Mộc mệnh đi về, cũng không thay đổi được cái gì, bà thở dài một tiếng, “Nha đầu, có một số việc là mệnh!”

Đoan Mộc Mộc cũng không buông tha việc tìm kiếm cha mẹ ruột của mình, cô không muốn khát vọng cái gì, mà muốn biết tại sao sinh cô ra, lại quăng cô đi, chỉ là cô tìm kiếm giống như là mò kim đáy biển, một chút đầu mối cũng không có.

Ban ngày đi làm, buổi tối tìm người, Đoan Mộc Mộc trôi qua phong phú mà tự tại, trong khoảng thời gian này Khang Vũ Thác hình như rất rảnh rỗi, luôn có thời gian theo cô.

Lãnh An Thần giống như rất bận, ngày ngày không còn thấy anh, thật ra thì coi như thấy, bọn họ cũng không nói chuyện, cuộc sống của Đoan Mộc Mộc khó được bình yên như vậy, nhưng sự thật cũng không phải là như thế.

“Không mời anh lên ngồi một chút sao?” Khang Vũ Thác đưa cô trở lại, nói lên yêu cầu của mình.

Đoan Mộc Mộc thật ra thì muốn đồng ý, nhưng cô nam quả nữ sống chung một phòng thì không phải chuyện tốt, hơn nữa cô nhớ lại rõ ràng Lãnh An Thần đã cảnh cáo, cô không muốn làm liên lụy tới Khang Vũ Thác, cũng không muốn trong lúc cô còn treo móc Lãnh thiếu phu nhân thì gây ra phiền toái gì nữa.

Không nghe được câu trả lời của cô, Khang Vũ Thác lúng túng sờ sờ chóp mũi, “Anh vẫn nên đi thôi, buổi sáng ngày mai quay phim, buổi tối còn phải làm tài xế của em.”

“Nếu như anh bận rộn, tự em có thể đi” Đoan Mộc Mộc vội vàng mở miệng, cô thật không muốn phiền toái anh.

“Bận rộn nữa, cũng có thời gian của mình” Khang Vũ Thác cắt đứt lời cô, sau đó nói, “Ngày mai vẫn ở chỗ cũ.”

Đoan Mộc Mộc lắc đầu, “Lời này của anh rất dễ làm cho người ta hiểu lầm, còn tưởng làm công việc bí mật gì!”

“Anh cũng cho là như vậy, chẳng qua anh cảm thấy giống như là làm chuyện bí mật” Khang Vũ Thác lại không nghiêm chỉnh.

“Nói vậy nữa, em không để ý tới anh” Khuôn mặt nhỏ của cô ửng đỏ, cũng may bóng đêm đủ tối, hoàn toàn che khuất.

“Vậy anh cảm miệng” Khang Vũ Thác nổ máy xe, trước khi cửa sổ xe chậm rãi đóng, anh tự tay làm động tác hôn gió, lại khiến cho Đoan Mộc Mộc tức giận dậm chân thì mới lái xe rời đi.

Khang Vũ Thác là một người đàn ông tốt, chỉ tiếc bọn họ chậm một bước, Đoan Mộc Mộc thở dài một tiếng, xoay người rời đi, cũng là vô tình thoáng nhìn, ở khúc quanh nhà trọ cô ở nhìn thấy một chiếc xe màu đen.

Một loại cảm giác không nói được dẫn dắt cô đi tới.

Mặt đường xi-măng thực cứng, dù mặt giày cô đi là đế bằng, cũng có thể nghe được tiếng bước chân rõ ràng, cô cách xe càng ngày càng gần, tần số nhịp tim cũng nhanh hơn.

Trong xe mở đèn, có thể nhìn thấy có người ngồi, nhưng cô chưa kịp thấy rõ mặt mũi, đèn trong xe chợt tắt, giống như người trong xe thấy cô, mà hình như người kia cũng sợ nhìn thấy cô.

Càng như vậy, Đoan Mộc Mộc lại càng hiếu kỳ, cô tiếp tục tiến về phía trước hai bước, lần này cô xem rõ ràng hơn rồi, chỉ là người nọ cố ý né tránh, cô không thấy mặt của người đó, cũng thấy giữa ngón tay trên tay lái có ánh sáng, hình như là lửa khói thuốc.

104. Chương 104: Bọn Họ Thoát Khỏi Tai Nạn Xe Cộ

Trái tim Đoan Mộc Mộc phảng phất giống như khói sáng ngọn lửa tắt, chỉ là cô còn chưa suy tư, liền nghe đến âm thanh có người đi tới, là an ninh tiểu khu, bọn họ nhanh chóng đứng ở trước mặt Đoan Mộc Mộc, “Tiểu thư, cô muốn làm gì?”

Giọng điệu này tựa như coi cô là kẻ trộm, Đoan Mộc Mộc cau mày, rõ ràng cô mới là chủ nơi này, cho dù là ở nhờ, bọn họ cũng nên bảo vệ an toàn cho cô, hiện tại tốt rồi, bọn họ không đi chất vấn chiếc xe khả nghi đậu ở chỗ này, cứ nhiên thẩm vấn cô?

“Tôi muốn làm sao, cần hỏi báo với các anh sao?” Đoan Mộc Mộc với giọng điệu rất xung.

“Ah, người này nói thế nào? Hơn nửa đêm cô không về nhà, đi loanh quanh cái xe, rõ ràng là.” Những lời khó nghe phía sau còn chưa nói ra, liền nghe thấy cửa xe bên cạnh rắc rắc một tiếng.

An ninh kể cả Đoan Mộc Mộc đồng thời nhìn lại, chỉ thấy cửa xe mở ra một đường may, sau đó có giày màu đen bước ra trước, Đoan Mộc Mộc còn lo lắng chút, an ninh mới vừa rồi còn không khách khí với cô lại một lần nữa cung kính, “Lãnh tiên sinh!”

Quả nhiên là anh!

Đoan Mộc Mộc xoay người muốn đi, nhưng cánh tay lại bị nứ lại, sau đó giọng của Lãnh An Thần vang lên bên tai, “Bà xã, em hãy nghe anh nói.”

“Buông tay!” Đoan Mộc Mộc rất hối hận vì mình một lúc tò mò mà chạy tới nơi này.

Hai vị an ninh bị Lãnh An Thần kinh động đến, khẽ kêu một tiếng, “Lãnh tiên sinh, cô.”

“Các cậu đi đi, nơi này không sao” Lãnh An Thần ra lệnh, dáng vẻ hình như bọn họ rất quen.

Thật ra thì mấy ngày qua, mỗi buổi tối Lãnh An Thần cũng sẽ xuất hiện ở nơi này, một mình uống rượu hút thuốc, nhìn cô trở lại, nhìn cô cùng Khang Vũ Thác vừa nói vừa cười, sau đó đợi cho đến khi cửa sổ không còn có ánh sáng, anh mới rời đi.

Mới đầu, an ninh nơi này coi anh như người xấu, sau đó anh lại dùng tiền, an ninh mới không hề đuổi anh nữa, cũng phụ trách canh chừng cho anh, kết quả vẫn bị cô phát hiện.

“Vậy sau này còn cần cần chúng tôi tiếp tục canh chừng cho Lãnh tiên sinh nữa hay không?” An ninh lại hỏi, phải biết loại chuyện này thuận mắt liền làm, có tiền mặt nhiều hơn so với bọn anh bình thường đi làm, bọn họ cũng không muốn dễ dàng mất đi phần công việc béo bở này.

“Không cần!” Lãnh An Thần móc tiền từ trong túi tiền ra, “Nửa tháng này cực khổ, chút tiền này lấy đi uống trà, còn có về sau đối với phu nhân của tôi cung kính một chút.”

An ninh trước ngây ngô sau vui mừng, nhận lấy tiền nói cảm ơn liên tục, cũng xin lỗi Đoan Mộc Mộc, “Lãnh phu nhân mới vừa rồi thật sự thật xin lỗi, về sau nếu như có cái gì cần cô cứ mở miệng, chúng tôi chắc chắn sẽ muôn chết không chối từ.”

Đến lúc này, Đoan Mộc Mộc hình như cũng hiểu, nhưng cảm tức nhiều hơn, anh cứ nhiên ở chỗ này nửa tháng này rồi, nghĩ đến nửa tháng qua mỗi buổi tối anh đều ở đây giám thị, ngực Đoan Mộc Mộc liền tức giận bành trướng, “Lãnh An Thần nếu như anh nhàm chán có thể đi tán gái, cần gì ở chỗ này làm loại chuyện người không nhận ra này?”

Nhìn trong bóng đêm cô tức giận, Lãnh An Thần chỉ cảm thấy tâm tình cực tốt, mấy ngày qua cô không để ý tới anh, không ai biết anh có bao nhiêu khó chịu, giờ khắc này, dù là nghe cô chửi mình, anh đều cảm thấy đó là một loại ban ân.

Khi nào, anh - Lãnh An Thần trở nên hèn như vậy rồi hả?

“Không có cô gái có thể cưa, nếu không đem em giao cho anh đi?” Có lẽ là vì nguyên nhân uống rượu, hôm nay gan anh lớn rồi, thật ra thì lá gan của anh vẫn không nhỏ, chỉ là sau khi đã thương cô, anh tự trách nhiều hơn, thậm chí giở trò lưu manh đối với cô cũng không làm được.

Nghe anh nói ra những lời nói vô lại, Đoan Mộc Mộc nổi giận, mắng anh, “Bỉ ổi.”

Anh không có tức giận, ngược lại mỉm môi cười yếu ớt, “Nghe em mắng anh, thật tốt!”

Kẻ điên! Đoan Mộc Mộc ở trong lòng mắng anh.

“Anh chỉ không yên tâm về em, tới xem một chút, không có ác ý!” Anh lại giải thích.

Đoan Mộc Mộc không khỏi từ chỗ anh nhìn sang, thế nhưng liếc mắt liền thấy cửa sổ phòng cô, cô dám khẳng định nếu như cô đứng ở phía trước cửa sổ, anh nhất định có thể nhìn cô rõ ràng.

Một loại cảm giác bị rình trộm khiến Đoan Mộc Mộc vừa thẹn vừa cáu, “Có cái gì để nhìn? Có phải muốn nhìn xem tôi chết hay chưa?”

Lời nói ác liệt khiến tim Lãnh An Thần đau, anh cười khổ sở, “Ở trong lòng em, tội anh xấu xa đến không thể tha được sao?”

“Đúng!” Đoan Mộc Mộc trực tiếp thừa nhận.

Cặp mắt nhìn cô dần dần tối xuống, cuối cùng anh thở dài, cũng là một mùi rượu lao thẳng tới hô hấp của cô, Đoan Mộc Mộc lập tức nhú đôi mày thanh tú, “Anh uống rượu? Lái xe còn uống rượu, anh không cần mạng?”

Cơ hồ không có suy nghĩ, lời cứ như vậy trực tiếp bật thốt lên, thay vì nói là trách cứ, không bằng nói quan tâm nhiều hơn, nói xong, cô liền sững sốt, mà tròng mắt đen bi thương của Lãnh An Thần lúc này lại vọt sáng lên, ngay cả nắm tay của cô cũng chặt, “Bà xã, em đang quan tâm anh có đúng không?”

“Quan tâm anh?” Đoan Mộc Mộc dĩ nhiên sẽ không thừa nhận, cười lạnh một tiếng, “Đầu óc của anh bị cửa xe kẹp hay bị lừa đá rồi hả?”

Dù cô nói như vậy, nhưng tim anh cũng bối vì câu nói vừa của cô mà có sức sống, “Anh thế nào đều được, chỉ cần trong lòng em còn có anh!”

Đoan Mộc Mộc có loại cảm giác, bọn họ không thể cứ tiếp tục nói chuyện như thế nữa, nếu không người cuối cùng thất bại chính là cô!

“Buông tay!”

“Không buông!”

“Anh không buông tay ra, tôi gọi người!”

“Gọi đi, dù sao an ninh cũng biết chúng ta là vợ chồng.”

“.” Đoan Mộc không có lời gì để nói.

Hai người giằng co, Đoan Mộc Mộc biết tiếp tục như vậy không phải biện pháp, vì vậy mở miệng, “Bây giờ anh xem cũng xem rồi, cho nên nên đi chứ nhỉ?”

Lãnh An Thần không nói gì, chỉ nhìn cô, ánh mắt kia rất trực tiếp, giống như là muốn thấy đáy lòng cô, “Anh muốn nói chuyện cùng em một chút.”

“Chúng ta không có chuyện gì để nói” Đoan Mộc Mộc cự tuyệt.

“Đêm anh bị hạ được đó, là em giúp đỡ anh cả đêm” Anh cúi thấp giọng nói yếu ớt vang lên, một câu nói đánh tan trái tim Đoan Mộc Mộc.

Lông mi cô buông xuống chợt nâng lên, giống như bướm bướm bị hoảng sợ, anh làm sao biết? Không phải anh vẫn cho là Lăng Khả Tâm sao?

“Tại sao không nói cho anh? Tại sao em tình nguyện bị anh hiểu lầm mà em cũng không chịu nói?” Anh cầm chặt lấy cánh tay cô, chặt đến mức cơ hồ đem xương cô bóp nát.

Đoan Mộc Mộc cười khổ, cô nói cho anh biết?

Chẳng lẽ anh quên rồi, buổi sáng hôm đó anh nhục nhã cô như thế nào? Còn nữa, cô nói anh sẽ tin sao?

Lãnh An Thần thấy cô không nói, thật ra thì biết mình chất vấn rất không có đạo lý, là anh căn bản không cho cô cơ hội.

“Lăng Khả Tâm đã nói toàn bộ, đó là một quỷ kế của cô ta, hơn nữa anh biết rõ có người chỉ điểm cô ta” Mặc dù Lăng Khả Tâm không có nói nửa chữ tới Tô Hoa Nam, nhưng Lãnh An Thần không phải đứa ngốc, anh vẫn có thể điều tra được.

“Về sau cách Tô Hoa Nam xa một chút, chú ta không có đơn giản như mặt ngoài đâu” Lãnh An Thần lại nhắc nhở.

“Anh thì sao? Anh đơn giản hơn so với anh ta sao?” Đoan Mộc Mộc hỏi ngược lại, cô ghét nhất người nói xấu sau lưng, huống chi chuyện ngày đó, cô đã ngoài ý muốn biết được chân tướng, thật sự không liên quan đến Tô Hoa Nam.

Lãnh An Thần bị nghẹn không lời nào để nói, chỉ thì thầm nói: “Ít nhất anh sẽ không thiết kế hại em.”

“Nhưng anh lại trực tiếp sử dụng dao đâm thọc tôi” Bụng Đoan Mộc Mộc lúc này lại đau, giống như linh hồn đứa bé nhắc nhở cô, không thể tha thứ cho người trước mắt.

“Anh biết rõ mình không thể được tha thứ” Âm thanh của anh rất nhỏ, mang theo đầy tự trách.

Anh là một người đàn ông kiêu ngạo, từ nhỏ đến lớn đều được sủng ái cùng hào quang vây quanh, cho tới bây giờ đều cao cao tại thượng, ngay cả thật xin lỗi sợ rằng cũng chưa từng nói qua?

“Bỏ lỡ đứa bé anh cũng đau, nếu như mà anh chết đi để cho đứa bé có thể sống trở lại, anh tuyệt đối sẽ không do dự” Anh thật tâm sám hối, nhưng cũng chân thật khiến tim Đoan Mộc Mộc đau.

Tựa như một vết sẹo, thật vất vả mới đóng vảy, rồi lại bởi vì lời nói của anh mà xé ra, máu dầm dề đau không thể thiếu một phần so với ban đầu.

Đôi mắt cô chợt đỏ lên, “Vậy anh đi chết đi, sao anh không chết luôn đi?”

Giọng nói bởi vì tức giận mà dữ dội, màng nhĩ Lãnh An Thần bị đâm đau từng trận, mấy ngày nay anh bị lương tâm cùng cô đồng thời hành hạ, anh cơ hồ cũng hỏng mất.

Anh muốn cô, muốn nhìn cô, rồi lại không dám, mỗi buổi tối đều giống như ăn trộm núp trong bóng tối, một mình gặm nhấm vết thương, mùi vị đó anh cũng chịu đủ rồi.

Lăng trì có thể là khốc hình thời cổ đại, xác thực có đạo lý, bởi vì so với một đao sẽ chết mà nói, loại đau đớn từ từ hành hạ mới làm cho người ta không cách (nào)... chịu được nhất.

“Có phải anh chết, em sẽ tha thứ cho anh hay không?” Anh nhỏ giọng mở miệng, âm thanh như điều bị gió xé nát, vù vù mang theo phá âm.

Đoan Mộc Mộc quay mặt đi không nhìn dáng vẻ bị thương của anh, giọng nói tiếp tục đánh: “Đúng, vậy anh dám chết không?”

“Đây là em nói, chỉ cần anh chết, em phải tha thứ cho anh!” Lãnh An Thần vận mắt của cô qua, ép buộc ánh mắt của cô nhìn mình.

“Cho dù anh chết, con của tôi cũng không sống lại được” Đoan Mộc Mộc nhìn anh, giờ phút này thật muốn cắn máu thịt của anh, giống như vậy mới có thể giải trừ hận ý trong lòng cô. di-ễn đà-n lê qu-ý đô-n

“Vậy anh sẽ đi bồi bé là được!” Lãnh An Thần nói xong, khóe môi lại nâng lên nụ cười.

Đoan Mộc Mộc nhìn anh cười, vừa muốn mắng anh, nhưng trên môi nóng lên, nụ hôn của anh rơi xuống, rất hung mãnh, rất nhiệt liệt, rất đột nhiên, để cho cô ứng phó không kịp.

“Ừm. . . .” Cô giây giũa, muốn tách rời khỏi anh, nhưng lưỡi của anh lại mượn cơ hội duỗi vào, quấn lấy cái lưỡi thơm tho của cô dây dưa.

Môi của cô vẫn mềm như vậy, mùi của cô vẫn ngọt như vậy, mấy ngày nay anh muốn cô quá lâu, rốt cuộc hôm nay có thể thưởng thức được rồi, anh sẽ không buông, dù một giây kế tiếp thật sự tìm chết, anh cũng muốn nhớ mùi của cô.

Như vậy, đời sau anh có thể tìm được cô, sau đó không có thương hại, không có khổ sở, bọn họ có thể vui vẻ ở cùng nhau.

Sức lực của cô đánh không lại anh, Đoan Mộc Mộc từ chối một hồi liền mất lực, chỉ có thể mặc cho anh muốn làm gì thì làm, hơi thở người đàn ông quyen chặt, còn có bá đạo quen thuộc, lại một lần gạt mở cánh cửa đau lòng của cô, nước mắt mất khống chế mà rơi xuống, trượt vào trong nụ hôn quần quýt si mê của bọn họ.

Mùi vị mặn mặn, còn có chất lỏng nóng ấm, để cho anh đang điên cuồng bỗng ngừng lại, Lãnh An Thần nhắm hai mắt, chống đỡ trên trán cô, “Thật xin lỗi, đây là một lần cuối cùng.”

Cô còn chưa phản ứng kịp, anh đã đẩy cô rộng ra, sau đó lên xe, nổ máy xe.

“Bà xã, kiếp sau anh vẫn sẽ cưới em” Cửa sổ xe chậm rãi đóng lại, từ trong ánh mắt của anh Đoan Mộc Mộc hình như nhìn thấu tư vị tuyệt quyết.

Trên môi vẫn còn hơi thở của anh, thậm chí còn mang theo mùi rượu.

Anh uống rượu, tại sao có thể lái xe?

Anh không muốn sống nữa sao?

Chợt nhớ tới trước khi anh cưỡng hôn cô đã nói —— có phải anh chết, em sẽ tha thứ cho anh hay không?

Anh đang làm gì? Chẳng lẽ anh muốn chết thật sao?

Một tíc tắc này, Đoan Mộc Mộc sợ hãi, không hề nghĩ ngợi, liền vọt tới ——

Kít——

Trong không khí truyền đến âm thanh xe hơi thắng gấp, giống như kiếm sắc đâm rách bầu trời đêm, Lãnh An Thần không thể tin nhìn người ngăn ở trước xe, trong đầu trống rỗng.

Nếu như anh đạp thắng xe chậm, có phải cô sẽ chết hay không?

Anh bị điên rồi sao? Anh đang làm gì?

Hại chết đứa bé của bọn họ còn không đủ, chẳng lẽ còn hại chết cô sao?

Lãnh An Thần bị cảm giác say dọa sợ tỉnh hơn phân nửa!

Cửa xe bị kéo ra, Lãnh An Thần cũng bị lôi xuống, sau đó trên mặt ‘bóp’ bị quăng một bạt tai, “Lãnh An Thần, anh muốn chết thì cũng đừng chết ở trước mặt của tôi!”

Khi ý thức được anh thật sự tìm chết, Đoan Mộc Mộc mới phát giác mình sợ như thế, dù hận anh như vậy, cũng không muốn anh chết.

Một cái tát kia hình như cũng không có đánh vào trên mặt của anh, anh giống như không có cảm giác, chỉ có hai tròng mắt nhìn chăm chăm cô, sau đó hỏi: “Tại sao em không để cho anh chết? Không bỏ được sao?”

Anh luôn tự phụ, giờ phút này cũng thế.

Đoan Mộc Mộc âm thầm làm động tác nuốt xuống, một tay đẩy anh ra, sau đó ngồi vào trên xe, “Anh tạm thời cứ tự mình đa tình, tôi chỉ không muốn bởi vì anh chết mà chịu kiện cáo, hơn nữa tôi sợ bà nội không chịu nổi, bị cái chết của anh kích thích.”

Lời nói vô tình, xé nát ảo tưởng của anh, Lãnh An Thần cười khổ, “Đã như vậy, vậy anh vẫn chết là được rồi!” di-ễn đầ-n lê qu-ý đô-n

“Lãnh An Thần, một người đàn ông trưởng thành ít đem cái chết ra dọa người, lên xe!” Cô thật là thần kinh thác loạn, mới có thể tò mò tới trêu chọc anh.

“Làm sao?” Anh đứng bất động tại chỗ.

“Tiễn anh về nhà, tránh khỏi anh chết, người nhà anh sẽ nương nhờ trên đầu tôi” Đoan Mộc Mộc nổ máy xe.

Lãnh An Thần nhìn cô một cái, vòng qua sườn xe, ngồi vào chỗ cạnh tài xế.

“Nịt chặt dây an toàn!” Đoàn Mộc Mộc ra lệnh.

Anh liếc nhìn gò má cô một cái, “Chỉ bằng kỹ thuật của em, sẽ không cài hợp thành một chứ?”

Nghe được anh giễu cợt, Đoàn Mộc Mộc nhấn chân ga dưới chân một cái, “vụt” lái rời đi, Lãnh An Thần vội vàng không kịp chuẩn bị bị lao lên trước, sau đó lắc đầu một cái, vẫn nịt dây an toàn.

Xe đi một nửa, chậm lại, bởi vì sắp xếp hàng dài trước mặt, thật bất hạnh chính là bọn họ gặp kiểm tra nồng độ cồn, chỉ là Đoàn Mộc Mộc lại may mắn, hôm nay là cô lái xe.

“Em có bằng lái à?” Lãnh An Thần bỗng nói nhảm, anh thật sự không có thói quen hai người buồn buồn, “Không có bằng lái sẽ chịu phạt.”

Đoàn Mộc Mộc liếc anh, “Không cần anh quan tâm, coi như không bằng lái, người ngồi tù cũng là tôi!”

“Anh ngồi cùng em” Lãnh An Thần thử chậm rãi tới gần cô, chỉ là lại bị cô cảnh giác, một đầu ngón tay đâm mở.

Cảnh sát tới đây, còn chưa có khảo nghiệm đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, Đoàn Mộc Mộc chỉ chỉ người đàn ông bên cạnh, giải thích, “Là anh ấy, tôi không uống rượu.”

Nhưng mà, mặc dù cô nói như vậy, vẫn phải làm kiểm tra, Đoàn Mộc Mộc làm kiểm tra nồng độ cồn, cũng bị kiểm tra các loại chứng kiện, cuối cùng vô sự cho đi.

“Bà xã, hôm nay cảm ơn em, bằng không anh sẽ phải ngồi tù rồi” Lãnh An Thần một bộ lấy lòng.

Đoàn Mộc Mộc không để ý tới anh, đúng lúc này, điện thoại di động của Lãnh An Thần đặt ở ghế lái vang lên, anh muốn lấy, Đoàn Mộc Mộc vì ngăn ngừa tứ chi tiếp xúc với anh, trực tiếp lấy tới cho anh, nhưng chỉ cầm, cũng không tính liếc mã số điện tới, nick name phía trên là “Lam bảo bối!”

Không cần phải nói cũng biết là ai?

Lãnh An Thần lưu Lam bảo bối chỉ có một người, đó chính là Lam Y Nhiên.

Tức giận đến trong nháy mắt, đáy lòng mới bình tĩnh, sóng lớn hình như lại bị đảo loạn, Đoàn Mộc Mộc lại cảm giác mình tiện, anh uống rượu lái xe thì sao, cho dù xảy ra tai nạn xe cộ, bị cảnh sát tra được, cũng là anh chịu tội, cô quan tâm khi gió gì?

Cô chính là ăn no không có việc gì làm!

Lãnh An Thần cũng phát hiện sắc mặt của cô khi chứng kiến cái tên trên màn ảnh điện thoại càng ngày càng khó coi, đáy lòng thấy phiền, Lam Y Nhiên lúc nào gọi điện thoại cho anh không gọi, cố tình vào lúc này?

Anh đương nhiên sẽ không nghe, thậm chí là trực tiếp tắt máy, “Cái đó, anh cùng cô ta đã.” Lãnh An Thần thử giải thích.

Đoàn Mộc Mộc làm sao sẽ nghe, “Anh câm miệng!”

“Bà xã, anh.” di ễn đà_n lê q ụy đôn

“Tôi bảo anh câm miệng!” Hỏa khí của Đoàn Mộc Mộc cũng vọt tới lòng bàn chân, chân ga đạp càng thêm điên cuồng.

“Lộp bộp!” Chợt, xe phát ra một tiếng dị hưởng.

Bọn họ đều nghe được, chỉ là một đang tức giận, một đang lo lắng, cũng không có ai để ý một tiếng dị hưởng này là vì sao?

Đèn đỏ phía trước sáng lên, Đoàn Mộc Mộc coi như đang tức giận, cũng sẽ không vượt đèn đỏ, cô một cước liền đạp thắng xe, nhưng giống như là đạp không được, xe căn bản không có bất kỳ phản ứng nào, mà thẳng tắp xông về khoảng cách trước ——

Tại sao có thể như vậy?

Đoan Mộc Mộc toát mồ hôi lạnh toàn thân, lại dấm, lại dấm, cô thật đáng chết rồi, nhưng xe còn chưa ngừng, giống như là đã thú bị chọc giận, đã không còn bị người nắm trong tay.

Chẳng lẽ đạp sai rồi? Cô lại đạp cái khác, kết quả xe con đi nhanh hơn, cô dậm ở chân ga!

Trong lúc nhất thời toàn bộ rối loạn, cô nắm chặt tay lái, hận không thể thu nó lại, hình như vậy xe mới có thể dừng lại, nhưng căn bản là không thể.

Xe như điên vượt qua đèn đỏ, cô rõ ràng thấy có người đi đường cách đó không xa, còn có xe hơi.

“Phanh xe, thắng xe!” Lãnh An Thần cũng phát hiện không đúng, nhìn lại mặt của cô đã sợ đến hoàn toàn trắng bệch.

“Em đạp rồi” Cô cũng sợ, nhưng không biết làm sao?

Một chiếc xe hàng lớn xông tới trước mặt, chỉ lát nữa là phải đụng vào.

Cô với xe hơi mô hình nhỏ cùng xe hàng lớn chạm vào nhau, bất luận xe của cô tốt hơn nữa, kết quả kia cũng chỉ có một.

Lòng của Đoan Mộc Mộc lập tức bay lên, đầu óc trống không thành một mảnh, cái gì cũng quên, chỉ có sợ, cô nghẹn ngào gào lên ——

Đúng lúc ánh sáng lóe lên, Lãnh An Thần đưa tay qua, đem tay lái hướng về bên phải——

Một nháy mắt kia, ánh mắt của anh sáng rõ, không có một tia do dự!

“Cạch, cạch —— kít. Bụp.”

Một loạt tiếng vang kinh khủng, làm sườn xe phập phồng đung đưa, Đoan Mộc Mộc rõ ràng nhìn thấy sườn xe bọn họ bị xé nứt, sau đó là bộ dạng Lãnh An Thần cách mình một chút xú.

Lộp bộp! di_ễn đ_àn l_ê qu_ý đ_ôn

Xe rốt cục cũng ngừng lại, cũng không có điên cuồng nữa, thế nhưng cái thế giới trong nháy mắt cũng yên tĩnh lại.

Đoan Mộc Mộc ngậy người, thậm chí kính xe bị đụng nát bắn lên mặt của cô, cô đều không hề hay biết, thân thể bị dồn chặt, túi khí an toàn ngăn cản trước ngực.

Cô nghiêng đầu tìm người bên cạnh, chỉ là cô và anh đã không phải là khoảng cách song song, mà anh cũng không giống như lúc trước vẫn nhìn cô nữa, đầu của anh rũ xuống, có máu từ cằm của anh nhỏ xuống, rơi vào túi khí màu trắng, một giọt một giọt, chói mắt như vậy.

“Lãnh, Lãnh.” Cô muốn gọi anh, nhưng thế nào cũng gọi không ra được.

105. Chương 105: Có Thể Chết Vì Cô

Phòng bệnh vắng lặng, âm thanh máy móc “đích đích” đang vang lên, phụ họa cùng nhịp tim của Đoan Mộc Mộc, để cho cô có thể cảm giác rõ ràng cô và anh vẫn còn sống, chỉ là một mảnh lạnh lẽo quanh thân, hình như thế nào cũng không thể ấm nóng.

Một màn tai nạn xe cộ kia, giống như là cơn ác mộng không thể xua đi được, đến bây giờ Đoan Mộc Mộc vẫn không thể tiếp nhận, cô thật đã trải qua một cuộc sống chết kinh hồn như vậy.

Người đàn ông trong phòng bệnh, băng gạc bao quanh cái trán, hai chân bị nâng cao lên, anh bị thương nặng, bây giờ còn đang hôn mê, mà cô trừ một cái bọc lớn trên đầu ra, cơ hồ lông tóc không tổn hao gì.

Xe mất khống chế, trong nháy mắt đó không biết lặp lại cát đi bao nhiêu lần ở trong đầu cô, lần sau còn rõ ràng hơn so với lần trước, sống chết trước mắt, anh cứ nhiên lựa chọn bảo vệ cô.

Trong lòng cô, Lãnh An Thần vẫn là người đàn ông yêu bản thân mình hơn tất cả, nhưng anh cư nhiên làm ra lựa chọn như vậy, trước vẫn còn sợ hãi, bây giờ suy nghĩ một chút là khiếp sợ, còn có không hiểu.

Tại sao anh muốn làm như vậy?

Chẳng lẽ anh thật không sợ chết sao?

Vẫn là nói anh nguyện ý dùng cái chết của mình chuộc tội vì đứa bé bọn họ bỏ lỡ, là thật?

Nội dung nói chuyện trước đó cũng xâu chuỗi lại, giống như là muốn liên thành tuyến, nhưng hình như lại liên không lên nổi, chung quy lại giống như là thiếu hụt cái gì đó.

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, chợt đám người “bịch bịch” tràn vào, đều là người nhà họ Lãnh, có lau nước mắt, có khóc thành tiếng, còn có yên lặng theo dõi biến hóa, trong lúc nhất thời phòng bệnh bị nhồi vào, làm cho người ta có loại hốt hoảng không thở nổi.

“Chuyện gì xảy ra?” Mở miệng là Lãnh Chấn Nghiệp, trên mặt mang theo nóng nảy còn có lo lắng không cách nào che giấu.

Đoan Mộc Mộc vặn xoắn ngón tay, như đứa bé làm việc gì sai, bờ môi run rẩy nửa ngày, mới nói ra một câu nói, “Là con, là con lái xe.”

“Con lái xe, nhưng làm sao con không có việc gì? Tại sao tiểu Thần bị thương thành ra như vậy?” Đã chia tay không rõ đây là người nào chất vấn, sắc lạnh và bén nhọn.

Đoan Mộc Mộc lắc đầu, không cách nào dùng ngôn ngữ hình dung rung động nháy mắt, chỉ nói, “Thăng xe hình như không ổn.”

“Lấy cớ, cô căn bản chính là muốn hại chết anh tôi, đừng cho rằng tôi không biết cô và Tô Hoa Nam luôn thông đồng sau lưng, chính là muốn hại chết anh tôi, sau đó chiếm đoạt cả Lãnh gia” Hai mắt Lãnh Ngọc Thù giống như là nữ xà yêu trong bầu hồ lô, giống như là phun ra lửa.

Đoan Mộc không có từ giải thích, quá khứ cùng Tô Hoa Nam là thật, cô lái xe cũng là sự thật, mà hiện tại cô thì khỏe mạnh đứng đây, nhưng ngồi ở vị trí kế bên tài xế lại bị thương thành ra như vậy, bất kỳ ngôn ngữ nào cũng không bằng sự thực máu me còn có lực thuyết phục hơn, cho nên cô lựa chọn trầm mặc.

“Người phụ nữ này chính là kẻ gieo họa, cũng không biết lão thái thái nghĩ như thế nào, nhất định cưới cô ta làm cháu dâu.”

“Hơn nữa đáng vẻ thật tốt lành, lão thái thái tự mình đi xin cũng không chịu về nhà, kết quả còn không phải là sau lưng cùng Tiểu Thần tư lẩn vào.”

Âm thanh ồn ào lộn xộn giống như ma chú, khiến đầu Đoan Mộc Mộc cơ hồ muốn nổ, đúng lúc này, Lãnh Chấn Nghiệp la một tiếng, “Cũng nói ít mấy câu, hiện tại máu chốt là tiểu Thần phải không có việc gì.”

“Bác sỹ nói anh ấy không có nguy hiểm đến tính mạng!” Đoan Mộc Mộc giống như là tìm được cọng cỏ cứu mạng, vội vàng đáp lại, kết quả lại thấy tất cả mọi người nhìn về phía cô, phảng phất như cô lời này ẩn giấu âm mưu gì.

“Anh ấy phúc lớn mạng lớn tạo hóa lớn, có vài người ước gì anh ấy chết, thậm chí cố ý hại anh ấy, nhưng anh ấy lại không có việc gì” Lãnh Ngọc Thù vẫn cay nghiệt như cũ.

Lãnh Chấn Nghiệp lại ném qua một ánh mắt nghiêm nghị mới để cho cô ta cảm miệng, nhưng ánh mắt cô ta ác độc lại thẳng tắp thẳng hướng Đoan Mộc Mộc, “Con cảm thấy vẫn cần thiết phải báo cảnh sát, không nói chính xác, căn bản là một cuộc cố ý mưu sát, xe thật tốt tại sao có thể không có thăng xe?”

“Không liên quan đến việc của em” Trong không khí truyền đến âm thanh yếu ớt, cũng có lực ngăn lại tất cả tạp âm, Đoan Mộc Mộc không dám tin nhìn về phía nguồn gốc âm thanh, không ngờ Lãnh An Thần cư nhiên tỉnh, phát hiện như mơ.

Cô nhìn anh, một đôi tròng mắt không sáng không bóng, tuy nhiên nó cũng làm cho người an tâm hơn so với bất cứ lúc nào, nước mắt của Đoan Mộc Mộc liền tí tách rơi xuống, không chịu đựng được của cô.

“Bà xã, anh không sao” Tay của anh giật giật, muốn nâng lên, hình như muốn lau nước mắt cho cô, nhưng đau đớn khiến anh căn bản bất động.

Đoan Mộc Mộc đã nói không ra lời, chỉ có nước mắt, vô tận không dừng lại.

Anh phảng phất như đã hiểu tâm tình của cô, nhìn vòng phòng đầy người, Lãnh An Thần hít sâu mở miệng, “Chuyện này đừng nói cho bà nội” Bà đã lớn tuổi như vậy, khẳng định không chịu nổi kích thích này, dù sao anh cũng không có việc gì, bà cũng sẽ lo lắng. die»n d an l«e qu»y d«on

“Còn nữa, chuyện này không liên quan đến Mộc Mộc, là hệ thống thắng xe hư. Các người, không cho phép ai nói cô ấy” Anh nói xong, vừa nhìn về phía cô, chỉ thấy cô khóc càng sâu.

Lãnh An Thần đồng nhất mở miệng chính là bảo vệ, hình như khiến tất cả mọi người mới vừa rồi phách lối không còn lời nào để nói, nhưng không hề cam tâm, ví như Lãnh Ngọc Thù, “Anh, vào lúc này, anh còn che chở cô ta? Em thấy cô ta căn bản là muốn thành tâm hại anh, cùng tiểu tình nhân của cô ta trong ứng ngoài hợp cướp lấy tài sản của chúng ta.”

“Em câm miệng!” Lãnh An Thần quát lớn, bởi vì nói chuyện quá nhiều, sắc mặt của anh tím bầm một mảnh, “Cô ấy là chị dâu em!”

Nhìn thấy anh vẫn bảo vệ Đoan Mộc Mộc như vậy, Lãnh Ngọc Thù tức giận dậm chân, “Anh đáng đời, đáng đời bị đụng.”

Cô ta sập cửa đi, những người khác thấy thế cũng không thể nói cái gì nữa, chỉ giả mù sa mưa tiến lên thăm hỏi mấy câu, liền từng người rời đi.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại ba người là Lãnh Chấn Nghiệp, Lãnh An Thần cùng Đoan Mộc Mộc, mà quan hệ cha con bọn họ vẫn không tốt, cho nên Lãnh An Thần đã sớm nhắm nghiền hai mắt, Đoan Mộc Mộc vẫn còn khóc, nước mắt không tiếng động.

Lãnh Chấn Nghiệp lúng túng đứng, đúng là vẫn còn mở miệng, dù anh không nghe, “Con an tâm dưỡng thương, bên lão thái thái giấu giếm rồi, tin tức tai nạn xe cộ cũng phong tỏa bên ngoài, sẽ không có ảnh hưởng gì.”

Lãnh An Thần động cũng không động, giống như là không nghe được, nhìn anh như vậy, Lãnh Chấn Nghiệp mặt mo thành một mảnh sương lạnh, quay đầu vừa nhìn về phía Đoan Mộc Mộc, “Chuyện này cứ như vậy, ba tin tưởng con không phải là cố ý, chăm sóc nó thật tốt!”

Cửa phòng được mở ra chấm dứt tất cả, Lãnh Chấn Nghiệp cũng đi, chỉ còn lại Đoan Mộc Mộc cùng Lãnh An Thần, mà anh đã mở mắt ra, nhìn dưới chân cô là một vũng nước đọng cùng mặt đầy nước mắt, tim của anh thật đau, thậm chí áp đảo vết thương trên người.

“Em chuẩn bị lệ khắp bệnh viện sao?” Anh nhạo báng cô.

Anh nói chưa dứt lời, vừa nói cô khóc hung hơn, uất ức như vậy, hai vai gầy yếu cũng run lên.

Nhịn đau, anh gơ tay cầm tay cô, “Bà xã, anh lại không chết, em không cần khóc nữa có được hay không?”

Nghe được anh nói chết, hai mắt cô rơi lệ lúc này tròng qua, “Chết, chết, chết. Nếu không phải là đêm qua anh nói hư nói vượn muốn chết, căn bản cũng không xảy ra tai nạn xe cộ.”

Oán cô không nói đạo lý cũng được, nói cô cậy mạnh cũng tốt, dù sao giờ khắc này, cô chính là muốn phát tiết, những thứ kinh cùng sợ kia đè ở ngực, còn có mọi người mới vừa rồi chỉ trích, nếu không để cho cô nói, sẽ nín hổng.

Nghe được cô rống mình, anh biết cô không có việc gì, lo lắng đáy lòng buông xuống, “Dạ, oán trách anh! Không có quan hệ gì với em, cho nên em không cần khóc!”

Đoan Mộc Mộc hất tay của anh ra, anh đau, cô mặc kệ lau nước mắt trên mặt, hỏi anh, “Tại sao muốn đem phương hướng ngoặt về phía chỗ của anh, chẳng lẽ anh không biết sẽ đụng chết người sao?” d ã l q đ

Bây giờ cô mới phát hiện ra mình đối với việc anh bỏ sinh cứu mạng cũng không có cảm kích, ngược lại là tức giận, không phải nói con người đều có một loại bản năng cầu sinh sao? Ở thời khắc nguy hiểm dù là

cha mẹ ngồi bên người hoặc là đứa bé, thường thường trong tiềm thức bảo vệ đều là chính mình, nhưng một khắc kia, anh thế nhưng lựa chọn bảo vệ cô!

Lãnh An Thần hình như cũng nhớ lại một màn trước tai nạn xe cộ, lúc đó anh thật không có suy tư, cũng không có thời gian để suy tư, nhưng làm ra động tác như thế, đại khái đó chính là lựa chọn của trái tim, là tiềm thức của anh.

Ở trong lòng của anh, anh không muốn cô chết, thậm chí tình nguyện chết vì cô!

“Anh sợ em hủy dung không ai muốn, sẽ đổ thừa anh cả đời” Anh không nói ra mình tình nguyện chết vì cô, không muốn tạo gánh nặng gì cho cô.

Đoan Mộc Mộc trừng anh, hung hăng trừng anh, cô dĩ nhiên biết đây không phải là lời thật lòng của anh.

“Anh khôn kiếp” Đoan Mộc Mộc không biết nên nói gì, chỉ có thể mắng anh như vậy.

Lãnh An Thần cau mày, “Bà xã, có thể thương lượng chuyện này hay không, về sau mắng anh thì nên thay đổi từ mới mẽ chút, ba chữ này anh nghe ngứa rồi!”

Lúc này, anh còn lại vài phần ý định nói giỡn cùng cô?

Quả đấm của cô đập xuống, biết rõ anh bị thương, chịu không được đòn nghiêm trọng, nhưng một khắc này, cô chính là muốn đánh anh, vừa đánh vừa mắng, “Lãnh An Thần đừng tưởng rằng anh chết thay tôi, tôi sẽ cảm kích anh, tôi mới không. Còn nữa coi như tôi bị hủy khuôn mặt, tôi cũng sẽ không khiến anh phụ trách.”

Hiện tại toàn thân Lãnh An Thần giống như bị dỡ mở ra, hô hấp một cái cũng đau, dù cô đánh cũng không nặng, anh cũng đau không thôi, nhưng loại đau này anh thế nhưng lại mừng rỡ chịu đựng, đưa tay ôm cô vào lòng, “Em không phải phụ trách, anh cũng sẽ đổ thừa cho em.”

Hơi thở ấm áp phun tại cổ của cô, chân thật như vậy, cũng phải xuống cô sợ hãi cả đêm, Đoan Mộc Mộc không khỏi kê mặt ở ngực anh, nghe nhịp tim của anh thùng thùng, vẫn mạnh mẽ, “Anh vô lại!”

“Em nói đúng rồi, rốt cuộc anh chỉ vô lại với mình em thôi!” Lãnh An Thần ôm lấy cô, cũng cảm thấy loại chết đi sống lại ôm nhau ấm áp kiểu khác.

Hai người cứ như vậy lẳng lẳng ôm nhau, cho đến khi Đoan Mộc Mộc cảm thấy lúng túng, mới chịu đứng dậy, lại bị anh đè lại, “Bà xã, chuyện đùa nhỏ thật xin lỗi, anh...anh.”

Đoan Mộc Mộc đưa tay đè lại môi của anh, mặc dù nghe anh nói, lòng của cô lại đau, nhưng giờ phút này cô không muốn nhắc lại, dù sao bất luận bọn họ dù hối hận thế nào, dù oán thế nào, đứa bé cũng sẽ không thể trở lại, hơn nữa đã trải qua loại sống chết này, cô phát giác cô cũng không hận nổi anh, huống chi chuyện đứa nhỏ cô cũng có trách nhiệm, là cô vẫn không nói rõ ràng cho anh biết.

“Có lẽ là anh vô duyên cùng với chúng tôi đi” Đoan Mộc Mộc thở dài một tiếng.

“Về sau chúng ta còn sẽ có đứa bé” Anh mở miệng, ấy chính là chắc chắn, Đoan Mộc Mộc ngơ ngẩn.

Về sau, đứa bé.

Bọn họ còn nữa không?

Nhưng bất luận cô có thừa nhận hay không, trận tai nạn xe cộ này thay đổi một ít!

“Xe làm sao lại không có thắng?” Đoan Mộc Mộc nghĩ đến một màn trước lúc xảy ra tai nạn xe cộ, đó là liều mạng phanh xe, cư nhiên cũng không có. đi n đàn lê q uy đôn

Tròng mắt đen của Lãnh An Thần chợt buộc chặt, xe của anh đều kiểm tra định kỳ, hệ thống thắng xe quan trọng như vậy, nhất định là cần phải kiểm tra, hơn nữa xe này hôm qua anh mới kiểm nghiệm, cho nên vấn đề đó tuyệt đối sẽ không xuất hiện.

Hệ thống thắng xe cố tình phá hư, đây tuyệt đối không phải tình cờ!

Một cái ý niệm thoáng qua từ trong đầu, dòng máu trong người Lãnh An Thần nhanh chóng chạy

106. Chương 106: Nụ Hôn Vị Sầu Riêng

Đỗ Vần đứng ở giữa phòng, nghe Lãnh An Thần sắp xếp, thái độ mặc dù không có gì, nhưng ánh mắt kia cũng đã thay đổi mấy lần, cuối cùng hứa hẹn nói: “Tổng giám đốc, cậu buông tay đi, chuyện này tôi sẽ tra rõ ràng mọi chuyện.”

“Ừ” Lãnh An Thần gật đầu, “Nhất định không nên bứt dây động rừng.”

“Tôi hiểu!” Đỗ Vần đáp xong, còn nói, “Hai ngày nay Lam tiểu thư vẫn gọi điện thoại tìm anh, tôi...tôi không biết nên nói thế nào?”

Lãnh An Thần nhớ tới đêm hôm xảy ra tai nạn xe cộ, cô gọi điện thoại tới, cũng chính bởi vì cú điện thoại này, Đoan Mộc Mộc hỏa công tâm đập ga đến lớn nhất, nếu như không phải là như vậy, có lẽ cũng sẽ không có trận tai nạn xe này.

Chuyện đời chính là sao khéo thế, mặc dù anh bởi vì tai nạn xe cộ mà bị thương, nhưng cũng lấy được tha thứ của Đoan Mộc Mộc, coi như là vì họa được phúc đi!

“Cậu nói cho cô ấy biết tôi không sao, chỉ là gần đây tương đối bận rộn, đợi qua một thời gian ngắn tôi đi thăm cô ta” Lam Y Nhiên đi nước ngoài bồi dưỡng thiết thời trang kể, đây là Lãnh An Thần chỉ cho cô ta, bởi vì anh đã phát hiện kẹp ở giữa hai cô gái thật quá mệt mỏi.

Lúc Đoan Mộc Mộc tiến vào, vừa đúng lúc nghe được nửa câu nói sau của Lãnh An Thần, thuận miệng hỏi, “Anh phải đi thăm người nào?”

“Ách.” Lãnh An Thần không biết anh và Đỗ Vần nói, cô nghe vào bao nhiêu, không dám quả quyết trả lời.

“Thế nào?” Không nghe được đáp án, Đoan Mộc có chút buồn bực, vừa nhìn về phía Đỗ Vần, “Đỗ Vần, anh nói.”

“Em không biết, một vị nhân viên trong công ty” Lãnh An Thần nhanh chóng giành đáp.

Ánh mắt Đoan Mộc Mộc khi xuyên qua hai hiệp giữa hai người bọn họ, hừ một tiếng, “Vừa nhìn bộ dáng của các người cũng biết có mờ ám.”

Vốn là chột dạ, Lãnh An Thần nghe nói như thế, lập tức hướng Đỗ Vần nháy mắt, Đỗ Vần hiểu ý cười cười, “Tổng giám đốc phu nhân, thật không có, tôi đi trước, cô bảo tổng giám đốc đừng quá liều mạng, những tài liệu kia giữ ở mức độ vừa phải là tốt rồi!”

Đỗ Vần lách người, Lãnh An Thần nhìn một túi đồ lớn trong tay Đoan Mộc Mộc, vội vàng nói sang chuyện khác, “Em mua cái gì?”

“Vật dụng hàng ngày” Đoan Mộc Mộc nói qua đặt đồ trên ghế sofa.

“Cái gì là vật dụng hàng ngày?” Bây giờ Lãnh An Thần cơ hồ coi như là không có chuyện nói nhảm với Đoan Mộc Mộc, mặc dù cô không hề coi như đại địch với anh nữa, nhưng anh có thể cảm thấy, giữa bọn họ vẫn có sợi dây xa cách.

Chỉ là không đợi Đoan Mộc Mộc trả lời, lại có người đi vào phòng bệnh, “Thiếu gia!”

Thấy là người làm nữ anh phải đến nhà cô lần trước, Lãnh An Thần hình như đã hiểu rõ ràng rồi, ánh mắt chợt buộc chặt nhìn về phía Đoan Mộc Mộc, “Em có ý tứ gì?”

“Về sau sẽ để cho chị Linh chăm sóc anh, cuối cùng tôi vẫn muốn đi làm” Đoan Mộc Mộc đã sớm nghĩ xong lý do.

Nghe được lời này của cô, Lãnh An Thần biết cô có chuẩn bị mà đến, anh chuyển động con người, “Đi làm? Công việc của em không phải là thư ký tổng giám đốc sao? Hiện tại tổng giám đốc nằm viện, em đi đâu làm?”

Đoan Mộc Mộc không ngờ tới anh sẽ nói như vậy, quay đầu nhìn anh, chỉ thấy đuôi lông mày anh gầy nhẹ, “Hiện tại anh lệnh cho em ngày ngày tới chỗ này để làm.”

“Lãnh An Thần, thư ký của anh hình như không chỉ có một mình tôi?” Đoan Mộc Mộc tức giận.

“Nhưng là thân chúc vụ kiêm thư ký cùng bà xã chỉ có một mình em, huống chi có rất nhiều chuyện riêng, chị Linh chăm sóc anh cũng không có tiện, ví dụ như đi nhà cầu, sát bên người, còn có.” Lãnh An Thần càng nói càng mập mờ, ánh mắt cũng thay đổi, mặc dù chị Linh lớn hơn bọn họ mấy tuổi, nhưng nghe nói như thế mặt cũng đỏ lên.

“Đúng vậy, thiếu phu nhân, tôi còn phụ trách ba bữa cơm cho thiếu gia, những thứ khác tôi có thể làm không được!” Chị Linh nói xong để hộp đồ ăn xuống, liền không đợi cự tuyệt thôi lui ra khỏi phòng bệnh.

Đoan Mộc Mộc trừng anh, Lãnh An Thần nhún nhún vai, cùng anh đấu, thiếu nữ nhỏ vẫn còn non lắm!

Xem thương thế của anh là bởi vì cô, chăm sóc anh liền chăm sóc đi, Đoan Mộc Mộc cũng không có nói cái gì nữa, cho anh sát bên người, đi nhà cầu, cơ hồ có thể làm thì cô đều làm.

Trong buổi trưa một ngày, Đoan Mộc Mộc mới vừa ngủ, liền nghe thấy phòng bệnh vang lên tiếng gõ cửa, cô cảnh giác ngồi dậy từ trên giường, liền nhìn thấy hai người cảnh sát tiến vào, “Xin hỏi Lãnh An Thần tiên sinh có ở đây không?”

“Chính là tôi!” Lúc Đoan Mộc Mộc còn lo lắng, Lãnh An Thần đã trấn định trả lời.

“A, chúng tôi có chuyện cần tìm ngài xác minh, về.” Cảnh sát lời còn chưa nói hết, liền bị Lãnh An Thần cắt đứt.

Nhìn anh hướng Đoan Mộc Mộc, “Bà xã, đột nhiên rất muốn ăn sầu riêng, em đi mua cho anh hai trái.”

Sầu riêng? die»n dan l«e qu»y d«on

Đoan Mộc Mộc cau mày, nghĩ đến cái mùi kia cô liền ghê tởm, người đàn ông này cư nhiên thích?

“Nhanh đi!” Thấy cô chần chờ, Lãnh An Thần lại gấp rút thúc dục.

Đoan Mộc Mộc ngấm nhìn cảnh sát, lại nhìn về phía Lãnh An Thần, đúng lúc này, cảnh sát hình như đã hiểu rõ ràng ý đồ của Lãnh An Thần, lại giải thích nói, “Vị tiểu thư này, chúng tôi có chút chuyện riêng muốn nói với Lãnh tiên sinh, làm phiền cô tránh một chút.”

Thì ra là muốn cô tránh đi, dứt khoát nói rõ chẳng phải tốt sao, Lãnh An Thần lại vẫn để cho cô đi mua sầu riêng?

Đi ra khỏi phòng bệnh, Đoan Mộc Mộc đi siêu thị thật, không phải anh muốn ăn sầu riêng sao? Cô không phải là không thể mua cho anh, hơn nữa anh nhất định phải ăn, nếu không cũng đừng trách cô không khách khí!

Đoan Mộc Mộc xách theo sầu riêng trở lại, vừa đúng lúc chạm mặt hai người cảnh sát kia, bọn họ còn hướng cô mỉm cười thân thiện, lúc này, Đoan Mộc Mộc như Ninja không ngừng hỏi, “Cảnh sát tiên sinh, Lãnh An Thần có phải phạm vào chuyện gì hay không?”

Nghe được câu hỏi của cô, cảnh sát cười cười, “Không phải ngài ấy phạm tội, mà là người khác, chúng tôi chỉ tìm ngài ấy tìm hiểu tình hình.”

“Vậy ai phạm tội?” Đoan Mộc Mộc tò mò.

Cảnh sát đối với cái vấn đề này của cô chỉ nhìn nhau cười một tiếng, “Thật xin lỗi, chúng tôi muốn giữ bí mật” Nói xong lại mắt nhìn sầu riêng trong tay cô, “Cô mau trở về đi thôi, Lãnh tiên sinh vẫn chờ ăn sầu riêng đấy!”

Trong phòng bệnh, Lãnh An Thần ngửi mùi sầu riêng liền muốn nôn, anh thật là hối hận, hận không thể quát miệng rộng của chính mình một cái, mới vừa rồi thế nào há miệng đã nói muốn ăn sầu riêng rồi hả? Anh nói trái cây khác không được sao?

Điều này cũng không thể trách anh, ai bảo trước khi cảnh sát đến, anh đang xem bách khoa toàn thư giới thiệu trái cây dưỡng sinh đây? Đáng chết là lúc ấy anh vừa hay nhìn thấy sầu riêng.

“Ăn nào, tôi chính là mua trái lớn nhất đó” Đuan Mộc Mộc cũng chịu đựng mùi khó chịu, đem sầu riêng nâng đến trước mặt anh.

Trong lòng Lãnh An Thần học máu, “Trước để qua một bên đi, hiện tại anh không muốn ăn!”

“Như vậy sao được? Tôi rất vất vả mới mua được, anh nhất định phải ăn” Đuan Mộc Mộc đương nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua cho anh.

“Ngoan, há mồm!” Đuan Mộc Mộc đem sầu riêng lại bên miệng anh đẩy một cái.

Lãnh An Thần dù là ngu ngốc cũng đã nhìn ra, Đuan Mộc Mộc căn bản là đang chỉnh anh, nhưng trách được người nào đây?

Gậy ông đập lưng ông, nói chính là anh!

“Bà xã, anh có thể không ăn không?” Lãnh An Thần đối mặt với loại hương vị ghê tởm này, thật sự mở miệng không nổi.

“Không thể!” Đuan Mộc Mộc lắc đầu, “Một mình anh là đàn ông tại sao có thể nói không giữ lời? Trừ phi anh bảo tôi đi mua sầu riêng căn bản là chơi tôi? Lãnh An Thần, anh cố ý hứng thú chơi ác có phải không, tôi cho anh biết, nếu như hôm nay anh không ăn, tôi tuyệt đối không tiếp tục nán lại một giây.”

Đuan Mộc Mộc cố ý giả bộ tức giận, được rồi, thật ra thì đây chẳng qua là đang uy hiếp anh!

Nghe cô nói phải đi, đáy lòng Lãnh An Thần dâng lên nỗi sợ hãi, “Không thể đi!” Đầu anh rơi đây.

“Vậy anh liền ăn nó đi!” Đuan Mộc Mộc từng bước từng bước ép sát.

Cái trán Lãnh An Thần càng ngày càng hiện rõ ba đường vạch đen, một câu nói của anh trêu chọc ôn thần, chọc ai không chọc, lại chọc phải cô? Xem ra hôm nay anh không ăn sầu riêng, cô sẽ không bỏ qua.

Không phải có đôi lời, anh hùng nguyện khom lưng vì mỹ nhân sao? Hôm nay để cho anh hy sinh một lần vì bà xã đi!

Lãnh An Thần nín thở, há mồm cắn lấy miếng sầu riêng.

Thật sự rất khó ăn!

Anh thiếu chút nữa liền phụt tại chỗ, Đuan Mộc Mộc làm sao sẽ không nhìn ra, lên tiếng cảnh cáo, “Không cho ói, phun liền không tính!”

Cổ nén ghê tởm, Lãnh An Thần nuốt xuống, còn chưa cho anh cơ hội thở dốc, Đuan Mộc Mộc lại đem sầu riêng đưa tới, “Ăn nữa! Sầu riêng này anh không ăn hết toàn bộ, ít nhất cũng phải ăn một phần ba. Không phải anh không biết, đây chính là đồ tốt, giá trị dinh dưỡng phong phú không nói, hơn nữa còn có kiện tỳ bổ khí, công hiệu bổ thận tráng dương. Trước không phải anh bị hao tổn sao? Vừa đúng lúc có thể mượn cơ hội này bổ một chút!”

Lãnh An Thần muốn qua đời, cô gái này muốn hại chết anh sao? Còn bổ thận tráng dương, anh hiện tại không cần bổ, cũng không có nơi tiết giận, lại còn dám để cho anh bổ, cô chuẩn bị để cho anh dục hỏa đốt người sao?

Đuan Mộc Mộc nhìn tròng mắt đen của anh nháy mắt cũng không nháy mắt, lộ ra tà khí, Lãnh An Thần như vậy thật là đối với cô vừa yêu vừa hận, hận không thể đem lấy cô đựng ngà, xem cô còn có thể phách lối hay không?

Đựng ngà?

Chợt, một ý nghĩ tà ác thoáng qua trong đầu Lãnh An Thần.

Cô có thể chỉnh anh, tại sao anh không thể chỉnh cô đây?

Vị sầu riêng, chắc hẳn cô cũng không thể nào thích nhỉ? Bởi vì lúc cô cầm sầu riêng, cái mũi nhỏ cũng sẽ nhăn nhú, vậy nếu như anh dùng miệng ăn xong sầu riêng hôn cô, mùi vị đó nhất định là bất đồng chứ?

Nghĩ tới đây, Lãnh An Thần cười lạnh ở trong lòng, hé miệng, “Đến đây đi bà xã, nếu sầu riêng là một bảo vật, không ăn thật lãng phí!”

Lãnh An Thần liên tiếp ăn xong vài hóp, cho đến khi cô hài lòng để xuống không hề buộc anh nữa.

“Không nhìn ra, anh thật sự rất thích, lần sau tôi sẽ nói cho người trong công ty, thời điểm trở lại thăm anh, không cần mua trái cây khác, chỉ cần sầu riêng là tốt rồi!” Đoan Mộc Mộc vì mình hôm nay chinh được anh mà âm thầm hài lòng.

Đúng lúc này, chỉ thấy anh cau mày, cô sợ lập tức nhảy xa, “Anh... sẽ không phải ói chứ?”

Lãnh An Thần lắc đầu, “Không phải, hàm răng của anh giống như bị mắc kẹt, em cầm cây tăm tới đây cho anh!”

Đoan Mộc Mộc trừng mắt nhìn, một bộ dạng phó tướng tin ngưng, Lãnh An Thần lại nói một tiếng, “Mau lên, khó chịu chết!”

“Ồ!” Đoan Mộc Mộc cầm lấy cây tăm, hướng anh đến gần, nhưng giờ phút này hơi thở của anh đều là vị sầu riêng, thật sự không dễ ngửi.

Thật ra thì chinh anh xong, cô cũng là người bị hại, Đoan Mộc Mộc nghĩ như vậy, cũng không có chú ý tới tay người khác đã nâng lên phía sau cô, lúc cô còn không có đến gần, một cái giữ chặt cái ót của cô, sau đó hôn xuống.

Toàn bộ vị sầu riêng bao bọc vào trong miệng cô, chọc cho dạ dày cô một hồi lật khuấy, nhưng Lãnh An Thần cũng không có buông tay, mặc dù vị sầu riêng phá hư mỹ vị nguyên thủy của cô, nhưng xúc cảm của cô vẫn hút chính anh không thôi.

Môi của anh nghiền cô, vị sầu riêng tràn đầy đầu lưỡi quét quanh môi cô, anh cơ hồ đem tư vị toàn bộ cho cô.

107. Chương 107: Chứng Minh Cho Anh Xem

Tại sao có thể như vậy?

Đoan Mộc Mộc không cần nụ hôn của anh, lại càng không muốn anh hôn như vậy, tay nhỏ bé của cô đẩy đánh anh, thậm chí cầm cây tăm đâm anh, nhưng anh chính là không buông tay, cho đến khi vị sầu riêng trong miệng anh đều bị hơi thở trong veo của cô thay thế, anh mới buông cô ra, “Bà xã, mùi vị này không tệ đi!”

“Lãnh An Thần, anh khốn kiếp” Đoan Mộc Mộc đứng ở bên thùng rác phun một hồi, nhưng mà cái gì cũng không phun ra được.

Nhìn cô ói, thật ra thì anh cũng rất đau lòng, nhưng ai bảo cô chinh mình đây?

“Về sau có bao nhiêu sầu riêng, chúng ta cũng cùng nhau ăn, anh cảm giác mùi vị cũng không tệ lắm” Sau nụ hôn này, Lãnh An Thần phát hiện mùi vị sầu riêng thật ra thì cũng không có ác tâm như vậy.

Đoan Mộc Mộc tức hộc máu, đứng lên cầm nửa viên sầu riêng còn dư lại hướng anh đập tới, lại bị anh mượn cơ hội nắm eo ếch, “Bà xã, em vẫn muốn hôn sầu riêng thì nói thẳng, làm gì phải dùng một chiêu này?”

Cái gì?

Đoan Mộc Mộc muốn điên rồi, nhưng người khác lại tựa như vẫn chưa thỏa mãn, bấu môi lại hôn xuống

“Các người đều ở đây à?” Âm thanh dịu dàng quen thuộc vang lên, tiếng bước chân có lực, cắt đứt chuyện tốt của Lãnh An Thần.

Đoan Mộc Mộc nghe được âm thanh của người nào, vội vàng tránh ra từ trong ngực Lãnh An Thần, giương mắt nhìn về phía người tiến vào, một thân tây trang màu nhạt, mặt tuấn dạt thanh tú, toàn thân lộ ra phong cách siêu phàm thoát trần.

Tô Hoa Nam!

Không phải anh ta ra khỏi nước rồi sao? Tại sao trở lại?

“Chú hai, chú trở về thật là nhanh đấy!” Giọng nói của Lãnh An Thần không âm không dương, nhưng nghe được, đối với sự xuất hiện của chú ta, Lãnh An Thần có một trăm cái cảm xúc.

Nếu như không phải là chú ta xuất hiện, Lãnh An Thần nhất định sẽ hôn thật tốt một phen cái cô gái nhỏ này rồi.

“Chuyện rất thuận lợi, làm xong đã tới rồi, hơn nữa tôi nghe nói cháu bị tai nạn xe cộ, luôn không yên lòng” Lúc nói lời này, ánh mắt của Tô Hoa Nam rơi vào trên người Đoan Mộc Mộc, bởi vì anh ta nghe nói cô lái xe.

“Sợ rằng người khiến chú hai không yên lòng không phải là cháu nhỉ?” Lãnh An Thần vừa nhìn thấy Tô Hoa Nam ở trước mặt anh không e dè nhìn chăm chăm Đoan Mộc Mộc, liền hận không thể duỗi ngón tay ra đem con người chú ta kéo xuống làm bóng đá.

Tô Hoa Nam đối với Lãnh An Thần châm biếm chỉ cười nhạt một tiếng, sau đó đi thẳng tới trước mặt Đoan Mộc Mộc, “Mộc Mộc, em có sao không? Anh sắp bị hù chết.”

Nếu Lãnh An Thần cũng nói rõ tâm tư của anh, anh cần gì phải giả bộ đây?

“Tô Hoa Nam, chú đừng quá mức!” Gương mặt Lãnh An Thần đều là màu xanh lá cây, anh nổi giận.

“Tiểu Thần, tôi làm trưởng bối quan tâm cháu một chút, tại sao gọi là quá mức?” Tô Hoa Nam vật lộn độ sức bốn lượng thiên kim trở về, Lãnh An Thần tức giận thiếu chút nữa từ trên giường nhảy dựng lên, chỉ tiếc chân của anh bị thương, căn bản không nhúc nhích được.

Tô Hoa Nam nhìn anh lửa giận trùng trùng lại chỉ có thể nén lấy, cười nói, “Tiểu Thần, tức giận bất lợi đối với dưỡng thương, cháu chính không chế tốt tính tình của mình đi.”

Gân xanh trên trán Lãnh An Thần nhô ra, cơ hồ muốn bể mạch máu, nhưng khi Đoan Mộc Mộc nhìn trở nên rõ ràng, Tô Hoa Nam không phải đến thăm bệnh nhân, quả thực là muốn Lãnh An Thần tức chết chứ sao.

“Hoa.” Cô thiếu chút nữa gọi sai, vội vàng đổi lại tên hô, đánh vỡ cục diện bế tắc tức giận dùng dùng này, “Chú hai, ngồi đi, cháu không sao, Lãnh An Thần - anh ấy cũng không có chuyện. Cháu đi rót ly nước cho chú.”

Mỗi lần đồng thời đối mặt với hai người đàn ông này, Đoan Mộc Mộc đều có cảm giác dũng khí bị xé rách, cô không muốn ở tiếp nữa, chỉ là vừa quay người lại, tay liền bị cầm, “Không cần.”

Tô Hoa Nam cứ nhiên giữ tay cô lại, hơn nữa còn ở ngay trước mặt Lãnh An Thần, đây là muốn thêm dầu vào lửa sao?

Quả nhiên, Lãnh An Thần cũng nhịn không nổi nữa, “Tô Hoa Nam, chú, CMN buông tay, trước mặt tôi liền quyền rũ bà xã của tôi, chú không sợ mẹ chú từ dưới đất bò ra ngoài bóp chết chú sao?”

Mặt của Tô Hoa Nam biến lạnh, không có người đàn ông nào có thể chịu được mẹ của mình bị vũ nhục?

Thấy tình huống không ổn, Đoan Mộc Mộc vội vàng phát tay hoà giải với Tô Hoa Nam, “Chú hai không có ý tứ gì khác, anh.”

Chỉ nói phân nửa, Đoan Mộc Mộc liền ngừng lại, bởi vì cô cảm nhận được tức giận đến từ Lãnh An Thần. Đúng vậy, cô thay Tô Hoa Nam giải thích cái gì, làm cho cô giống như hiểu rõ hơn anh ta, đổi thành bất luận kẻ nào cũng có thể nghĩ như vậy đi!

Đoan Mộc Mộc hồi hận vì mình lắm mồm, hận không thể tát mình hai cái!

Ba người đồng thời trầm mặc xuống, trong phòng bệnh yên tĩnh ngay cả cây kim rơi cũng có thể nghe được tiếng vang “lách cách”, Đoan Mộc Mộc chỉ cảm thấy lúng túng.

“Chú hai, nếu như chỉ là ngồi một chút hoặc là xem một chút, tôi nghĩ chú có thể đi” Lãnh An Thần không chút khách khí hạ lệnh đuổi khách.

Tô Hoa Nam chỉ cười nhạt, đưa điện thoại trong tay bỏ lên trên bàn, liếc nhìn Hoa Bách Hợp diêm lệ, “Thật là đẹp, là Mộc Mộc cảm sao?”

Đây đối với lời nói môi lừa được không đúng mồm ngựa đi! di»ễn đàn l«ê quý đ»ôn.

Đoan Mộc Mộc thật là phục hai người đàn ông này, nhưng Tô Hoa Nam vừa hỏi như vậy, hình như lại đem đề tài kéo tới trên người cô, cô chỉ có thể lên tiếng, “Phải”

“Em xem ánh mắt chính là không giống nhau, anh thích” Những lời này của Tô Hoa Nam như bom, bây giờ Đoan Mộc Mộc nhìn cũng không dám nhìn Lãnh An Thần một cái, trong lòng không khỏi giận dữ mắng Tô Hoa Nam, người đàn ông này là muốn hại chết cô sao?

“Ánh mắt chú hai không tồi, chỉ là rất thích đồ của người khác, bà xã của người khác” Lãnh An Thần hừ một tiếng, ý châm chọc cực kỳ rõ ràng.

Đoan Mộc Mộc muốn điên rồi, thậm chí là muốn chạy đi, hai người đàn ông này tùy tiện mắng cũng tốt, bám cũng được, tóm lại đừng làm cho cô ở chính giữa khó xử.

“Hai người tán gẫu, tôi đi chỗ y tá hỏi một chút, hôm nay. . . .” Đoan Mộc Mộc còn chưa nói hết, liền bị Tô Hoa Nam cắt đứt, anh ta đương nhiên biết cô vừa chuẩn bị làm đà điệu.

“Tôi còn có một câu phải nói, nói xong cũng đi!”

Đoan Mộc Mộc đứng lại, chỉ thấy Tô Hoa Nam nhìn về phía Lãnh An Thần, đầu ngón tay còn nắm cánh Hoa Bách Hợp, “Tôi muốn hỏi, cậu thật xác định tai nạn xe cộ có liên quan đến tôi sao?”

Giống như là lỗ tai có vấn đề, Đoan Mộc Mộc cho là mình nghe lầm? Thế nào đột nhiên kéo tới tai nạn xe cộ, hơn nữa Tô Hoa Nam còn nói có liên quan tới anh ta?

Lãnh An Thần hình như cũng không ngoài ý muốn, nhàn nhạt mà cười cười, “Có liên quan hay không, cảnh sát tự sẽ cho phán quyết.”

Đoan Mộc Mộc nghe đối thoại của bọn họ, giống như là đi vào như là rơi vào trong sương mù, cô rất muốn hỏi, nhưng miệng không căng ra, chỉ có thể nghe bọn họ nói tiếp.

“Vậy tôi liền mỗi mắt mong chờ, chỉ là đến lúc đó cẩn thận chính cậu sẽ thêm tội danh hãm hại người khác” Tô Hoa Nam giơ tay lên, cánh Hoa Bách Hợp trong tay giống như lông vũ nhẹ nhàng bay xuống.

“Hoa Nam. . . .” Đoan Mộc Mộc không nhận được.

“Mộc Mộc” Trước khi cô hỏi, Tô Hoa Nam giành mở miệng trước, “Chăm sóc Tiểu Thần thật tốt, Lãnh thị không thể rời bỏ nó.”

Lời này cũng là kẹp thương đeo gậy!

Đôi môi Đoan Mộc Mộc giật giật, chỉ là chưa cho cô cơ hội nói chuyện, thân hình cao lớn của Tô Hoa Nam đã nhanh chóng ra ngoài cửa.

Đoan Mộc Mộc suy tư đoán xem hai người bọn họ rốt cuộc là có ý gì? Mà cô suy nghĩ lại bị Lãnh An Thần hiểu lầm, “Nếu không bỏ được như vậy, vậy thì chạy ra đuổi theo!”

Nghe được anh ghen ghét mười phần, Đoan Mộc Mộc bĩu môi, “Mất anh thế nào chỉ thấy tôi không bỏ được rồi hả?”

Lãnh An Thần còn đang tức giận, ngực phập phồng lên xuống, Đoan Mộc Mộc biết anh bây giờ là bệnh nhân, cũng không muốn chọc giận anh, dù sao chuyện này đối với việc khôi phục vết thương của anh thật không có chỗ tốt gì, “Tốt lắm, anh cũng không cần nhỏ mọn, tôi thật không có cái gì với chú ấy.”

“Giấu đầu lòi đuôi!” Lãnh An Thần ghen nói một câu mắt Đoan Mộc Mộc trợn trắng.

“Thích tin hay không thì tùy” Cô lộ vẻ tức giận hừ một tiếng, hỏi, “Các người mới vừa nói tai nạn xe cộ, có liên quan đến Tô Hoa Nam sao?”

Lãnh An Thần nhìn cô, “Không có quan hệ gì với em, ít hỏi thăm.”

Anh chính là như vậy, không muốn nói chuyện, trực tiếp từ chối, nhưng Đoan Mộc Mộc luôn là cảm thấy kỳ hoặc, suy tư một hồi, hiện tại quả là không nghĩ ra có quan hệ gì với Tô Hoa Nam, nhưng lại cảm thấy chỗ nào không đúng.

Giương mắt, lại nhìn thấy điện thoại trên tủ đầu giường, “Điện thoại của Tô Hoa Nam, chú ấy quên cầm.”

Nói xong, đứng dậy liền hướng bên ngoài chạy, Lãnh An Thần ở phía sau gầm nhẹ, “Không cho đưa! Trở lại!”

Nhưng là, bóng dáng của Đoan Mộc Mộc đã ra khỏi phòng bệnh, Lãnh An Thần vô ích nhìn cửa, trông mắt đen nheo lại, ánh lạnh tóe ra, Tô Hoa Nam luôn luôn cẩn thận, chú ta làm sao sẽ vô tâm để quên điện thoại di động?

Cái này căn bản là một mưu kế!

Mới vừa rồi chú ta cư nhiên ở ngay trước mặt Đoan Mộc Mộc nói chuyện tai nạn xe cộ, xem ra chú ta đang có tính toán khác.

Ngồi chồm hồm mới lần vào an tĩnh. Đoan Mộc Mộc đứng ở cửa thang máy, chờ trên thang máy, nhưng cửa mở ra, lại thấy Tô Hoa Nam đang muốn đi ra.

“Điện thoại di động của chú này” Đoan Mộc Mộc đưa tới.

Tô Hoa Nam liếc mắt nhìn, cũng không có đón lấy, ngược lại nói: “Mộc Mộc, cùng anh đi xuống, anh có lời muốn nói với em.”

Không nói lời gì, anh lôi cô vào thang máy, nhưng khi Đoan Mộc Mộc nghe hết lời nói của Tô Hoa Nam liền bối rối, “Chú nói cái gì? Lãnh An Thần vu khống chú cố ý mưu sát? Đây cũng quá xạo?”

Lãnh An Thần bảo Đỗ Vấn điều tra kết quả chính là hệ thống thắng xe bị người động tay chân, hơn nữa tìm hiểu rõ nguồn gốc, bọn họ tra được là kẻ sai khiến Lăng Khả Tâm gây nên, hơn nữa bọn họ còn tra ra Lăng Khả Tâm cùng Tô Hoa Nam có quan hệ cầu thả, cho nên Lãnh An Thần nhận định vụ tai nạn xe cộ chính là do Tô Hoa Nam bày kế.

“Em biết ý nghĩa anh xuất hiện tại Lãnh gia thì mọi người ít chia một phần tài sản, hơn nữa anh lại là trưởng bối của bọn họ, tài sản phân chia nhiều lên, có thể có tỷ lệ lớn hơn so với bọn họ, cho nên bọn họ một lòng nghĩ diệt trừ anh” Tô Hoa Nam âm thanh nhàn nhạt, ánh mắt nhìn lên bầu trời, mang theo lúc ẩn lúc hiện cùng vô dụng.

“Nếu như không phải là vì mẹ, anh mới sẽ không tiến vào cái nhà này, nhưng cả đời bà bị nhiều khổ như vậy, tâm nguyện cuối cùng của bà anh không thể không hoàn thành, Mộc Mộc, anh muốn không có nhiều, chỉ muốn cầm lại phần thuộc về anh, nhưng bọn họ thậm chí cũng không muốn cho anh phần này, thế nhưng nghĩ ra biện pháp vu oan anh như thế!”

Đoan Mộc Mộc không biết nên nói gì, nửa ngày mới hiểu nhưng không phải là hiểu gập đầu một cái, “Nhưng chú không có làm, cũng không cần lo lắng!”

“Bọn họ đã để Lăng Khả Tâm mở miệng lên án anh, nếu như mà anh không có chứng cứ, căn bản là hẳn phải chết không thể nghi ngờ” Tô Hoa Nam giống như là lâm vào trong tuyệt vọng, trong con người đều là màu xám tro.

“Nhưng cảnh sát cũng không thể dựa vào lời của bọn họ mà nhận định chú có tội” Đoan Mộc Mộc mặc dù không hiểu, nhưng căn bản luật pháp thông thường vẫn phải có.

“Bọn họ không phải lời nói của một bên, có Lăng Khả Tâm làm nhân chứng, có xe tử bị động thực hiện việc làm, anh một trăm lời cũng không phân rõ, hơn nữa, xác thực không ai có thể chứng minh anh không tham dự” Tô Hoa Nam nói tới chỗ này, cười khổ một cái, sau đó nhìn về phía Đoan Mộc Mộc, “Thật ra thì anh không sợ ngồi tù, chỉ là anh thật xin lỗi em.”

“Hoa Nam, chú đừng nói như vậy, chú. . . .” Trong lúc nhất thời Đoan Mộc Mộc luống cuống, mặc dù đối với hành động vứt bỏ năm đó của anh ta, cô còn có thể để ý, nhưng không hề nghĩ tới muốn anh ta chịu trừng phạt gì.

Nếu như Tô Hoa Nam thật ngồi tù, như vậy cả đời anh ta đều đã có điểm nhơ, cuộc đời của anh ta cũng liền phá hủy! dĩ_ên_đàn_l_ê_quý_đ_ôn.

Anh ta là một người đàn ông ưu tú như vậy, tại sao có thể bị thua từ đó?

“Thật cũng chưa có biện pháp khác sao?” Đoan Mộc Mộc loạn, không biết nên giúp anh ta thế nào.

Tô Hoa Nam cầm tay của cô, “Mộc Mộc, không cần gấp gấp vì anh, anh chắc chắn sẽ không ngồi chờ chết, để cho âm mưu của bọn họ được như ý, anh còn muốn chờ mình lớn mạnh, đem em đoạt trở lại, cùng nhau thực hiện giấc mộng của chúng ta.”

Mấy câu nói lại đâm chọt vào trái tim mềm mại của Đoan Mộc Mộc, “Hoa Nam. . . .”

“Em chăm sóc cậu ấy thật tốt, mặc dù cậu ấy làm như vậy với anh, nhưng dù sao trong giây phút tai nạn xe cộ cậu ấy khẩn cấp cứu em một mạng, từ trong lòng anh vẫn rất cảm kích cậu ấy” Tô Hoa Nam nói khiến trong lòng Đoan Mộc Mộc chưa xót.

Thấy trong mắt cô đầng đầng hơi nước, Tô Hoa Nam đưa tay ôm lấy cô, “Không cần lo lắng cho anh, cũng không cần bởi vì chuyện này mà xung đột với nó, phải học bảo vệ mình, hiểu không?”

Cô bỏ lỡ đứa bé, để cho cô bị thương, thật ra thì Tô Hoa Nam thật đau lòng.

“Ừ, nhưng. . . .” Đoan Mộc Mộc tựa vào đầu vai anh ta, rất thực tế thật ấm áp, y như năm đó ôm nhau lúc đi học, nhưng nghĩ đến tình cảnh của anh ta, cô vẫn cảm giác cần phải làm gì, dù sao tai nạn xe cộ lần này là do cô lái xe, nói thế nào thì cô cũng có trách nhiệm.

“Trở về đi” Tô Hoa Nam buông cô ra, cũng cầm lấy điện thoại di động của mình.

Đoan Mộc Mộc nhìn bóng lưng của anh ta, nghĩ đến anh mất đi mẹ, một cuộc sống cô độc, tia oán niệm cuối cùng từ đáy lòng đối với anh ta kia, cũng hoàn toàn biến mất.

Đứng ở trước xe, Tô Hoa Nam lại quay đầu lại, thấy cô còn đứng tại chỗ nhìn mình, anh ta đắm đắm lồng ngực của mình, một bộ muốn cô tin tưởng anh, nhưng anh ta càng biểu hiện nhẹ nhõm như vậy, cô lại càng thấy không thực tế.

“Tô Hoa Nam, em có thể làm chút gì cho anh không?” Nhìn anh ta lái xe đi xa, Đoan Mộc Mộc đứng tại chỗ thì thầm. dĩ_ên_đàn_l_ê_quý_đ_ôn.

Trở lại phòng bệnh, chỉ thấy một mảnh hỗn độn, đây chính là hậu di chứng của người nổi giận, Đoan Mộc Mộc xoa xoa cái trán, thở dài, “Đập đồ tính là bản lãnh gì, có gan thì đứng lên đánh người ấy!”

Cô cố ý chọc giận anh, vốn là không nghĩ tới, nhưng nghĩ tới anh lại có thủ đoạn như vậy vạn ngã Tô Hoa Nam, một chút ấn tượng đối với anh mấy ngày nay lại không còn sót lại chút gì rồi.

“Đoan Mộc Mộc, em và người tình cũ của em cần thận một chút, một ngày nào đó anh muốn các người chờ xem” Lãnh An Thần gầm nhẹ.

Nghĩ đến lời nói của Tô Hoa Nam, Đoan Mộc Mộc cười lạnh, “Được, tôi chờ, nhưng tôi cũng nói cho anh biết, đừng tưởng rằng anh có thể một tay che trời.”

Lãnh An Thần mơ hồ nghe được ý gì đó trong lời nói của cô, “Chú ta nói gì với em?”

Anh như thế chỉ làm cho Đoan Mộc Mộc cảm thấy trong lòng giả dối, “Anh làm cũng đã làm, tại sao phải sợ anh ấy nói sao?”

Quả nhiên, con hồ ly giả hoạt Tô Hoa Nam kia ở chính giữa không nói lời hữu ích, chỉ là, Lãnh An Thần cũng lười giải thích, đến lúc đó cảnh sát tự sẽ để cho cô hiểu người đàn ông trong lòng cô đến cùng có bao nhiêu đáng sợ.

“Đừng trách anh không đề cập tình em, không nên bị bề ngoài của người ta lừa gạt, cẩn thận chú ta khoác da sói xơi em đấy, em còn tưởng rằng chú ta là dê mẹ!” Lãnh An Thần thật sự không biết nên nói thế nào với cô gái ngốc này, phải nói cô đàn đi, cô có lúc quá thông minh, nhưng nói cô thông minh, có khi cô lại đàn như đầu heo.

Đoan Mộc Mộc hừ một tiếng, “Đúng vậy, lời này anh nên sớm nhắc nhở tôi, như vậy tôi đã sẽ không gả cho lang sói khoác da người như anh!”

Cô cư nhiên mắng anh là lang sói?

Hỏa khí của Lãnh An Thần lại đốt, “Anh muốn là lang cũng sẽ không dẫn sói vào nhà, để cho em cùng người tình cũ của em cùng nhau tới mưu hại anh, mưu đoạt gia sản của anh!”

Rốt cuộc nghe được anh nói ra lời nói trong lòng, trái tim Đoan Mộc Mộc run lên, trong lòng anh, cô chính là cùng một phe với Tô Hoa Nam, vì vậy dứt khoát thừa nhận, “Đúng vậy, vậy anh phải cẩn thận, tôi chính là dã tâm sói con, đến lúc đó nếu như anh thật rơi vào tay của tôi, tôi sẽ đòi lại đem anh khổ sở gấp trăm lần nghìn lần.”

“Vậy sao? Anh rất mong đợi” Lãnh An Thần cười lạnh, “Chẳng qua là chỉ bằng em và chú ta, ít nằm mơ giữa ban ngày đi! Bây giờ vẫn nên chữa chút hơi sức suy nghĩ một chút thế nào cứu người yêu em, không để cho chú ta ngồi đợi lao mồi phải!”

“Tôi đương nhiên sẽ cứu, không cần anh lo lắng” Mỗi lần Đoan Mộc Mộc nhiều nhất nói một câu, trong lòng khổ sở hơn một phần, quan hệ giữa anh và cô mấy ngày nay mới hòa hợp, bởi vì Tô Hoa Nam đến lại hoàn toàn tan rã.

Ba ngày sau, Đoan Mộc Mộc nhận được cảnh sát đưa tin, bởi vì cô là một trong những người làm thành tai nạn xe cộ, cũng phải ra tòa, mặc dù chỉ là thẩm vấn đầu, nhưng chứng cứ khắp mọi mặt cũng bất lợi đối với Tô Hoa Nam.

Từ tòa án ra ngoài, Đoan Mộc Mộc vẫn trầm mặc, mấy ngày nay cô vẫn nghĩ biện pháp trợ giúp Tô Hoa Nam, nhưng hình như trừ cầu xin Lãnh An Thần rút đơn kiện, không còn con đường khác có thể đi, nhưng cô biết cầu xin anh buông tay có khả năng rất nhỏ, bởi vì cô từ nơi Đỗ Vấn nghe qua, lần này Lãnh An Thần làm là chuẩn bị mười đủ mười, hơn nữa Lăng Khả Tâm một mực chắc chắn chính Tô Hoa Nam chỉ điểm.

Nhìn bộ dạng cô lo lắng trùng trùng, dòng máu trong cơ thể Lãnh An Thần cơ hồ bị đóng băng đọng lại, “Em càng không bỏ được chú ta như vậy, anh sẽ càng muốn để chú ta chết, để cho chú ta biến mất trên thế giới này!”

Bộ dạng tàn nhẫn của anh, hình như mỗi một câu một chữ đều nhai lấy máu cùng thịt của Tô Hoa Nam.

Đoan Mộc Mộc bị sợ đến, vội vàng níu lấy ống tay áo của anh, “Đừng!”

Tròng mắt đen như kiếm đâm về phía cô, Đoan Mộc Mộc cảm thấy bén nhọn này có thể cắt da, nhưng cô vẫn suy nghĩ muốn thử một chút, “Có thể bỏ qua cho anh ấy được không, ít nhất đừng làm cho anh ấy ngồi tù.”

“Như vậy em vẫn còn có thể nhìn thấy chú ta, cùng chú ta vụng trộm thông giao có đúng hay không?” Giọng của Lãnh An Thần âm trầm trầm, nhưng trong lòng thì biển dấm sôi trào.

Cô gái này biết rõ anh kiêng kỵ cái gì, cố tình làm ngược ý anh!

“Tôi không có” Đoan Mộc Mộc cũng cố chấp không đứng lên, “Chuyện giữa tôi và anh ấy đã qua, hơn nữa hiện tại tôi là vợ anh, đã không còn nữa điểm khả năng với anh ấy.”

“Vậy sao? Anh chính là nhớ em thời thời khắc khắc đều muốn ly hôn với anh, chẳng lẽ không chính là vì đang cùng nhau sao?” Lãnh An Thần hỏi ngược lại.

Đoan Mộc Mộc lắc đầu, “Tôi không có xấu xa như anh nghĩ, trong lòng của tôi sớm đã không còn anh ấy.”
Cô thực sự nói thật, không biết bắt đầu từ khi nào, người đàn ông trước mắt này đã thay thế vị trí của Tô Hoa Nam, không chế hỉ nộ ái ố của cô.

“Nói như vậy, trong lòng của em chỉ có anh?” Anh tiến tới gần, khơi cảm của cô lên, thẳng tắp canh chừng mắt cô. d iễn _đàn _l ê _quý _đ ôn.

Đoan Mộc Mộc không biết trả lời như thế nào, cắn cắn môi, “Anh không tin thì thôi!”

“Anh tin hay không tin không quan trọng” Tròng mắt đen của Lãnh An Thần nheo lại, “Nhưng em có thể chứng minh cho anh xem!”

Chứng minh cho anh xem? Chứng minh như thế nào?

“Dùng hành động của em để chứng minh, thân thể cùng trái tim của em đều là của anh” Anh phủ xuống, dán bên tai của cô nói nhỏ, hơi thở phun tại cổ của cô, kích thích một tầng run rẩy.

108. Chương 108: Em Càng Quan Tâm Chú Ta, Anh Càng Muốn Hủy Diệt

Đoan Mộc Mộc lui về phía sau một bước, từ trong hơi thở của anh, cô đã rõ ràng anh muốn cái gì rồi?

Không thể không từng có vui mừng hợp lại với anh, nhưng ở dưới tình huống này, cô thật không nghĩ, nhưng hình như cũng không có biện pháp khác.

Lãnh An Thần nhìn cô, ánh mắt kia lộ ra không tốt, càng giống như là chế giễu, giống như đang nói..., không dám sao?

Vừa nghĩ tới nếu như vụ án này thật đã định sẵn kết cục, Tô Hoa Nam phải chịu giam cầm ba năm trở lên, Đoan Mộc Mộc cũng không nhần tâm.

Thôi, dù sao thân thể cô sớm đã bị anh chiếm qua, nhiều hơn lần nữa cũng không sao, Đoan Mộc Mộc không tiếp tục nhiều lời nữa, mà đi hai bước hướng trước mặt anh, ngón tay mảnh khảnh rơi vào lồng ngực của mình.

Từng nút cài thủy tinh một được cởi ra, áo khoác theo da thịt y hệt tơ lụa rơi xuống, lộ ra áo ngực mỏng manh bên trong.

Vật mềm mại trắng như tuyết được bao bọc trong áo ngực, đen nhánh so với trắng tinh càng thêm kích thích con mắt người, xinh đẹp làm cho người ta nhìn thấy mà ghê.

Một giây kế tiếp, bàn tay Đoan Mộc Mộc đến phía sau, nhẹ nhàng câu, trong không khí truyền đến một tiếng “tách” giòn vang, chỉ thấy hai con Tiểu Bạch Thỏ trước ngực cô nhất thời nhảy ra ngoài như gặp phải đại xá, đặc biệt là hai quả hồng còn run rẩy mấy cái, tất cả nhất thời khiến hô hấp của Lãnh An Thần chìm xuống.

Da thịt của cô trắng nõn mà trắng nõn, giống như sữa tươi bánh pút-đing mới xuất lò, quả hồng như anh đào chín muồi, rung động chờ người hái.

Anh vốn ngồi, quả hồng của cô vừa vịn ở bên mồm anh, cũng khắc chế không nổi nữa, Lãnh An Thần há mồm ngậm vào.

Anh coi sóc hòa thân hôn khiến thân thể Đoan Mộc Mộc nhanh chóng nóng lên, hơn nữa cô cảm thấy anh cũng như thế, trong không khí tiếng thở dốc càng ngày càng nặng, tựa hồ đang tỏ rõ sắp sửa xảy ra cái gì.

Đoan Mộc Mộc cắn cắn môi, vào thời điểm mấu chốt giữ lấy đầu của anh, âm thanh run rẩy mở miệng, “Rút lui vụ án này!”

Nháy mắt, tất cả nhiệt tình của Lãnh An Thần như bị tưới một chậu nước lạnh, tròng mắt đen như mực nhuộm nhìn chòng chọc vào cô, một bộ muốn ăn cô, phụ nữ dám ở loại thời điểm này ra điều kiện với anh, cô vẫn là đầu tiên.

“Nếu như mà anh không nói gì!” Anh lạnh lùng mở miệng.

“Vậy thì không nên đụng tôi!” Đoan Mộc Mộc rất là kiên quyết.

Một giây kế tiếp ——

Phịch một tiếng, âm thanh vật cứng ngã xuống đất, Đoan Mộc Mộc bị anh hất ra, ngã lên sàn nhà cứng rắn, toàn thân đau đến nứt ra.

“Nói điều kiện với tôi, cô gái, em quá coi trọng bản thân mình rồi” Lãnh An Thần thật cả giận, chưa bao giờ âu hóa (bị tức giận đến phát hỏa) giống như bây giờ.

Đoan Mộc Mộc chống đất đứng lên, vừa sửa sang lại y phục của mình, vừa nói, “Anh đã không muốn, vậy coi như xong, tôi nghĩ bằng việc tôi đây phò thân thể, vẫn còn có thể tìm được người đàn ông khác giúp tôi!” diện diện le quay don

109. Chương 109: Em Chọc Giận Chính Là Cả Nhà Họ Lãnh

Đoan Mộc Mộc không ngờ Lãnh An Thần xảy ra phản kháng, thật ra thì anh cũng không phải là cố ý, chỉ thấy cô vì Tô Hoa Nam nịnh nọt chính mình như vậy, anh liền nổi giận.

Có phải chỉ cần Tô Hoa Nam ở một ngày, lòng của cô vĩnh viễn chỉ vì chú ta rộng mở, nếu như là vậy, anh tình nguyện phá hủy người kia.

“Ầm” tiếng sập cửa vang lên, Lãnh An Thần đã rời đi, bên trong phòng lớn như thế còn tràn ngập hơi thở hoan ái, nhắc nhở Đoan Mộc Mộc tất cả khuất nhục trước đó của cô đều là phí công.

Không, cô tuyệt đối không thể để Tô Hoa Nam ngồi tù.

Lãnh An Thần, anh không rút đơn kiện, vậy tôi sẽ nghĩ biện pháp khác.

Một tháng sau, tòa án lần nữa mở phiên tòa, mà vụ án cố ý án mưu sát đã khiến cho truyền thông chú ý.

Đứng ở hiện trường tòa án thẩm vấn, nhìn các chứng cứ càng ngày càng bất lợi đối với Tô Hoa Nam, đột nhiên , Đoan Mộc Mộc đứng dậy, “Quan tòa đại nhân, tôi có lời phải nói!”

Cô vẫn là ngồi ở chỗ ngồi bị hại, ai cũng không ngờ tới cô lại đột nhiên nói chuyện, Lãnh An Thần cũng ngồi chỗ giống cô híp mắt lại, âm thanh cảnh cáo thật thấp vang lên, “Em tốt nhất nghĩ rõ ràng một chút.”

Đoan Mộc Mộc vốn không có phản ứng đến anh, “Ngài chánh án, tôi có thể chứng minh vụ tai nạn xe cộ này không liên quan đến bị cáo.”

Nhất thời, cả hiện trường tòa án thẩm vấn xôn xao, sắc mặt của Lãnh An Thần trở nên khó coi, nhưng cũng không nói gì.

Cho đến khi Đoan Mộc Mộc tường thuật xong những việc đã xảy ra, sau đó nói, “Nếu như nói vụ tai nạn xe cộ này phải nói là mưu sát, thì tôi nghĩ Lãnh An Thần tiên sinh tự mình mưu sát.”

Sự kiện chuyển hướng ngược lại, thậm chí lần trần thuật này chia mũi nhọn vào Lãnh An Thần, nếu như kiểm chứng là thật, sự kiện tai nạn xe cộ do chính bản thân anh động tay động chân, lại muốn giá họa cho Tô Hoa Nam, như vậy chỗ ngồi người bị cáo nên đổi lại.

Biến chuyển khác như vậy mọi người xôn xao, ngay cả quan tòa cũng nhất thời không cách nào định luận, dù sao Đoan Mộc Mộc là một trong người bị hại, hưởng chi lại có quan hệ vợ chồng với Lãnh An Thần, cô không có lý do hãm hại anh, trừ phi có ẩn tình khác.

“Xét thấy án này điểm cuối rất nhiều, sau khi thu thập thêm chứng cứ sẽ tái thẩm” Quan toà nói một câu, khiến chuyện tình sơn cùng thủy tận lại liều rữ hoa cười rồi.

Trong lúc nhất thời, vụ tai nạn xe cộ này ngoài chần môi suy đoán không đồng nhất, thậm chí bị người cố ý diễn hóa, nói là quỷ kế Hào Môn tranh quyền đầu lực. Đao Mộc Mộc dĩ nhiên là nhân vật quan trọng trong sự kiện này, thân phận của cô cũng bị biến ảo, Cô bé lọ lem, các loại báo thù nữ, mọi giải thích không đồng nhất.

Chuyện đến trình độ như vậy, Đao Mộc Mộc cũng bị mọi người trong nhà họ Lãnh chỉ trích, cho nên anh quyết định thu dọn đồ đạc đi, lần này cô không chỉ có chọc giận Lãnh An Thần, cũng chọc giận người nhà họ Lãnh vẫn đem cô cùng Tô Hoa Nam cự tuyệt ở ngoài cửa, thay vì chờ bị đuổi, không bằng tự mình chủ động rời đi.

“Cứ như vậy không kịp chờ đợi cùng tình nhân nhỏ của em song túc lại bay sao?” Từ một khắc cô vì Tô Hoa Nam làm chứng kia, Lãnh An Thần liền đè ép tức giận trong bụng, bây giờ nhìn cô như vậy, Lãnh An Thần thật gần bó chết lòng cô đều đã có.

Ở giây phút tai nạn xe cộ khẩn cấp, anh có thể vì cứu cô ngay cả mạng cũng không muốn, nhưng đổi lấy cái gì đây?

Cô thay người đàn ông kia cầu cạnh thì cũng thôi đi, nhưng lại còn ngược lại chỉ chứng anh! di en dan.le.quyđ n c m

Ranh giới cuối cùng của Lãnh An Thần đã bị cô chà đạp hoàn toàn, anh một thanh ném hành lý của cô đi, “Muốn đi? Đao Mộc Mộc cô sẽ chết cái ý niệm này, tôi tuyệt đối sẽ không thành toàn cho đôi cầu nam nữ các người, cho dù cô chết, cũng chỉ có thể chết ở dưới thân thể của tôi.”

Anh hoàn toàn bị cô chọc giận!

Nhìn y phục phân tán đầy đất, Đao Mộc Mộc cười lạnh, “Đây cũng cần gì chứ? Anh lưu được người của tôi, không giữ được lòng của tôi, nếu ngày nào đó tôi cùng anh ấy vụng trộm xã giao, cho anh đội nón xanh (cho cấm sừng), đến lúc đó người mất mặt chỉ có anh.”

“Cô dám!” Nghe được tâm tư cô có hình dạng này, mặc kệ là giận anh, vẫn là cô thật ngỗ như vậy, cho dù là nghĩ, anh đều không cho phép.

Đối mặt với kêu gào của anh, Đao Mộc Mộc lắc đầu một cái, xoay người lại nhặt y phục, từng món một lần nữa thả vào trong va li hành lý.

Lãnh An Thần bị tức ngực cũng sắp muốn căng vỡ ra, anh đá một cước nữa đổ va li hành lý của cô, sau đó ẩn cô ngã xuống đất, “Tôi nói không cho, cô không nghe thấy sao?”

Cãi vã như vậy đã khiến Đao Mộc Mộc chán ghét, cô cau mày, đẩy anh, “Đừng giống chó điên cắn loạn được không? Buông tôi ra.”

“Thả cô ư?” Lãnh An Thần tà ác cười một tiếng, “Tốt, cô hầu hạ tôi thư thái, tôi liền thả cô. Khoan hãy nói cái miệng nhỏ nhắn thật làm cho tôi vô cùng thoải mái, tôi hiện tại lại có chút hoài niệm mùi vị thật chặt này.”

Nghe được anh nói, Đao Mộc Mộc chỉ cảm thấy như bị lột sạch nhét ra nhục nhã, “Đừng mơ tưởng, tôi chính là có chết cũng không muốn!”

“Cũng không phải do cô” Lãnh An Thần mạnh mẽ đè lại thân thể của cô, tức giận hôn lên môi của cô.

“Ừm. Không.” Đao Mộc Mộc lắc đầu, đối với anh lại đâm lại đánh, cô tuyệt đối không muốn cùng anh hoan ái. di en danlequyđ n c m

Hai thân thể dán chặt chung một chỗ, vật lộn lôi kéo như vậy rất nhanh đã khiến bụng dưới Lãnh An Thần bùng nổ lên hỏa, phải biết lần trước hoan ái chân anh vẫn không tốt, lúc ấy anh rất bị động, hiện tại thương thể ở chân anh đã phục hồi như cũ, anh nghĩ thật tốt muốn cô một lần, coi như lòng của cô đóng cửa lại đối với anh, anh cũng sẽ mở ra cửa thân thể cô trước.

Hôm đó, bộ dạng cô khuất nhan thừa hoan vẫn còn ở trước mắt, vừa nghĩ tới, anh em nhỏ phía dưới của Lãnh An Thần liền cứng rắn như sắt, hình như nhu cầu cấp bách nơi mềm mại tới an ủi.

Bất luận Đoan Mộc Mộc kháng cự thế nào, nhưng sức lực của cô cuối cùng cũng không ngăn chặn được anh, rất nhanh, tay của anh liền lột quần của cô xuống, kéo đến bắp đùi, ngón tay anh càng thêm xâm nhập trong khu rừng rậm rạp.

Ý thức được anh không phải nói giỡn, lúc này Đoan Mộc Mộc mới cảm thấy sợ hãi, “Không nên đụng tôi!”

Thế nhưng anh lại tà tà cười, “Bà xã, em đang khẩu thị tâm phi (miệng nói một đằng tâm nghĩ một nẻo) sao?” Nói xong, anh đưa ngón tay lấy ra quơ quơ ở trước mặt cô, phía trên dính chất lỏng màu trắng, nhìn cũng khiến người ta đỏ mặt, “Em xem em đều động tình thành cái dạng gì rồi? Còn mạnh miệng?”

Khốn kiếp, cô cũng không phải là tảng đá, đối mặt với trêu chọc làm sao sẽ không có phản ứng?

Nhìn bộ dáng anh hả hê, Đoan Mộc Mộc hừ một tiếng, “Tôi động tình cũng không phải bởi vì anh, đối thành bất kỳ người đàn ông nào trêu đùa tôi như vậy...tôi cũng sẽ như thế!”

Cô biết anh kiêng kỵ nhất cái gì, cho nên cô sẽ dùng cái đó tới đâm kích anh, quả nhiên, mặt Lãnh An Thần dương dương hả hê chợt tối xuống, “Em mạnh miệng vậy sao, một hồi anh sẽ để cho em không cứng nổi.”

Nói xong, liền nghe thấy âm thanh anh kéo khóa quần ra ——

“Cốc cốc——” Trong lúc Đoan Mộc Mộc cho rằng mình lại khó tránh khỏi kiếp này thì âm thanh người làm nữ chợt vang lên ngoài cửa, “Thiếu gia, thiếu phu nhân, lão thái thái không được, bà muốn gặp hai người!”

Nháy mắt, vẻ mặt Lãnh An Thần giống như sương mù, anh ngơ ngác, ánh sáng trong mắt lại nhanh chóng tắt ra, phẳng phất như tập trung nữa cũng không tới cùng nhau.

“Thiếu gia, thiếu phu nhân.” Người bên ngoài không nghe thấy đáp lại, lại gấp rút thúc giục.

“Biết, chúng tôi lập tức đi!” Đoan Mộc Mộc đáp lại, sau đó đẩy người đàn ông trên người ra, giờ phút này mới phát hiện thân thể cao lớn của anh chẳng biết lúc nào hoàn toàn không có một chút trọng lực, cô cơ hồ không dùng bao nhiêu sức cũng đẩy anh ra được.

Đoan Mộc Mộc sửa sang lại y phục của mình, nhưng Lãnh An Thần ở một bên vẫn ngơ ngác ngồi chỗ đó, nhìn anh như vậy, Đoan Mộc Mộc nói không ra tư vị trong lòng, dùng chân đá anh, “Anh nhanh lên một chút!”

Lãnh An Thần ngược mắt nhìn về phía cô, lần đầu tiên nhìn thấy trong mắt anh lộ ra yếu ớt, sau đó ngay cả âm thanh của anh cũng giống như mất đi nguyên âm, “Sẽ không đúng không? Bà nội không có việc gì, có đúng hay không?”

Nghĩ đến tình cảm giữa anh và lão thái thái, bi thương nhanh chóng lan tràn trong tim Đoan Mộc Mộc, cô ngồi xổm người xuống, “Người sớm muộn gì cũng chết, đó là chuyện rất bình thường!”

Khuyên người cho tới bây giờ đều là như vậy, ban đầu lúc cha rời đi, cô bi thương người khác làm sao có thể thể nghiệm được?

Mặt Lãnh An Thần cúi thấp xuống, cuối cùng chôn ở giữa hai đầu gối, mơ hồ có thể nhìn thấy bờ vai của anh đang rung động.

Anh khóc à?

“Anh, làm sao anh còn chưa đi?” Có lẽ là bọn họ vẫn không xuất hiện, Lãnh Ngọc Thù lại tới đây gọi.

Cửa phòng bị đẩy ra, Lãnh Ngọc Thù liếc nhìn người đàn ông quần áo xốc xếch ngã trên mặt đất, ánh mắt trừng mắt về phía Đoan Mộc Mộc, “Cái người này, sao cô không biết xấu hổ như vậy, lão thái thái cũng sắp không xong rồi, lại còn quỵn rũ anh tôi làm chuyện như vậy?”diễn đàn lê quý đôn.

“.” Đoan Mộc Mộc không có từ giải thích.

Chỉ thấy Lãnh An Thần ngẩng đầu lên, “Chúng ta phải đi ngay!”

Lãnh Ngọc Thù thấy quần Lãnh An Thần cũng không sửa sang, mặc dù là anh em, khuôn mặt nhỏ cũng chột đỏ, cô đứng dậy, hung ác trợn mắt nhìn Đuan Mộc Mộc một cái, “Không biết xấu hổ, chờ lão thái thái đi, cô đừng mơ tưởng nán lại một giây ở chỗ này.”

Nghe lời nói như thế, Đuan Mộc Mộc cũng không có khổ sở, thật ra thì cô rất muốn nói cho Lãnh Ngọc Thù, cô chờ rồi đi, đã đợi vô cùng lâu rồi.

Bọn họ đến gian phòng của lão thái thái thì tất cả mọi người đã có mặt, Tô Hoa Nam cũng ở đây, trông mắt đen của anh nhìn chằm chằm Đuan Mộc Mộc, hình như ám chỉ cái gì.

Trong phòng không khí nồng nặc bi thương, kể cả khí ép cũng thấp, nhưng Đuan Mộc Mộc vẫn có thể cảm thấy, áp suất này thấp hơn nữa là sợ hãi cùng lo lắng, bởi vì ai cũng đều sợ mình không lấy được tài sản nhiều nhất.

Trên giường bệnh, lão thái thái chụp dưỡng khí, tóc bạch không thấy một cây đen, bà nằm ở nơi đó tựa như cây già cùng một gốc cây muốn mục rữa, chỉ là liếc mắt nhìn, cũng làm người ta sinh lòng bi thương.

“Bà nội.” Đuan Mộc Mộc không khỏi kêu ra miệng, hình như không gọi thì vĩnh viễn không có cơ hội.

Nghe được âm thanh của cô, lão thái thái khép chặt hai mắt chậm rãi mở ra, trông mắt đã từng sắc bén giờ phút này không còn nữa điểm sắc bén, thời điểm nhìn sang, làm cho người ta nghĩ tới giếng cạn.

Linh hồn của Đuan Mộc Mộc giống như là bị hút vào, cô không khỏi nắm tay lão thái thái, “Bà nội.”

“Nha đầu” Giọng nói của lão thái thái mặc dù rõ ràng, nhưng đã không có sinh lực, giống như là cây nến sắp cháy hết.

Tay của bà vuốt ve khuôn mặt Đuan Mộc Mộc, từ sợi tóc đến cái trán rồi đến ngũ quan, giống như là vuốt ve sinh mệnh trong năm tháng của bà, “Chân tướng!”

Hai chữ đột nhiên khiến mọi người hai mắt nhìn nhau, sau đó liền nghe đến bà còn nói, “Đây là số mệnh, ta thiếu nên trả rồi.”

“Bà nội, bà nói cái gì?” Lãnh An Thần bên cạnh hình như cũng mơ hồ.

Ánh mắt của lão phu nhân quét qua mọi người, sau đó gạt đầu một cái, “Thừa dịp ta còn có một giọng nói, có một số việc cần phải giao phó rõ ràng.”

Nhất thời, trái tim mọi người nhắc tới, bà giao phó cái gì? diễn đàn lê quý đơn.

Phân chia tài sản sao?

Trừ Đuan Mộc Mộc, hình như tất cả mọi người đều nghĩ tới vấn đề này, chỉ có Đuan Mộc Mộc không cảm giác như vậy, cô mờ mờ ảo ảo mà cảm thấy lão lời nói tiếp đó của thái thái có thể có liên quan tới cô, nhưng cô lại có chuyện gì cần lão thái thái nói rõ đây?

110. Chương 110: Không Thể Không Có Cô

Tất cả mọi người nín thở, lẳng lặng chờ đợi mỗi một chữ mỗi một câu nói kế tiếp của lão thái thái, hình như e sợ bỏ qua cái gì vậy.

“Ta hiểu rõ các người không thích nha đầu này, nhưng các người càng hiếu kỳ tại sao ta nhất định bảo tiểu Thần cưới nó?” Lão thái thái mở đầu như vậy, khiến tất cả mọi người liếc nhìn lẫn nhau, sau đó lại chột dạ rủ mí mắt xuống.

“Thay vì nói ban đầu là cô nhất thời lỗ mãng chọc tới tiểu Thần, không bằng nói là ta tương kế tựu kế” Lúc này đổi lại là Đuan Mộc Mộc kinh ngạc, kể cả Lãnh An Thần cũng cảm giác không thể tin được.

“Bà nội.” Anh khẽ kêu một tiếng, lão phu nhân này sẽ không già nên hồ đồ rồi chứ?

Lão thái thái nhìn Lãnh An Thần một cái, ánh mắt lại rơi vào trên mặt Đoan Mộc Mộc, đây là ta thiếu con bé, Đoan Mộc Mộc có cảm giác bị vung ra trong mây mù, nhưng trái tim lại nhéo càng ngày càng gấp.

“Ở trên người ta có một bí mật, có thể các con có người biết, cũng có người không biết, hôm nay ta liền đem sự thật chân tướng trở lại như cũ nói cho các con nghe. Sáu mươi năm trước, ta và ông các con quen biết, thật ra thì lúc ấy ông ấy đã có người yêu, bà ấy gọi Tống Nguyệt Mai, là thanh mai trúc mã với ông con, nhưng lúc đó ta dây đối với ông các con vừa thấy đã yêu, vì lấy được ông các con, ta đã tính toán để cho Tống Nguyệt Mai rời đi, sau lại nghe nói bà ấy có con, vì chấm dứt hậu hoạn, ta còn tìm người đả thương đứa nhỏ trong bụng bà ấy. Điều nói người không thể làm chuyện xấu, nếu không sẽ lo lắng cả đời, từ đó về sau, ta ngày ngày thấy ác mộng, rốt cuộc có một ngày ta không chịu nổi nữa, phái người đi hỏi thăm tung tích của Tống Nguyệt Mai, muốn bồi thường cho bà ấy, nhưng không ngờ bà ấy lại khác giả người đàn ông Kiều thị, hơn nữa sinh ra một cô con gái, chỉ là không may lúc bà ấy sinh con bị xuất huyết, ngay cả mắt đứa bé bà ấy cũng không thấy liền chết rồi.”

Nghe đến đó, sau lưng của Đoàn Mộc Mộc rỉ ra mồ hôi lạnh, cô không cách nào đem bà lão hiền lành thương yêu cô trước mắt này cùng người làm ra những chuyện như vậy có liên hệ với nhau.

Cô là là cảm thấy Đoàn Mộc Mộc khác thường, lão thái thái nắm tay của cô chặt hơn, “Ta muốn bồi thường cho đứa bé của Tổng Nguyệt Mai, nhưng người đàn ông họ Kiều cũng không nguyên ý, sau đó ta và ông các con bởi vì trên phương diện làm ăn gặp chút chuyện, dần dần bỏ quên chuyện này, cho đến một ngày ông các con qua đời, vẫn nhớ tới Tổng Nguyệt Mai, ta mới biết mình đã làm một chuyện ngu xuẩn nhường nào. Mặc dù ông các con và ta chung sống cả đời, nhưng tim của ông ấy lại đi theo một người phụ nữ khác, sau đó ta lại đi tìm họ Kiều kia, kết quả cũng không có tin tức nữa, một lần ngoài ý muốn, ta hỏi thăm được tin tức con gái Kiều gia, chỉ là chờ ta tìm được đứa bé ấy thì đã nhìn thấy đứa bé ấy lớn bụng, ta đón cô đến bên cạnh, hi vọng thông qua nó an ủi lương tâm lo lắng của ta, nhưng ai ngờ cô lại biết được chân tướng chuyện ta và mẹ cô tranh chồng năm đó, trong cơn tức giận rời đi, chờ ta tìm được lần nữa thì cô đã sinh xong đứa bé, trong tay chỉ quấn một cái yếm, cô nói đó là cái yếm trước khi cô ra đời mẹ đã làm, hiện tại lại được cô mang cho con gái.” Nói tới chỗ này, vẻ mặt lão thái thái tối xuống, giống như nói đến nơi bà cực kỳ đau khổ.

“Đứa bé kia chính là con đúng không?” Đoan Mộc Mộc giống như cảm giác được, nhẹ nhàng hỏi ra miệng.

Ánh mắt của lão phu nhân rơi vào trên mặt của cô, “Đứa bé, thật xin lỗi. Ta nhất thời hồ đồ thay đổi số mang ba đời, ta có tội!”

“Tại sao con lại ở cô nhi viện?” Giọng nói của Đoàn Mộc Mộc run rẩy.

Lão thái thái giống như là đèn cháy hết một tia dầu cuối cùng, chậm rãi nhắm mắt lại, “Từ lúc con còn trong bụng thì mẹ con đã biết mình có bệnh, nhưng vì giữ được cô, cô cũng không có làm bất kỳ trị liệu gì, sinh xong con thì bệnh lại chuyển sang ác tính, cho nên đưa con đi.”

“Vậy tại sao không đem cô ấy mang về nhà chúng ta?” Lãnh An Thần nhìn Đoàn Mộc Mộc, không khỏi cứ như vậy hỏi ra lời.

Haizz.

Thật dài một tiếng, tiết lộ ra sự bất đắc dĩ của lão thái thái, “Mẹ con có lẽ là không yên lòng giao con ột người nặng tâm cơ như ta, cho nên đến chết cũng không có nói ra đưa con tới chỗ nào? Ta cũng tới nhìn con, mới phát hiện con tương tự như Tô Nguyệt Mai năm đó, mới để cho người đi điều tra, mới biết năm đó con bị đưa đến Cô Nhi Viên.”

Nói tới chỗ này, lão thái thái từ dưới cái gối lấy ra một tấm vải đỏ, sau khi mở ra là một yếm hồng, dưới góc trái thêu một đoá hoa mai.

“Bà nội, đây là vật của Mộc Mộc, thế nào lại ở nơi này?” Lãnh An Thần gấp qua ở trong phòng làm việc của Đoan Mộc Mộc.

Lão thái thái lắc đầu một cái, “Cái yếm này có hai, sau khi mẹ con qua đời liền đem cái này để lại cho ta, có lẽ là cô không bỏ được con, hay là đáy lòng kỳ vọng sẽ có một ngày ta có thể chăm sóc con”

Đoan Mộc Mộc cầm yếm hồng, nước mắt không tiếng động chảy xuống, rơi vào đóa hoa mai nở rộ.

“Là ta, là ta một tay hại ba đời người, cho nên ta có tội” Giọng nói của lão thái thái càng ngày càng chìm, “Ta...ta muốn bồi thường, bồi thường cho con.”

Đoan Mộc Mộc lắc đầu, cô không cần bồi thường, cô chỉ muốn tình thương của cha mẹ, nhưng bà lão trước mắt lại vì chuyện riêng của bản thân, làm hại bà ngoại của cô, mẹ của cô, còn khiến cô khổ sở như vậy.

“Cha ruột của con đâu?” Đoan Mộc Mộc mặc dù đau khổ, nhưng vẫn muốn tìm được người thân nhất.

Nghe câu hỏi này, tay lão thái thái đập hai cái ở trên giường, “Nghiep chướng, đều là ta tạo nghiệt. Mẹ của con trong lúc làm công cho người khác bị khi dễ mới có con, cho nên cô căn bản không biết cha con là người nào?”

Ầm ——

Đoan Mộc Mộc đứng dậy, đánh ngã bình khí một bên, lão thái thái cuối cùng cũng nói ra lời, giống như ép vỡ một cọng rơm cuối cùng của cô.

“Các người, người.” Cô đã không cách nào hình dung tâm tình của mình rồi.

“Bà xã, em yên tĩnh một chút” Lãnh An Thần muốn giữ cô, lại bị hất ra.

“Đều là bà làm hại, là bà, là bà!” Giống như núi lửa yên lặng nhiều năm, Đoan Mộc Mộc bạo phát.

Tất cả mọi người không dám động, nhìn cô chỉ trích giống như điên, lại chỉ có thể không nói, có thể nói cái gì? Chuyện như vậy đổi lại là ai cũng không thể chịu đựng đi!

“Đứa bé, đều tại ta, ta sẽ đi ngay xuống dưới đất bây giờ để chuộc tội, hôm nay nói cho con biết những thứ này, chính là hi vọng con có thể tha thứ cho bà lão như ta đây.”

“Không, tôi không thể tha thứ, tôi tha thứ cho bà, người nào tới bồi thường bà ngoại cho tôi, mẹ cho tôi, còn có, chịu tội?”

“Mộc Mộc” Tô Hoa Nam giữ cô, “Em đừng quá kích động.”

“Tôi thế nào không kích động, nếu như đổi lại là anh thì sao?” Cô bây giờ đối với khuyến cáo của người nào cũng không nghe lọt.

“Thế nhưng hận, cứ để cho con hận đi, hận đi.” Lão thái thái ngăn cản người khác khuyên lớn Đoan Mộc Mộc, “Nhưng nha đầu, ta cầu xin con một chuyện. Cầu xin con đừng rời khỏi Tiểu Thần, cầu xin con đừng rời khỏi cái nhà này, tất cả nên thuộc về con, con.”

“Tôi không lạ gì, tôi không muốn!” Đoan Mộc Mộc phát tay một thứ cuối cùng, cũng nhịn không được nữa chạy ra ngoài. diễndàn-lê-quýđôn

Cô bị té ở cửa, nháy mắt, tiếp đó rung động vang lên tiếng kêu khóc ——

“Bà ngoại——”

“Mẹ ——”

Đoan Mộc Mộc muốn chạy nhưng bước chân chợt dừng lại, cô quay đầu lại liếc mắt nhìn cửa phòng đóng chặt, chỉ nghe tiếng khóc cực kỳ bi ai vang lên.

Lão thái thái đây là đã chết rồi sao?

Bà làm nhiều chuyện sai như vậy, làm sao lại chết?

Trước mắt giống như chiếu phim xẹt qua thời gian lão thái thái cùng mình chung sống, còn có Trần nương nương nói qua ở Viện Phúc Lợi, Đoan Mộc Mộc nhắm mắt lại, mặc dù hận, nhưng vẫn có một cổ bi ai từ trong đáy lòng dâng lên.

Bà ngoại chết rồi, mẹ chết rồi, hiện tại ngay cả lão thái thái cũng đã chết, cô coi như hận nữa còn có tác dụng gì đây?

Tang lễ, Đoan Mộc Mộc cũng không có xuất hiện, cô thật sự không cách nào đối mặt với người làm thương tổn nhiều người như vậy, nhưng lúc di chúc công bố, Đoan Mộc Mộc lại bị mời đi, hơn nữa luật sư nói, nếu như cô không đi, di chúc không thể công bố.

Kết quả như thế lại đem Đoan Mộc Mộc đưa lên đầu gió đỉnh sóng, thậm chí khiến những người mơ ước tài sản coi cô như cái đinh trong mắt, đâm trong thịt.

Nhìn ánh mắt mọi người không tốt, Đoan Mộc Mộc hừ một tiếng, “Các người không cần nhìn tôi như vậy, coi như tất cả tài sản đều cho tôi, các người cũng không nói được nửa chữ!”

Cô lạnh lùng một tiếng, nhất thời khiến sắc mặt mọi người cũng thay đổi, đặc biệt là nghĩ đến trước khi chết lão thái thái áy náy với cô, khoan hãy nói thật là cái đó có thể.

“Bớt ở đây nằm mơ giữa ban ngày, muốn lấy được toàn bộ tài sản Lãn gia, chỉ sợ cô có mệnh thu không có mệnh chịu” Lãn Ngọc Thủ cũng không biết, bây giờ cùng Đoan Mộc Mộc giống như là kẻ thù không đội trời chung.

“Coi như mất mạng chịu, đó cũng là chuyện của tôi” Giờ phút này, Đoan Mộc Mộc lại có chút mong đợi sau khi công bố di sản.

“Tất cả các người câm miệng” Lãn Chấn Nghiệp hiện tại làm thành người nhiều tuổi nhất có thể lên tiếng ở cái nhà này, nhất thời khiến mọi người câm nín.

Luật sư còn chưa tới, tất cả mọi người ngồi nghiêm chỉnh, mỗi một cái thần kinh cũng căng cứng lên.

Lãn An Thần ngồi song song với Đoan Mộc Mộc, nhưng giữa hai người cách một khoảng cách, không phải anh không muốn đến gần cô, mà là cô căn bản không cho cơ hội.

Quan hệ giữa bọn họ vốn cũng không tốt, hiện tại lại thêm chuyện của lão thái thái càng làm cho bọn họ hoá vô đơn chí, so với việc mong đợi công bố di sản, giờ phút này Lãn An Thần lo lắng cho tương lai của mình và Đoan Mộc Mộc hơn.

Không biết bắt đầu từ khi nào, quảng mắt ghen tỵ, quảng mắt không cam lòng, anh phát hiện mình thật không bỏ được cô.

Đang ở ngồi trước đại sảnh, anh vẫn cố gắng, hi vọng cứu vãn hôn nhân tràn ngập nguy cơ của bọn họ, nhưng cô cho đáp án cũng là đem một tia hi vọng cuối cùng của anh bóp chết toàn bộ. diên-đàn-lê-quý-đôn

“Lãn An Thần, trừ phi lão thái thái đem tất cả tài sản Lãn gia giao cho tôi, nếu không anh đừng nghĩ tôi lưu lại” Đây là đáp án Đoan Mộc Mộc cho Lãn An Thần.

Một khắc kia, Lãn An Thần rút cuộc hiểu rõ, anh tổn thương cô, còn có cái nhà này tổn thương cô, đúng là một khoảng cách vĩnh viễn cũng không cách nào bổ sung, để ngang giữa bọn họ.

Tim của anh, trong khoảnh khắc đó, cũng hoàn toàn trống rỗng thành một mảnh.

Hai tiếng bước chân có lực vang lên, tầm mắt của mọi người bị hấp dẫn qua, chỉ thấy có hai vị luật sư mặc chính trang xách theo va li mật mã đi vào.

Nhỏ nhỏ như nhau. Nhất thời, thần kinh của tất cả mọi người đều giống như nhanh chóng nhảy lên ngựa, thậm chí một đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm va li mật mã trong tay luật sư, mắt hận không thể nhìn xuyên thấu, biết trước tất cả nhìn thấy bên trong.

“Thiếu phu nhân, chào cô!” Hai vị luật sư không có chào hỏi bất luận kẻ nào, cũng là không ngờ rất cung kính đối với Đoan Mộc Mộc.

“Khổ cực cho các ngài rồi” Mặc dù cái danh hiệu thiếu phu nhân này, cô đã không có ngồi mấy phút, thế nhưng một khắc, Đoan Mộc Mộc vẫn lễ phép đáp lễ.

Hai vị luật sư lại nhìn mọi người một chút, “Nếu tất cả mọi người đến đông đủ, di chúc này có thể công bố!”

Nói xong, mở hai va li mật mã, mà trong nháy mắt, Đoan Mộc Mộc tựa hồ nghe được lòng của mỗi người nhảy một tiếng, mãnh liệt như vậy!

111. Chương 111: Cô Mới Đúng Là Người Thắng Lớn Nhất

Nếu như nói trong những người này còn có trấn định, đó chính là Lãnh An Thần rồi, anh cũng không giống như những người khác biểu hiện khẩn trương như vậy, nhưng trông mắt anh vẫn nhìn chăm chăm vào Đoan Mộc Mộc, thật giống như trên mặt của cô viết di chúc vậy.

Anh bình tĩnh như vậy nhất định cho là lão thái thái cưng chiều anh, sẽ đem phần lớn di sản ỉnh sao? Đoan Mộc Mộc tránh né ánh mắt của Lãnh An Thần, cũng khó tránh khỏi oán thầm.

Mấy tờ giấy thật mỏng đặt ở đầu ngón tay luật sư, giống như là vè vè mạch sống mỗi người, phòng khách to như thế, mười mấy người ngồi ở chỗ đó hẳn là không có chút tiếng vang nào.

Chỉ là tĩnh lặng như vậy lại đem lòng của mỗi người nhảy lên tần số cao nhất, nhưng sợ hơn!

“Các vị, bây giờ chúng tôi công bố di chúc” Nói xong, hai vị luật sư lại lướt nhìn mọi người, thật không biết người luật sư này có phải cũng muốn treo ngược khẩu vị mọi người hay không, dừng lại như vậy, hiển nhiên lại đem không khí khẩn trương thăng hoa, ngay cả Đoan Mộc Mộc cũng cảm thấy một loại đau khổ như vậy, cô cầm chén nước ở một bên lên, uống một ngụm nước, sau đó bình tĩnh nghe nội dung.

“Di chúc này là do lão thái thái khi còn sống đã làm công chứng, có luật pháp chứng nhận” Nói xong, hai vị luật sư lại lấy văn thư chứng nhân tượng trưng ra, cũng biểu diễn một lần đối với mỗi người.

Rốt cuộc có người không chịu nổi, “Các anh có đọc hay không? Muốn hại chết người à!”

Luật sư bị rống hơi lúng túng, nhưng chỉ đẩy mắt kiếng một cái, mỉm cười mà nói: “Tâm tình các vị có thể hiểu được, nhưng gấp gáp cũng không thể thay đổi kết quả.”

Lời này có thâm ý, chỉ là ý định của mọi người đều tập trung ở nội dung ban di chúc, ai cũng không có ý định lại đi suy đoán.

Âm thanh của luật sư vang lên lần nữa ——

“Nội dung di chúc như sau: 20% cổ phiếu của tập đoàn Lãnh thị tất cả thuộc về trưởng tôn Lãnh An Thần, 20% thuộc về con trai Lãnh Chấn Nghiệp cùng Tô Hoa Nam, trong đó mỗi người có 10%, còn dư lại 60% cổ phần, quyền thừa kế thuộc về đứa bé của Đoan Mộc Mộc cùng người đàn ông Lãnh gia sinh, nếu như cả đời Đoan Mộc Mộc không có năng lực sinh con cho Lãnh gia, như vậy 60% cổ phần này đem toàn bộ hiến cho viện phúc lợi, người còn lại có thể ở tiếp tục làm việc ở Lãnh thị, nhưng không được hưởng bất kỳ đặc quyền nào, tất cả bất động sản Lãnh thị toàn bộ thuộc về trưởng tôn Lãnh An Thần, trên đây chính là toàn bộ nội dung bản di chúc.”

Luật sư nói xong rồi, người của Lãnh gia giống như là bị cái gì đánh tới, mọi người cũng ngu, anh nhìn tôi, tôi nhìn vào anh, hình như ai cũng không tin tưởng kết quả sẽ là như vậy.

Hồi lâu, trong không khí tuôn ra tiếng thét chói tai của người nào ——

“Cái này không thể nào, tuyệt đối không thể nào, di chúc này là giả!”

“Đúng, đúng, Tại sao lại đem cổ phần lớn nhất ột người ngoài? Chúng tôi không tin!”

“Phần di chúc này chúng tôi không chấp nhận, nhất định là người đàn bà kia động tay động chân ở sau lưng!”

Phòng khách trước còn an tĩnh, giờ phút này giống như là mở nồi cháo, rồi một nùi, những người kia không có được chút cổ phần nào trừ không cam lòng, còn có không tin.

Bọn họ giống như là chó điên, mục tiêu cùng nhau hướng về phía Đoan Mộc Mộc, bộ dáng kia thật giống như hận không thể đem con mắt giết cô mới cam tâm, hai vị luật sư nhìn một màn này, âm thầm lắc đầu, lần nữa nói, “Nếu như các vị hoài nghi tính chân thật của bản di chúc, có thể đi tìm người giám định, nếu các vị hiện tại không có việc gì, chúng tôi cũng muốn cáo từ.”

Luật sư đi, phòng khách lại an tĩnh lại, nhưng là lần này an tĩnh cũng mang theo tính công kích, mục tiêu công kích của bọn họ đương nhiên chỉ có một, đó chính là Đoan Mộc Mộc, bọn họ dù ai cũng không cách nào tiếp nhận người được lợi ích lớn nhất từ bản di chúc là Đoan Mộc Mộc.

Nói thế nào? Cô cũng là một người ngoài!

Từ lúc bắt đầu Lãnh An Thần cũng không có nói chuyện, chỉ là ánh mắt của anh càng giống như là đã khóa trên mặt Đoan Mộc Mộc, thật ra thì anh cũng bị cái này di chúc chấn động đến, mặc dù trước khi lâm chung lão thái thái nói rõ, đã tiến hành đem lột trong phần di chúc này, thế nhưng kết quả chính là, vẫn để ọi người cảm giác không thể tin được. ∞∞∞∞∞∞∞∞

Lão thái thái nghĩ có thể bồi thường Đoan Mộc Mộc, có thể cho cô cổ phần, nhưng thế nào cũng không nghĩ đến nhiều như vậy!

Tất cả mọi người mơ ước cổ phần Lãnh thị, cho là mình có thể chia một chén súp, nhưng ai cũng không ngờ tới cuối cùng cũng chỉ là một cuộc không vui, ngược lại người ngoài là Đoan Mộc Mộc lại thành người thắng lớn nhất, cái kết quả này thật là làm cho người ta ngoài ý muốn.

Có phải hay không, từ đó về sau, Lãnh thị muốn sửa họ Đoan?

Nhưng nghĩ lại lại thấy không đúng, lão thái thái cũng không có nói đem 60% cổ phần để lại cho Đoan Mộc Mộc, mà là nói để lại cho đứa bé của Đoan Mộc Mộc cùng người đàn ông Lãnh gia sinh, hơn nữa chỉ nói là đứa bé giữa cô và người đàn ông Lãnh gia, cũng không có nói là đứa bé giữa cô cùng Lãnh An Thần

Một ý lạnh từ sau lưng Lãnh An Thần dâng lên, đầu tiên là kinh, cuối cùng khủng, nhưng dần dần, hình như lại hiểu.

Chẳng lẽ là lão thái thái đang dùng chiêu thức tuyệt sát đến bức anh?

Sẽ phát hiện một mặt. Có lẽ vậy, khi còn sống lão thái thái vẫn buộc bọn họ sinh đứa bé, nhưng cuối cùng cũng không thể như mong muốn của bà, cho nên cuối cùng lão thái thái bắt buộc dĩ dùng loại phương pháp này đến bức anh, buộc anh cùng Đoan Mộc Mộc ở chung một chỗ thật tốt, bởi vì chỉ có như vậy, anh có thể là chủ nhân chân chính của Lãnh thị.

Hình như tất cả suy nghĩ đều hiểu rõ, Lãnh An Thần đứng lên, chuẩn bị trấn an nổi loạn cháo này thì cũng có người nhanh hơn anh một bước, “Mọi người vội cái gì, di chúc này lại không nói cho Đoan Mộc Mộc cổ phần.” ∞∞∞∞∞∞∞∞

Một câu nói của Tô Hoa Nam như một viên đá vỗ lên mặt nước, nhất thời khiến mọi người phản ứng kịp, bọn họ lần nữa cùng nhau nhìn về phía Đoan Mộc Mộc, thậm chí là trực tiếp nhìn về phía bụng của cô.

Chắc hẳn tất cả mọi người đang suy đoán cái gì?

Thật ra thì nghe xong di chúc này, Đoan Mộc Mộc cũng khiếp sợ, lão thái thái đang bồi thường cô sao? Chỉ sợ là có mục đích khác? Nếu quả như thật muốn bồi thường cho cô, đại khái có thể trực tiếp đem cổ phần này cho cô, nhưng lão thái thái không có, chỉ nói chỉ có đứa bé của Đoan Mộc Mộc cùng người đàn ông Lãnh gia sinh mới có quyền thừa kế!

Đây thật là một viên đá hai đầu chi kế, kế đầu là thế nào cô muốn bắt được những cổ phần này, thì không thể thoát khỏi quan hệ cùng Lãnh gia, kế thứ hai chính là khiến người đàn ông Lãnh gia vì nhiều cổ phần như vậy không thể vứt bỏ cô.

Quả nhiên là gừng càng già càng cay, không trách được bà ngoại năm đó không đầu lại bà, trước khi chết, lão thái thái vẫn đem cô vào trong tính toán của bà đi.

Thay vì nói một di chúc, không bằng nói lão thái thái làm một trò chơi, nếu bà mất nhiều tâm tư như vậy, nếu như hiện tại Đoan Mộc Mộc bỏ cuộc không chơi, hình như cũng chưa có ý tứ!

Cô nhàn nhạt cười một tiếng, tay rơi vào trên bụng, chỉ là lần này cô nhìn hướng Lãnh An Thần, “Ông xā, không biết bây giờ anh có cảm tưởng như thế nào nhỉ?”

Trong bụng của cô đã từng có một sinh mệnh nhỏ, tuy nhiên nó bị anh hủy rồi, hôm nay đứa bé không có, lão thái thái thể nhưng lại công bố di chúc như vậy, nếu như nếu đổi lại là cô, đoán chừng không bằng gặp trở ngại chết đi coi như xong rồi.

Trái tim Lãnh An Thần đã sớm giống như qua dầu, anh làm sao lại không hối hận, chỉ là bây giờ nói gì cũng đã chậm! diễn đàn lê quý đôn

Lão thái thái nằm ở trên giường bệnh mặc dù không hỏi, thật ra thì bà cái gì cũng biết, thậm chí biết quan hệ giữa Đoan Mộc Mộc cùng Tô Hoa Nam, cho nên bà muốn dùng kế sách này tới kiểm chế Lãnh An Thần, để cho anh không còn sợ hãi gì, để cho anh quý trọng cô gái này.

Lão thái thái cuối cùng thương yêu anh, một chiêu này thật đúng là dụng tâm lương khổ!

Nhưng là, bà nội, bà biết không? Trước con đã làm ra quá nhiều sai lầm rồi, bây giờ con thật không có lòng tin!

Lãnh An Thần thì thầm ở trong lòng, cũng không cách nào nói ra khỏi miệng.

“Tại sao không nói chuyện, chẳng lẽ anh cũng ngu?” Đoan Mộc Mộc không nghe được Lãnh An Thần trả lời, tiếp tục cười lạnh lạnh hỏi.

Tròng mắt đen của Lãnh An Thần chậm rãi nâng lên, chỉ là ánh sáng bên trong đã khuếch tán, “Anh không có gì để nói, nhưng em là bà xã của anh, cho nên trong bụng của em cũng chỉ có thể có đứa bé của anh.”

Nói xong, Lãnh An Thần nhìn sang Tô Hoa Nam ở một bên, “Chú hai, cháu nói đúng không?”

Tô Hoa Nam ngoắc ngoắc khoe môi, đi về phía Đoan Mộc Mộc, “Tôi cảm thấy chưa chắc, di chúc của lão thái thái lại không nói nhất định phải là đứa bé của cháu và cô ấy mới có quyền thừa kế, đúng không, Mộc Mộc?”

Sớm đã thành thói quen với hai người đàn ông này tranh đấu, Đoan Mộc Mộc vừa nhìn về phía mọi người không phục ánh mắt lại càng không cam lòng, cũng rất phối hợp gật đầu một cái, “Phải ha, dẫu cho bây giờ tôi là bà xã của Lãnh An Thần, nhưng chưa nói nhất định là tôi và anh sinh con. Hình như chỉ nói nếu là tôi cùng người đàn ông Lãnh gia sinh đứa bé hình như cũng có thể?”

“Em dám!” Lãnh An Thần giống như là bị người đâm vào cái đuôi, nhất thời nổi trận lôi đình.

Đoan Mộc Mộc nhìn dáng vẻ anh phát điên, chỉ cảm thấy buồn cười, “Đã đến lúc này, anh vẫn như vậy à?”

“Chú hai, tôi cảm thấy chúng ta đi trước thôi, để cho người của Lãnh gia thương lượng đối sách một chút, xem như thế nào mới có thể thay đổi càn khôn?” Đoan Mộc Mộc nói khiến người Lãnh gia khó coi như cà, phải biết trong ngày thường bọn họ cũng không đem Đoan Mộc Mộc cùng Tô Hoa Nam làm thành người Lãnh gia.

Nhưng một phần di chúc của lão thái thái, sừng sốt khiến hai người ngoài lấy được lợi ích lớn nhất, hơn nữa Đoan Mộc Mộc dám cam đoan, nếu như cô và Tô Hoa Nam cứ như vậy đi ra ngoài, người của Lãnh gia nhất định sẽ đập nổi.

Quả nhiên, bọn họ còn chưa đi, đã có người không nén được tức giận.

“Anh không cho, em là bà xã của anh, nơi nào cũng không cho đi!” Tại sao Lãnh An Thần có thể để cho bọn họ có cơ hội đơn độc chung đụng, ngộ nhờ Tô Hoa Nam thật khiến Đoan Mộc Mộc có con, anh thua không chỉ là cổ phần Lãnh gia, mà là mất tôn nghiêm của đàn ông.

Đoan Mộc Mộc khoác cánh tay Tô Hoa Nam, “Thế nào, anh muốn hạn chế tự do của tôi sao?” diễn đàn lê quý đôn

“Đôi cậu nam nữ này, các người là loạn luân, các người, các người.” Vẫn bị di chúc là cho tức điên, giờ khắc này Lãnh Ngọc Thủ nhảy ra, ánh mắt như độc rơi vào trên cánh tay của Đoan Mộc Mộc kéo Tô Hoa Nam.

Đoan Mộc Mộc đón lấy ánh mắt của cô gái kia cho tới bây giờ đều nhìn mình không vừa mắt, “Loạn luân? Cậu nam nữ? Rốt cuộc cô mắng ra rồi, thật ra thì ở bên trong lòng của cô, chỉ sợ sớm đã nghĩ chúng tôi

như vậy nhỉ? Hiện tại tôi đột nhiên cảm thấy không làm chút gì, thật đúng là thực xin lỗi chửi rửa như vậy của cô nhỉ!”

“Cô...cô thật không biết xấu hổ.” Lãnh Ngọc Thù tức giận ngực phập phồng lên xuống, gơ tay lên sẽ phải hướng về phía Đoan Mộc Mộc, chỉ là tay bị níu lại giữa không trung.

“Đủ rồi, nơi này không có chuyện của em” Là Lãnh An Thần, anh kéo Lãnh Ngọc Thù ra, sau đó nhìn về phía Đoan Mộc Mộc cùng Tô Hoa Nam.

“Tôi không màng các người tính toán thế nào, nhưng mà tôi phải nhắc nhở các người, đừng quên thân phận của mình!” Lãnh An Thần nói xong, ánh mắt dừng ở trên mặt Đoan Mộc Mộc, bên trong không nói ra được bao nhiêu đau đớn.

Tô Hoa Nam cười nhạt, “Dĩ nhiên, tôi nhất định nhớ thân phận của mình, nhớ tôi là người đàn ông Lãnh gia!”

112. Chương 112: Được Cầu Hôn

Bên trong xe xa hoa, phong cảnh thành phố nhanh chóng quay ngược lại, Đoan Mộc Mộc nhìn ngoài cửa sổ, chỉ cảm thấy tất cả buồn cười, cuối cùng không nhìn được bật cười.

Cô cười rất lớn tiếng, bộ dạng hơi không khống chế, thậm chí âm thanh cũng thay đổi, mà Tô Hoa Nam lái xe chỉ nhìn cô một cái, sau đó đem tốc độ xe lần nữa đề cao đến nhanh nhất, anh ta biết bây giờ cô không dễ chịu, mặc dù di chúc đem cô liệt vào người được lợi ích lớn nhất, nhưng cũng đẩy cô đến nông nổi tiến lùi đều khó.

Cô biết thân thế của mình, nếu như muốn báo thù vì người thân đã chết, sẽ phải tiếp tục sống ở nhà họ Lãnh, thậm chí phải sinh con cho nhà họ Lãnh, như vậy cô mới có thể trở thành cổ đông lớn nhất của nhà họ Lãnh, nhưng một khi cô có cốt nhục của nhà họ Lãnh, như vậy đứa bé kia cũng chính là người Nhà họ Lãnh, cho dù cô hận chết nhà họ Lãnh, cuối cùng cũng sẽ nể mặt đứa bé.

Dĩ nhiên cũng có một khả năng khác, đó chính là cô có thể buông tha báo thù, trực tiếp rời khỏi nhà họ Lãnh, nhưng chỉ bằng người đàn ông nhà họ Lãnh từng kẻ một muốn có được cổ phần, cũng sẽ không bỏ qua cho cô, cho nên đi cùng ở, lúc di chúc công bố, một nháy mắt, cô đều không có quyền quyết định.

Cười, cười, có lệ từ hốc mắt chảy ra, một giọt một giọt rơi vào mu bàn tay cô đặt ở trên đầu gối.

“Tại sao phải như vậy? Tại sao?” Đoan Mộc Mộc lẩm bẩm hỏi, giống như hỏi mình, càng giống như hỏi ông trời.

Xe ngừng lại, Đoan Mộc Mộc không biết là ở nơi nào, chỉ biết là bên ngoài xanh thẳm mênh mông bát ngát, hiện tại hẳn là đã rời khỏi nội thành, hình như là đến ngoại ô.

Tay của cô bị cầm, sau đó là đầu của cô bị đặt ngay trên bả vai của anh ta, bàn tay Tô Hoa Nam vuốt sợi tóc mềm mại của cô, âm thanh trầm thấp vang lên, “Khóc đi, khóc lên cũng sẽ không khó chịu như vậy nữa.”

Nước mắt không tiếng động chảy xuống, nếu như tất cả khổ sở cũng có thể giống như nước mắt chảy hết rồi biến mất thì thật tốt quá, nhưng căn bản là không thể.

Hai người an tĩnh ngồi, một rơi lệ, một cùng với, điều này làm cho bọn họ nghĩ tới thời gian đi học, mỗi lần cô chịu uất ức, anh ta đều ở cùng với cô, không cần bất kỳ ngôn ngữ nào, chỉ để cho cô khóc, khóc đã rồi, cô cũng sẽ tốt hơn.

Chỉ là lần này đây? Cũng có thể khóc đã là tốt lên rồi sao?

Từ xế chiều đến hoàng hôn, ánh nắng chiều thiêu đốt phía chân trời, hình như là người nào ở trên trời thả cây đuốc, đỏ chói mắt, mảng lớn đám mây bị khảm lên màu vàng kim, tất cả xinh đẹp hư ảo.

Đoan Mộc Mộc hít một hơi, chậm rãi ngẩng đầu lên, “Không còn sớm nữa, chúng ta trở về thôi?”

Nghe được câu này, Tô Hoa Nam ngẩng đầu nhìn cô, liền nghe thấy Đoan Mộc Mộc còn nói, “Cám ơn bả vai của anh.”

Chân mày Tô Hoa Nam vắn thành viên, “Em còn cần nói hai chữ này với anh sao?”

Tất cả đều tương tự như lúc đi học, thậm chí để cho anh cho rằng bọn họ lại trở về quá khứ, nhưng hai chữ ‘cám ơn’ này đã khiến tất cả lại trở về thực tế.

Trước kia mỗi lần cô khóc mệt, còn có thể nằm trên bả vai anh ta ngủ, thậm chí sẽ chảy nước miếng lên bả vai anh ta, sau khi cô tỉnh lại, anh ta sẽ oán trách cánh tay rất tê dại, sẽ nói cô làm dơ y phục của anh ta, nhưng mỗi lần cô lại nói năng hùng hồn, nói đó chính là vinh hạnh của anh ta, cõi đời này cũng không phải là ai cũng có cơ hội để cho cô dựa vào bả vai.

Khi đó cô đã man không hiểu chuyện, cũng để cho anh ta vô cùng vui vẻ, nhưng hôm nay nghe được cô nói cám ơn, tim của anh ta tựa như miếng bọt biển đã thấm nước sẽ không ngừng trầm xuống.

“Cứ phải lạnh nhạt như vậy với anh sao?” Tô Hoa Nam cầm bả vai của cô, hình như không cam lòng, qua lâu như vậy, bọn họ cũng trở nên xa lạ.

Đoan Mộc Mộc cười khổ, “Thật ra thì chúng ta vốn không quen thuộc.”

Một câu nói ghen Tô Hoa Nam nói không ra lời, không quen sao? Nhưng mà bọn họ ôm qua, hôn qua, tại sao nói là không quen? Nhưng phải nói quen thuộc ư? Thế nhưng anh ta lại từ bỏ cô hai năm.

“Em vẫn còn trách anh, còn không chịu tha thứ cho anh, đúng không?” Trong mắt của Tô Hoa Nam hiện đầy đau đớn, đau đến mức mỗi một dây thần kinh đều hiện lên rất rõ ràng.

Đoan Mộc Mộc quay mặt đi không nhìn anh ta, “Giữa chúng ta hiện tại bàn lại tha thứ hay không đã không có ý nghĩa nữa rồi.”

“Không” Tô Hoa Nam lắc đầu, tâm tình có chút kích động, “Mộc Mộc, chúng ta có thể lại bắt đầu sống lần nữa, hiện tại em đã nắm giữ quyền chủ động, không ai có thể làm thế nào với em? Em ly hôn với Lãnh An Thần, chúng ta ở chung một chỗ.”

Quay đầu lại, Đoan Mộc Mộc nhìn anh ta, một đôi mắt sáng còn giống như thủy tinh thượng hạng, nhưng bên trong cũng là châm chọc, “Anh có ý gì?”

Chỉ có mấy chữ, cũng khiến Tô Hoa Nam nhất thời sửng sốt, một lát sau, anh ta thật giống như mới phản ứng được, chỉ là vừa muốn há miệng giải thích, lại nghe được cô nói, “Anh cũng muốn 60% cổ phần này?”

Nói không muốn là giả, nhưng anh ta không muốn thông qua cô, nhưng mới vừa rồi anh nhất kích động thổ lộ, tựa như có lẽ đã để cho anh ta một trăm miệng cũng không nói rõ, “Mộc Mộc.”

“Hiện tại tôi rất đáng tiền ha, tôi làm sao lại quên mất.” Đoan Mộc Mộc cười lạnh, “Không ngờ có một ngày thân thể của tôi có thể đáng tiền như thế này đấy!”

“Mộc Mộc, anh không có ý đó” Bị cô hiểu lầm, Tô Hoa Nam có vẻ gấp gáp, “Anh không phải muốn cổ phần của em, anh chỉ muốn. . . . Anh thật sự yêu em!”

Anh ta từ trong túi móc ra chiếc nhẫn, đây là anh ta đã sớm chuẩn bị xong, chỉ là chưa có cơ hội đưa cho cô, từ lúc di chúc công bố đến bây giờ bọn họ đều ở cùng nhau, chiếc nhẫn này không thể nào làm giả, chiếc nhẫn có thể chứng minh anh ta không phải thấy giá trị con người cô mới chịu ở một chỗ cùng cô. diễn-đàn-lê- quý-đôn

Kim cương dưới dư âm ánh mặt trời lặn càng lóe sáng, ánh sáng chói như vậy, lập tức đau nhói ánh mắt của Đoan Mộc Mộc, cũng đau nhói lòng của cô, “Anh yêu tôi sao?”

“Dĩ nhiên!” Không chút do dự nào, lúc này Tô Hoa Nam trả lời, “Anh vẫn luôn yêu em, vẫn.”

Anh ta cầm lấy tay cô đặt trước ngực, có thể cảm thấy nhịp tim anh ta đập thành thịch, tựa hồ đang tỏ rõ anh ta yêu cô chân thành.

Không biết sao, Đoan Mộc Mộc vuốt tim đập của anh ta, cảm giác như có loại tội ác, vì vậy rút tay né tránh, lần nữa hỏi ngược lại, “Nếu như anh yêu tôi, liền buông tha cổ phần trong tay anh, sau đó rời đi.”

Nói ra những lời này ngay cả Đoan Mộc Mộc cũng ngoài ý muốn, càng làm cho Tô Hoa Nam không ngờ tới, ánh mắt của anh ta phức tạp nhìn Đoan Mộc Mộc, “Mộc Mộc, em biết, anh.”

Anh ta chần chờ, Đoan Mộc Mộc lại cười, “Anh không buông tha được đúng không? Cho dù là chỉ có 10% cổ phần, anh cũng muốn lấy được.”

“Đây là thứ anh nên được” Tô Hoa Nam cố gắng biện giải ỉn.

“Người nên được rất nhiều, nhưng cuối cùng cũng không có” Đoan Mộc Mộc cười lạnh, “Thật ra thì lão thái thái phải làm tuyệt hơn một chút, ai cũng không cần cho, toàn bộ góp, hoặc là còn muốn chơi trò chơi dễ hơn, khiến tất cả mọi người tham dự trong đó.”

Tô Hoa Nam cũng không nói ra một chữ, Đoan Mộc Mộc nhắm mắt lại, “Lái xe đi!”

Trở lại nhà họ Lãnh, Đoan Mộc Mộc ngoài ý là tất cả mọi người ở đây, cũng như công bố di chúc, một cũng không có thiếu.

Đây là xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ còn không thương lượng ra kết quả?

Buông mắt xuống. Đoan Mộc Mộc đang buồn bực, liền nhìn thấy Lãnh An Thần đi tới, “Mộc Mộc con ngồi, tiểu mù rót ly nước cho con.”

“Đúng vậy đó Mộc Mộc, chúng ta là người một nhà, trước kia là chúng tôi không đúng, đối với con đã làm gì nói cái gì, con đều đừng để trong lòng, chớ chấp nhặt những chuyện đó có được không!” Ba mẹ Đoan Mộc Mộc phụ họa.

“Mộc Mộc, mẹ hai vẫn đối với con không tệ, hơn nữa con xem nể mặt tiểu Đằng, ngàn vạn đừng đuổi chúng ta.”

Buổi sáng là kích tình phần uất lên tiếng phê phán, hiện tại lại đổi thành khóc lóc kể lể công, Đoan Mộc Mộc coi như là mở mang kiến thức sắc mặt người Hào Môn rồi, chỉ là nhắc tới cái gia đình còn có người đối với cô tốt, đó chính là Lãnh An Đằng.

Đoan Mộc Mộc kéo tay Lãnh An Đằng qua, “Yên tâm, cái này nhà này chỉ có một miếng cơm ăn, tôi cũng sẽ không để cho các người đối bụng.”

“Chị tốt nhất!” Lãnh An Đằng kích động muốn nhảy.

Một bên sắc mặt Lãnh An Thần trầm dọa người, “Các người cầu xin cô ấy làm gì? Cái nhà này là của tôi, cái phòng này cũng là phụ nhân để lại cho tôi, tôi mới là chủ nhân của nơi này.”

Anh đột nhiên phát ra âm thanh hù sợ mọi người, tất cả mọi người nhìn về phía anh, sau đó chỉ thấy anh nhìn Đoan Mộc Mộc, từ sau khi cô và Tô Hoa Nam trở về, anh đều nhìn như vậy, “Bao gồm người phụ nữ các người cầu khẩn cũng là của tôi.”

Bá đạo như vậy, khiến mọi người kinh ngạc, xuống một giây, Đoan Mộc Mộc lại bị anh ôm lấy.

Cô bị anh đè ở trên giường lớn sang trọng, khoảng cách hai người mặt đối mặt cách xa nhau chưa đến hai milimet, “Đoan Mộc Mộc, em rất há hê phải không? Bây giờ bị người khác xin, rất có cảm giác thành tựu, có đúng không?”

Không biết có phải cách quá gần hay không, bộ dáng của anh có chút dữ tợn đáng sợ, Đoan Mộc Mộc cũng không hãi sợ, tay đẩy ngực của anh, “Chẳng lẽ tôi không nên như vậy phải không? Phải biết so với việc bị người giẫm ở lòng bàn chân, tôi còn thích bị người tăng bốc.”

Tròng mắt đen của Lãnh An Thần thu lại, “Phụ nữ thế tục.”

“Ha ha.” Đoan Mộc Mộc giống như là nghe được chuyện cười, “Thế tục? Chẳng lẽ các người cũng không thế tục sao? Nếu như không thế tục vậy trước châm biếm tôi bây giờ lại ca tụng là thế nào? Lãnh An Thần, tôi cảm thấy người được thế tục nhất cũng là người Nhà họ Lãnh các người.”

“Nhà họ Lãn chúng tôi?” Lãn An Thần nắm cầm cửa của cô, “Đừng quên bây giờ em cũng là người của nhà họ Lãn!”

“Tôi không phải!”

“Làm sao em không phải, biết không? Đặt ở cổ đại em nên gọi Lãn Đoan Thị. . . Ở lúc em gả cho anh, em chính là người nhà họ Lãn” Anh ghét cô phải sạch quan hệ với mình, nhất là bây giờ đối mặt với Tô Hoa Nam mơ ước, anh cơ hồ muốn điên rồi.

“Nếu như vậy, ly hôn tốt lắm, ly hôn tôi liền không phải.” Câu nói kế tiếp còn chưa nói xong, liền bị anh dùng miệng chặn lại, anh ghét nghe hai chữ ly hôn này.

Đừng nói tình huống bây giờ không cho phép bọn họ ly hôn, cho dù cho phép, anh - Lãn An Thần cũng không đồng ý, thời điểm kết hôn anh hận thấu cô, thế nhưng mấy ngày này, hận lúc đầu đã sớm thay đổi.

Xảy ra tai nạn xe cô, một nháy mắt kia, anh tình nguyện xả thân cứu cô, để cho anh hoàn toàn hiểu cái cô gái này đã sớm trú vào trong lòng của anh, vùi sâu vào tâm can của anh, có thể để cho anh sống chết.

Anh động lòng với cô, nhưng cô lại muốn vứt bỏ anh.

“Buông ra.” Mặc dù chỉ là môi kề môi, Đoan Mộc Mộc vẫn bị anh áp không thở được.

Môi của anh vẫn dán vào cô, cũng chưa lại khe hở nói chuyện, “Có phải thương lượng với Tô Hoa Nam xong?”

Nghĩ đến cô và người người đàn ông kia sống chung một chỗ lâu như vậy, Lãn An Thần liền không cách nào bình tĩnh được, không ai biết, anh đang chờ cô trở lại khoảng thời gian đó có bao nhiêu khổ sở.

“Đúng vậy” Đoan Mộc Mộc hào phóng thừa nhận, “Anh biết không? Hôm nay Tô Hoa Nam cầu hôn tôi rồi!”

Trông mắt Lãn An Thần chợt tối, tâm giống như bị hung hăng đập ra một cái hố, “Em...em nói gì? Lặp lại lần nữa!”

113. Chương 113: Hiện Tại Cô Là Tổng Giám Đốc

Nhìn phản ứng của Lãn An Thần, Đoan Mộc Mộc chỉ cảm thấy tâm tình thật tốt, ngón tay vuốt ve gương mặt tuần tú của anh, dừng ở thắt trên mi tâm, “Tôi nói anh ấy đã cầu hôn tôi rồi, chiếc nhẫn kim cương rất lớn, phải đến 20 Carat.”

Môi của cô lần nữa bị lấp kín, lần này không chỉ là chống đỡ, mà là hôn sâu, lưỡi của anh chen vào trong miệng của cô, ngậm bú, lật khuấy, cho đến khi hai người đều không thể thở dốc, anh mới buông cô ra, “Em đồng ý?”

Cô không trả lời, mà mở trừng hai mắt nhìn anh, sau đó nghe được âm thanh của anh vang lên, “Không cho biết không? Không cho đồng ý. Đời này em chỉ có thể là bà xã của anh!”

Âm điệu thật thấp trừ bá đạo, hình như còn kèm theo một tia sợ hãi, Đoan Mộc Mộc chợt nhiều tâm tư trên chọc anh, “Tôi muốn đồng ý thì làm thế nào đây?”

Bộ dáng của anh lập tức bị cố định, giống như là không có sinh tức, một hồi lâu, trông mắt đen của anh mới giật giật, “Em dám đồng ý anh liền giết chết các người”

Ngữ điệu tàn nhẫn, không giống như nói giỡn, Đoan Mộc Mộc cảm thấy như vậy thật sự không có gì vui, hừ một tiếng, “Tôi còn không có gốc đến mức ra huyết lang lại vào ổ hổ, tránh ra, tôi muốn đi ngủ!”

Cô thật sự mệt mỏi, chỉ muốn nhắm mắt lại, cái gì cũng không muốn!

“Chúng ta cùng nhau ngủ” Lãnh An Thần lật người, nhưng không có rời đi, mà là ôm cô vào trong ngực.

Đoan Mộc Mộc kéo tay anh, “Phải ngủ chính phòng của anh.”

“Đây chính là phòng của anh” Lãnh An Thần nhắm mắt lại, hai mí mắt buông ra, nếp gấp rõ ràng như vậy, tay ôm vào trên eo cô buộc chặt, “Bà xã, chúng ta sinh đứa bé đi, bà nội trước khi chết còn nhớ thương chuyện này!”

Bằng không cũng sẽ không có di chúc như vậy, ngón tay của anh vén quần áo lên trên eo cô, sau đó thử vào trong, Đoan Mộc Mộc một thanh đè lại, “Thật sự muốn để cho tôi sinh con?”

Lãnh An Thần nhắm hai mắt chợt mở ra, “Ừm! Bà xã.”

Nói xong, anh sẽ phải lật người, lại bị tay của cô ngăn trở, hiện tại tâm tư của Lãnh An Thần cô có thể hiểu được, hiện tại sợ rằng mỗi người đàn ông Lãnh gia đều có một phần tâm tư cùng cô lên giường, muốn cho cô mang thai con của mình nhỉ?

Thay vì nói hiện tại cô có 60% cổ phần đại biểu, không bằng nói là trong bụng của cô là một túi tiền, một chiêu này của lão thái thái thật là làm cho giá trị con người cô tăng cao.

“Muốn sinh con có thể, nhưng tôi cũng có điều kiện” Đoan Mộc Mộc mở miệng, khóe môi lộ ra nụ cười gian trá.

“Cái gì?” Lãnh An Thần cũng không có phát giác khác thường.

“Để cho tôi làm tổng giám đốc, anh làm thư ký cho tôi” Nói xong, ngay cả chính cô cũng cảm thấy bất ngờ, làm sao lại nghĩ ra một cái chủ ý như vậy.

Lãnh An Thần ngơ ngẩn, hai mắt nhìn cô chăm chăm, Đoan Mộc Mộc thấy anh như vậy, bĩu môi, đem tay anh đưa vào mình trong quần áo túm ra, “Không muốn sao? Vậy coi như xong.”

“Không phải!” Anh nhìn cô gái trước mắt, đột nhiên cảm thấy xem không hiểu cô, cô muốn làm vậy là có ý gì? Thật chẳng lẽ muốn đoạt lại tất cả?

“Vậy anh chính là đồng ý sao?” Đoan Mộc Mộc mở trừng hai mắt, lông mi lay động giống như cánh bướm.

“Anh.” Lãnh An Thần làm động tác nuốt nước miếng, “Làm tổng giám đốc rất mệt mỏi, có rất nhiều xã giao không nói, hơn nữa còn phải triệu họp Hội Đồng Quản Trị, phải có Hội Đồng Quản Trị đồng ý mới được!”

Ngón tay mảnh khảnh của Đoan Mộc Mộc đè ở trên môi mỏng như cánh ve của anh, nhẹ nhàng phác hoạ, “Xã giao không sao, tôi có thể mang theo thư ký nam là anh, về phần triệu họp Hội Đồng Quản Trị vậy thì đằng hoàng rồi, trên người của tôi hiện tại có 60% cổ phần.”

Cô cười tinh khiết như ngày trước, nhưng Lãnh An Thần nhìn cảm giác cô không giống vậy, nhưng lại nói không ra. Hôn lại hôn.

Con người anh trắng đen rõ ràng nhìn làm người ta tâm hoảng, Đoan Mộc Mộc lấy tay ngăn trở, “Anh không cần dùng ánh mắt này nhìn tôi? Tôi chỉ muốn thể nghiệm cảm giác đứng trên kẻ khác một cái, cũng làm cho loại người cao cao tại thượng như anh thể nghiệm cuộc sống tầng tiểu dân chúng một cái.”

Cô nói xong, mặt anh liền tối, thì ra cô muốn chinh anh?

“Bà xã, làm tổng giám đốc thật không phải chuyện đùa” Lãnh An Thần cũng không cảm thấy không cam lòng khi cho cô vị trí tổng giám đốc này, mà làm một tổng giám đốc thật không có đơn giản như trong tưởng tượng của cô.

Đoan Mộc Mộc cong môi đỏ mọng, “Có phải anh không muốn? Vậy coi như xong. Muốn sinh con thì hãy tìm người khác!” Nói xong, cô lại đẩy anh.

“Đừng mà, bà xã!” Lãnh An Thần cầm tay của cô, “Nếu em muốn làm cũng được. Chỉ là em cũng phải giữ lời, phải sinh con trai cho anh, không bằng chúng ta nghĩ làm sao tạo người?”

Thân thể anh hướng trên người cô đè một cái, Đoan Mộc Mộc rõ ràng cảm thấy nơi bụng có vật cứng chống đỡ, cô không ngốc, dĩ nhiên hiểu kế tiếp anh muốn làm gì?

“Hôm nay không thể, trước lúc anh không đồng ý để cho tôi ngồi vào vị trí tổng giám đốc, anh đừng mơ tưởng đụng đến tôi” Đoan Mộc Mộc lật nghiêng, từ dưới thân thể của anh tránh ra, sau đó ôm lấy gối đầu cùng chân, chỉ chỉ sofa lớn, “Rất lâu rồi tôi không có ngủ ở nơi này, thật là có chút nhớ nhung mùi vị của nó, tối nay nhường cho anh giường lớn” Nói xong, cô nằm ở trên ghế sofa, cũng không nhìn mặt Lãnh An Thần.

Một tuần lễ sau, trên bàn ăn tối ở Lãnh gia.

“Cái gì? Cô ta phải làm tổng giám đốc, đùa gì thế hả?” Lãnh Ngọc Thù nghe xong Lãnh An Thần tuyên bố, lập tức liền khịt mũi.

“Đúng vậy đó, tiểu Thần, chuyện này cũng không phải chuyện đùa” Lãnh Chấn Nghiệp cau mày.

“Cô bây giờ còn chưa có tư cách này đi, hơn nữa 60% cổ phần chỉ nói là cho đứa nhỏ trong bụng cô, hơn nữa còn phải là của Lãnh gia, nhưng cô gả tới lâu như vậy, liền trái trứng cũng không sinh, không, nói chính xác căn bản là sinh không được” Mẹ nhỏ của Lãnh An Thần ở một bên hừ nhẹ.

Mọi người lại bắt đầu ồn ào nghị luận lộn xộn, thời điểm tất cả mọi người an tĩnh lại, Lãnh An Thần lại nói câu, “Đây là Hội Đồng Quản Trị quyết định, đã thông qua.”

114. Chương 114: Chương 114

115. Chương 115: Chương 115

116. Chương 116: Chương 116

117. Chương 117: Chương 117

118. Chương 118: Chương 118

119. Chương 119: Chương 119

120. Chương 120: Chương 120

121. Chương 121: Chương 121

122. Chương 122: Chương 122

123. Chương 123: Chương 123

124. Chương 124: Chương 124

125. Chương 125: Chương 125

126. Chương 126: Chương 126

127. Chương 127: Chương 127

128. Chương 128: Chương 128

129. Chương 129: Chương 129

130. Chương 130: Chương 130

131. Chương 131: Chương 131

132. Chương 132: Chương 132

133. Chương 133: Chương 133

134. Chương 134: Chương 134

135. Chương 135: Chương 135

136. Chương 136: Chương 136

137. Chương 137: Chương 137

138. Chương 138: Chương 138

139. Chương 139: Chương 139

140. Chương 140: Chương 140

141. Chương 141: Chương 141